

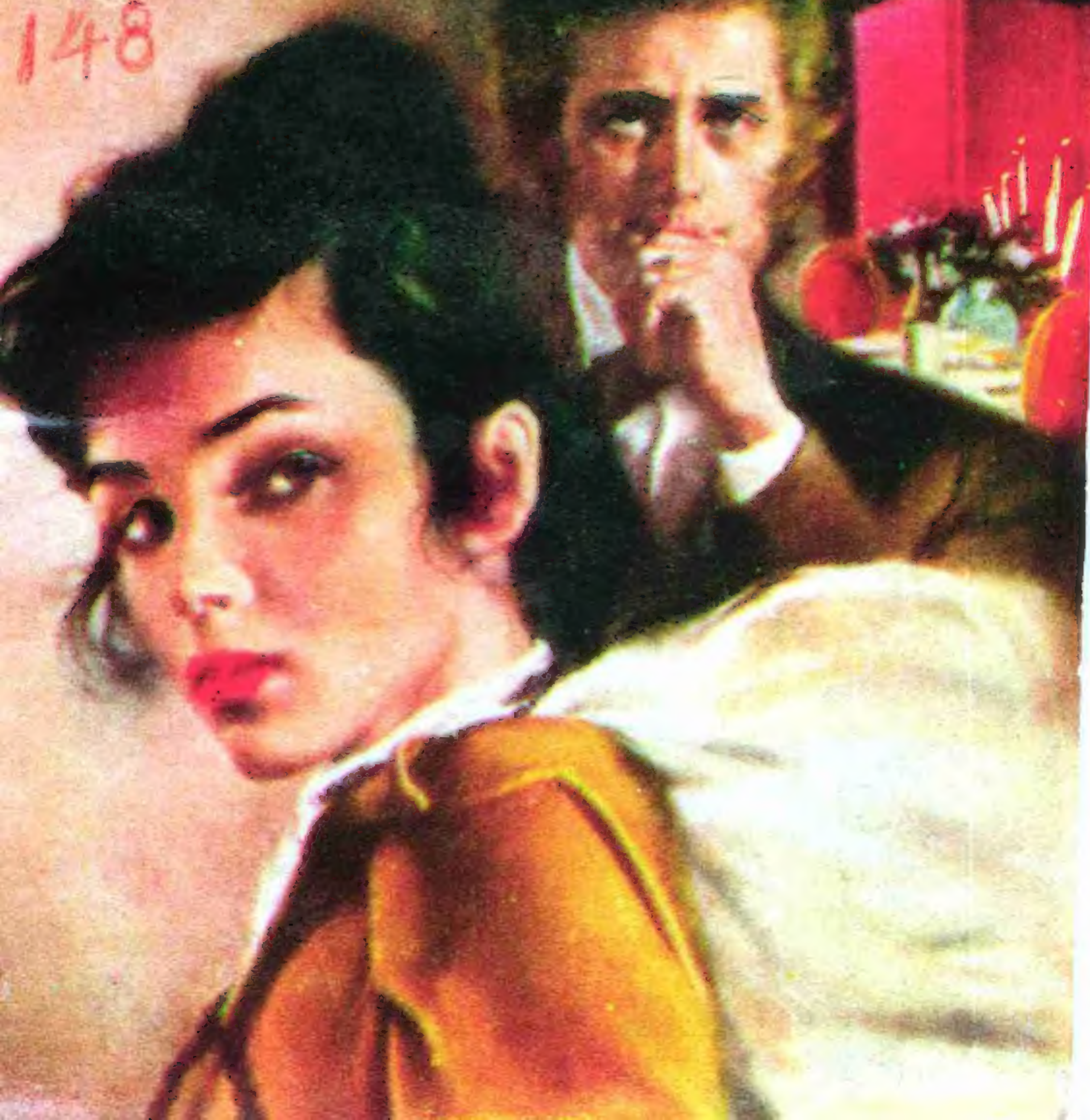
అపరాధ పరిశోధన

రూ. 650 ఏప్రిల్ '86

సప్తమంథ

'PRABHAKAR'

148

BLANK PAGE

అపరాధ పరిశోధన అనుబంధం—148

మౌఢునకలు

(మీ కోసం “అపరాధ పరిశోధన” అందజేస్తున్న
మీరు మెచ్చే క్రైమ్ నవలలు)

హెచ్చరిక!

రచన: వసుంధర

రాత్రి పన్నెండున్నర గంటలు

రచన: బొమ్మిడి అచ్చారావు

అంతర్యుద్ధం

రచన: నీలూ

అపరాధ పరిశోధన సప్లిమెంట్ - 148

ఏప్రిల్, 1986

కల. రు. 6-50

వీడాది చందా: 78 రూపాయలు

కేసేజింగ్ ఎడిటర్:

శ్యామ దామోదర్ రెడ్డి

సంపాదక వర్గం:

శ్యాంబాబు

వి. వి. మోహనావ్

బొమ్మిడి అచ్చారావు

విద్వాన్ పీలాదేవి

కార్యాలయం:

అపరాధ పరిశోధన కార్యాలయం

నారాయణగూడ, హైదరాబాద్-29

ఫోన్-64848

ముద్రణ:

కాంతి ప్రెస్,

2, ఫ్రాన్సిస్ కోసెక్ స్ట్రీట్, మద్రాసు-1.

హెచ్చరిక!

వసుంధర

క్లిల్లర్ మొబైల్ వ్యాన్ థి యేటర్ ముందాగింది.
స్టీటోంచి దిగి బుకింగ్ కాంటర్ వైపు
దెలివింగ్ కు.

నడిచాడు డిటెక్టివ్ కిల్లర్. ఇంజనీర్లు తిరిగిఉంది.

పురుషుల క్యూ చాలా పొడుగ్గా ఉంది.

స్త్రీల క్యూ చాలా చిన్నదిగా ఉంది.

“టికెట్లు దొరకవు—” అనుకున్నాడు కిల్లర్.

సరిగ్గా అప్పుడే ఒక యువతి అతడి పక్కకు వచ్చి
చనువుగా చేయి పట్టుకుని—“టికెట్లు తీకాను. పదండి-
పోదాం!” అంది.

కిల్లర్ తెల్లబోయి ఆమెవంక చూశాడు.

ఆమె కళ్ళలో అట్టే మాట్లాడవద్దన్న హెచ్చరిక
ఉంది.

కిల్లర్ ఆ హెచ్చరికను పాటించి ఆమెతో థియేటర్
లోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాడు.

“మారెవరో నాకు తెలియదు. గత్యంతరంలేక చనువు

4

తనుకున్నాను. నన్ను మన్నించండి—” అండా యాతలి
తెమ్మనిగా. ౧

“మరి కాస్త వివరంగా చెప్పు—” అన్నాడు కిల్లర్.

“నా పేరు చేతన. నన్నో వ్యక్తి వెంటాడుతున్నాడు”

అండామె.

“ఎందుకు?”

“అతడికి నే నేదో పనిచేసి పెట్టాలిట?”

“ఏమిటా పని?”

“అతడు నాతో బ్రీఫ్ చేసు ఇస్తాడట. అది నేను తను
చెప్పినచోట అందజేయాలిట....”

“అందులో తప్పేముంది?”

“అది స్మగ్లింగుకు సంబంధించిన వ్యవహారం....”

“ఎలా తెలుసు?”

అ యాతలి మాట్లాడలేదు....

“ఎలా తెలుసు?” అడిగాడు

“చెప్పలేను—” అన్నాడు కిల్లర్.

“మిస్ అండామె.

చేతనా! అతడు నిన్నే ఎందుకు వెంటా
డాడు?”

“అంటే?”

“స్మగ్లింగ్ కు నువ్వు తప్ప ఎవ్వరూ దొరకలేదా
వాళ్ళకి!”

చేతన ఏదో చెప్పబోయింది. సరిగ్గా అప్పుడే బాయ్
కిల్లర్ ని సమీపించి — “సార్! ఆయన మిమ్మల్ని పిలు
స్తున్నారు—” అన్నాడు.

కిల్లర్ అటువైపు చూశాడు. చేతన కూడా అటే
చూసి ఖంగారుగా—“అతడే!” అంది.

“నా టికిట్ ముక్కిలాగియ్యి—” అన్నాడు కిల్లర్.

ఆ ముక్క తీసుకుని జేబులో పెట్టుకొని అతడు లేచాడు.

గుమ్మం దగ్గర నిలబడి ఉన్నాడతడు.

“ఎవర్నువ్వు? నన్నందుకు పిలిచావు” అన్నాడు కిల్లర్.

“కాస్త బయటకురా — చెబుతాను....” అన్నాడతడు.

ఇద్దరూ కలిసి కొద్ది అడుగులు నడిచారు.

“నువ్వు నా పిల్ల పక్కన కూర్చున్నావు—” అన్నాడతడు.

“నువ్వే పిల్ల గురించి మాట్లాడుతున్నావో నాకు తెలియదు. నేను నా భార్య పక్కన కూర్చున్నాను...” అన్నాడు కిల్లర్.

“అది నీ భార్యకేదు....”

కిల్లర్ సీరియస్ గా — “నా భార్యను అదీ యిదీ అంటే సహించను—” అన్నాడు.

అతడు మానంగా జేబులోంచి ఓ కాగితంతోసి కిల్లర్ కి అందించి—“ఒక సారి చూడు—” అన్నాడు.

అందులో ఒక యువకుడి బొమ్మ ఉంది. యువకుడి గుండెలో కత్తి దిగి ఉంది. రక్తం చూటా చూటా కారు తున్నట్లు చిత్రించబడి ఉంది.

“ఏమిటిది?”

“నీకది హెచ్చరిక!”

కిల్లర్ నవ్వి—“థాంక్స్” అన్నాడు.

“అయ్యాం సీరియస్ —” అన్నాడతడు.

“ఇంతకీ ఎవరు నువ్వు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“అయ్యా మీ కిల్లర్!” అన్నాడతడు.

“అయితే నీ నేం చేయాలి?”

“నీ జేబులోని టికెట్ ముక్క నాకిచ్చేసి వెళ్ళిపో-”

“ఇవ్వకపోతే?”

“ఏం జరుగుతుందో హెచ్చరించానుగా!”

కిల్లర్ కుడిచేతిలోని హెచ్చరిక కాగితాన్ని ఎడమ చేతిలోకి మార్చుకున్నాడు. కుడిచేతిని పాంటుజేబులోకి పోనిచ్చాడు.

అతణ్ణి హెచ్చరించిన వ్యక్తి ఏం జరుగుతుందోనని చూస్తున్నాడు. తన బెదిరింపుకు కిల్లర్ భయపడి ఉంటాడని అతడనుకున్నాడు.

కిల్లర్ చేయి పాంటు జేబులోంచి బయటకు వచ్చింది. చేతిలో ట్రీ ఫ్లెక్స్ సిగరెట్ ప్యాకెట్ వుంది.

“దూయా స్మోక్!” అన్నాడు కిల్లర్.

“నో!” అన్నాడతడు.

“నేనూ స్మోక్ చేయను. మిత్రులకు ఆఫర్ చేయడం కోసం ఎప్పుడూ జేబులో ఒక ప్యాకెట్టుంచుకుంటాను-”

అని—“అన్నట్లు నవ్వు నాకు మిత్రుడివి కాదేమో?” అంటూ ప్యాకెట్ తిరిగి జేబులోకి తోసేశాడు.

“వేళాకోళంగా ఉందా?” అన్నాడతడు.

“అయోం సీరియస్—” అంటూ కిల్లర్ ఎడంచేతిలోని కాగితాన్ని కుడిచేతిలోనికి మార్చి అతడి కందించాడు.

“ఏమిటిది?” అన్నాడతడు.

“నీ హెచ్చరిక నీకే అందజేస్తున్నాను..” అన్నాడు కిల్లర్.

“అంటే?” అన్నాడతడు కోపంగా.

“నువ్వు నన్ను హెచ్చరించావు. అది మరిచిపోవడం నీకు మంచిది. మరిచిపోలేదు—ఇప్పుడు నీ దగ్గురున్నది

నా పాచ్యరిక అవుతుంది—” అన్నాడు క్లిర్.

“నాతో శతాశం మంచిది కాదు. నురుగునో—
అయోమే క్లిర్!” అన్నాడతడు X: భీరంగా.

“యూఆరే క్లిర్. బట్ ఆయాం క్లిర్!” అంటూ
క్లిర్ వెనుతిరిగాడు.

2

క్లిర్ ధియేటర్లో ప్రవేశించేసరికి చేతన పక్కన ఓ
యువకుడు కూర్చుని ఉన్నాడు.

“మిస్టర్! ఈ సీటు నాది....” అన్నాడు క్లిర్.

“కావాలంటే సీటు ఎక్స్‌చేంజ్ చేసుకుందాం....”
అన్నాడా యువకుడు.

“నేను కావాలనను. మర్యాదగారే!” అన్నాడు
క్లిర్.

“చేతనా! మనం అక్కడే సీటు ఎక్స్‌చేంజ్ చేసు
కుందాం. నాతో రా....” అన్నాడా యువకుడు.

చేతన మాట్లాడకుండా లేచి నిలబడింది.

క్లిర్ చేతన వంక మాశాడు. ఆమె కళ్ళలో అతడికి
అసహాయక కనబడింది. అతడు చటుక్కున చేయి పట్టు
కుని చేతనను సీట్లో కూర్చోపెట్టి—ఆ యువకుడి వంక
తీవ్రంగా చూసి—“గెటౌటాఫ్ హియర్ —” అన్నాడు.

“చేతనా! నవ్వురా—” అన్నాడా యువకుడు.

క్లిర్ ఆమె భుజాన్ని నొక్కిపట్టి—“చేతన రాను”
అన్నాడు.

ఆ యువకుడు క్లిర్ కళ్ళలోకి చూసి లేచాడు.

అతడు వెళ్ళగానే క్లిర్ చేతనతో — “ఏమిటి
దండా?” అన్నాడు.

చేతన నెమ్మదిగా—“నేనిప్పుడు చాలా పెద్ద ప్రమా

దంఠా ఉన్నాను—” అంది.

“ఏమిటా ప్రమాదం?”

“ఒక పెద్ద గ్యాంగు నన్ను పయోగించుకోవాలని చూస్తోంది....”

“నిన్నే ఎందుకు?” అన్నాడు కిల్లర్.

చేతన కిల్లర్ భుజం మీదకు వంగి—అరడి చెవిలో—
“ప్లీజ్.... దయంచి ఇప్పుడు నన్నేమీ అడగొద్దు ఇక్కడేమీ చెప్పలేను....” అంది.

కిల్లర్ మాట్లాడకుండా తిరుగుకున్నాడు.

చేతన కొద్దికాలాలాగి — “నేను వెళ్ళి వేరే స్టీల్స్ కూర్చుంటాను—” అంది.

“ఎందుకు?”

“నా గురించి మీరు ప్రమాదంలో పడతారు....” అందామె.

“ఇప్పటికే నేను ప్రమాదంలో వున్నాను....”

“ఇప్పుడు నేను లేచి వెళ్ళిపోతే మీకే ప్రమాదమూ ఉండదు....”

“మరి నీకు?”

“నే నేనాగూ ప్రమాదంలో వున్నాను. మిమ్మల్నిండులో ఇరికించలేను....”

“అలాంటప్పుడు ముందుగా నన్నెందుకు పిలిచావు?”

“వాళ్ళిలా నన్నూ, మిమ్మల్ని వేటాడతారని అనుకోలేదు....”

కిల్లర్ అమ్మవైపు వంగి నెమ్మదిగా—“ప్రమాదాలంటే నాకిష్టం. నన్ను ప్రమాదానికి గురి చేయాలనుకునే వారే ప్రమాదానికి గురవుతారు. ప్రతిఫలం ఆకించకుండా నిన్ను నేను ప్రమాదంనుంచి రక్షించగలను. ఎటొచ్చి

ప్రమాదంనుంచి తప్పించుకోవాలన్న కోరిక నీకుందాలి.
అలాచించుకో —" అన్నాడు.

చేతన మాటాడలేదు.

కానీపిద్దరిమధ్యా మానం రాజ్యమేలింది.

"ఏ నిర్ణయించుకున్నావు?" అన్నాడు కిల్లర్.

"నేను లేచి వెళ్ళలేదు కదా! మీలో కలిసి సినిమా
చూస్తాను...."

3

సినిమా అయ్యేవరకూ విశేషలేమీ జరుగలేదు.

"నేను నిన్ను మీ యింటి దగ్గర డ్రాప్ చేస్తాను...."
అన్నాడు కిల్లర్.

చేతన మానంగా ఆతడి ననుసరించింది.

ఇద్దరూ వ్యాన్లో కూర్చున్నారు. డ్రైవింగ్ సీట్లో
ఉన్న కిల్లర్ కి కాస్త దూరంగానే కూర్చుంది చేతన.

"మంచి పిల్ల!" అనుకున్నాడు కిల్లర్, ఆతడు వెంటనే
వ్యాను స్టార్ట్ చేయకుండా — "మొత్తం నీ కథంతా
ఇప్పుడు చెప్పు —" అన్నా డామెతో.

చేతన గొంతు సవరించుకుని — "నేను సుస్మితా
కాన్స్టేబుల్ కంపెనీలో పనిచేస్తున్నాను. అవసరానికి
మించిన జీతం నాకు లభిస్తోంది. అందువల్ల జీవితం
తృప్తిగా నడిచిపోతోంది. అయితే ఇటీవల కొందరు నా
వెంట పడుతున్నారు. తాము చెప్పినట్లు చేయమనీ —
చేస్తే లక్షలాది రూపాయల ఆశ పెడుతున్నారు. నేనొప్పు
కోకపోతే బెదిరిస్తున్నారు. ఈరోజు సినిమా ప్రోగ్రాం
నేను వేసుకున్నది కాదు...." అని ఇంకా ఏదో చెప్ప
బోయాండగా —

"ఒక్కనిముషం.. నీకింట్లో ఎవరూ లేరా?" అన్నాడు

“అన్నయ్యన్నాడు....”

“నీ అన్నయ్య కీ విషయం చెప్పలేదా?”

“ధియేటల్లోంచి బయటకు వెళ్లేక నా పక్కన మీరు చూసిన వ్యక్తి నా అన్నయ్య.... అతడి పేరు శంకరం” అంది చేతన.

కెల్లర్ ఆశ్చర్యంగా—“నీ అన్నా— చెల్లి ని స్మగ్లింగుకు ప్రోత్సహించాడు—” అన్నాడు.

“అన్నయ్య వెనకలో దురలవాట్లకు గురిచేసి తమ చేతిలో కీలుబొమ్మను చేసుకున్నారు. స్మగ్లింగుకే కాదు— వ్యభిచారానికి కూడా ప్రోత్సహించగలడిప్పుడు నన్ను అన్నయ్య—” అంటూ చేతన వంగి మోకాళ్ళమీద తలపెట్టుకుని ఏడ్చింది.

“ఏడ్చి సాధించేదేమీ ఉండదు.... జరిగింది చెప్పు....”

“అన్నయ్యకిప్పుడు కొత్త స్నేహలేర్పడ్డాయి. వాడి స్నేహితులింటికి వచ్చి నాతో అసభ్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నా అన్నయ్య మాట్లాడేవాడుకాదు. అడదానికి శీలం ముఖ్యం కాదనీ, అన్నింటికీ డబ్బు కావాలనీ హితబోధలు చేస్తూండేవాడు....”

అని చేతన ఒక్కక్షణం ఆగి—“నిజానికి అన్నయ్యంలో మంచివాడు. నన్ను ప్రాణానికి ప్రాణంగా పెంచాడు. తొకారేజీలో చదువుతూండగా ఎవడో నా చేయి పట్టుకున్నాడని తెలిసి వెతుక్కుంటూ వెళ్ళి నాలుగు తన్ని వచ్చాడు. నన్నో యింటిదాన్ని చేసేవరకూ తను వెళ్ళి చేసుకొనన్నాడు. అలాంటిది రెండేళ్ళనించి అన్నయ్యలో మాన్పు ప్రారంభమై ఇప్పుడు భరించరాని దిగా తయారయింది. అందుకే నేను అన్నయ్యను వదిలిపెట్టి

నా స్నేహితురాలు సుధ యింట్లో వుంటున్నాను. సుధ తలిదండ్రులు సన్నధిమాసంతో ఆదరించారు... ” అంది.

“సీ కథ చాలా విచిత్రంగా వుంది. నవ్వులు మారితే మీ అన్నయ్యారుకున్నాడా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఊరుకోలేదు కానీ ఖన పదాలు వేళ్ళకుగా వున్నాయని చెప్పాను. తనమీద నాకే కోపమా లేదన్నాను. నాకు చెల్లెళ్ళ కాపురానికి వెళ్ళిపోయానుకో మన్నాను. కొన్ని నెలలపాటు అన్నయ్య నా బోలికి రాలేదు. సంతోషించాను. అయితే రెండు వారాలనుంచి కొందరు వ్యక్తులు నన్ను వెంటాడి తమకు సహకరించమని వేధిస్తున్నారు. వాళ్ళకు అన్నయ్య రిక మెండేషనుంది. అన్నయ్య స్వయంగా నన్ను కలుసుకుని వాళ్ళు చెప్పినట్లు చేయకపోతే ప్రమాదమని హెచ్చరించాడు కూడా. నేను ప్రమాదానికి సిద్ధమేనని చెప్పాను.

ఈ రోజు అన్నయ్య సినిమాకని రెండు టికెట్లు బుక్ చేసుకుని వచ్చేనని చెబితే జాలిపడి థియేటర్ కు వచ్చాను. అన్నయ్య నాకు రెండు టికెట్లూ యిచ్చి యిప్పుడే వస్తానని వెళ్ళాడు. తర్వాత మిమ్మల్ని థియేటరులోంచి బయటకు పిలిచిన యావకుడు నా దగ్గరకు వచ్చి నీ అన్నయ్య రాడు.... నేనూ సవూ కలిసి సినిమా చూస్తాం—అన్నాడు. ఆరణ్ణి చూస్తే నాకు ధయం వేసింది. మనిషి మర్యాదసుడిలా లేడు....” అని అగింది చేతన.

“ఊం” అన్నాడు కిల్లర్.

చేతన చెప్పుకుపోతూంటే జరిగిందంతా కళ్ళకు కట్టినట్లుంది.

“నేను నీతో సినిమా చూడను” అంది చేతన.

“మరి—ఎవరితో చూస్తావ?”

“అసలు సినిమా యే చూడను” అంది చేతన.

“చూడకుంటా థియేటర్ బయటే కూర్చుండి పోతావా?”

“ఇక్కడే యెండుకుంటాను. ఇంటికి వెళ్ళిపోతాను!”

“సినిమా చూడకుండా నువ్వుంటికి వెళ్ళలేవు....”

“అంటే?”

“ఇప్పుడిక్కణ్ణించి బయటకు వెడితే నువ్వులు చేరవు....” అని—“నా యిల్లు చేరావు” అన్నాడు.

చేతన భయపడింది.

“ఇక్కడుంటే నీ కేమీ భయంలేదు. థియేటర్లో నీలా వస్తువు అందుతుంది. అది నువ్వు నేను చెప్పిన చోటుకు చేర్చాలి” అన్నాడతడు.

నాలుగు రోజుల క్రితం ఒక వ్యక్తి ఆమె ఆఫీసుకు వెళ్ళేయందు కలుసుకుని ఒక బ్రీఫ్ కేసిక్వబోయాడు. చీతన తీసుకొలేదు.

ఇదీ అలాంటి కేసేనని చేతన అనుకుంది.

“ఇలాంటి పనులు నా కివ్వంలేదు” అంది చేతన.

“ఈ పనులు నీకివ్వం లేదంటే—నిజంగా నీకివ్వంలేని పనులు నీ చేత చేయించాల్సి వస్తుంది” అన్నాడతడు.

“అంటే?”

“ఆడపిల్లవు. ఆ మాత్రం అరం చేసుకోలేవా— నువ్వుక్కడే వుండు. ఇప్పుడే వస్తాను” అంటూ అతడు పక్కకు వెళ్ళాడు.

ఏం చేయాలో తోచక అక్కడే నిలబడివున్న చేతనకు కిల్లర్ కనిపించాడు. అతణ్ణి చూడగానే మర్యా

కనుడనిపించింది, అతడి ముఖంలో రక్షణ కనపడింది.
దామెన.

ఆ యువకుడినుంచి తప్పించుకు నేందు కామె కిల్లర్ తో
చనువుగా మసిలింది.

ఇద్దరూ థియేటర్లో కూర్చున్నాక ఆ యువకుడు వచ్చి
కిల్లర్ ని బైటకు పిలిచాడు. కిల్లర్ బయటకు వెళ్ళగానే
శంకరం ఆమె పక్కకు వచ్చి కూర్చున్నాడు.

“నువ్వెక్కడున్నావు?” అంది చేతన ఆశ్చర్యంగా.

“నా టికెట్టు వేరే వున్నాయి....” అన్నాడు
శంకరం.

“ఏమిటిదంతా?”

“చెల్లాయ్—నా మాట విను—నీ స్టీట్లోకి ఎక్స్‌చేంజి
మీద నా మిత్రుణ్ణి పంపిస్తాను. నువ్వు నీటు మారిపో”
అన్నాడు శంకరం.

“ఎందుకు?”

“నీ కండజేయబడే వస్తువు—నీ వ్యానిటీబ్యాగులో
పట్టే సైజులో నీ వుంటుంది. ఇందులో ప్రమాదమేమీ
వుండదు. కాదంటే నీ ప్రమాదం....”

“ఏమిటా ప్రమాదం?”

“నా నోటితో నేను చెప్పలేను.”

“అన్నయ్యా! నువ్వెందుకు చెడున్నేమాలు పట్టావు. నీ
యిబ్బందేమిటో చెప్పు. వీలుంటే నీ స్నేహితులను పోలీసు
లకు పట్టిదాం” అంది చేతన.

“చెల్లాయ్ — అన్నయ్యగా నీ మేలుకోరి నిన్ను
హెచ్చరిస్తున్నాను. నన్నిక్కడై నా కూర్చోనివ్వు. లేదా
నీటు మారిపో. లేకుంటే నీ కే అన్యాయం జరిగినా నేను

సాయపడలేను" అన్నాడు శంకరం గంభీరంగా.

సుగ్ధి అప్పుడెల్ల అంగి వచ్చాడు.

"నీ కథ చిత్రంగా వుంది. అందరూ నీ కోసమే ఎందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారో నాకు తెలియడంలేదు" అన్నాడు కిల్లర్.

"నాకూ తెలియడంలేదు" అంది చేతన.

"నువ్వు నన్నే ఎందుకన్నుకున్నావు?"

"మీ ముఖంలో నాకు రక్షణ కనపడింది!"

"ఏమిటి నా ముఖంలోని ప్రత్యేకత?"

"మీ మీసాలు...."

కిల్లర్ చేయి అప్రయత్నంగా మీసం దువ్వింది. తన మీసం చూసి ఆడపిల్ల రక్షణ కోరడం ఇది మొదటిసారి కాదు.

ఒక యువతి తన్ను రక్షణ కోరితే అపార్థం చేసుకున్నాడు. ఫలితంగా ఆమె హత్య చేయబడింది.

ఇప్పుడు చేతన తననుండి రక్షణకోరుతోంది.... ఈమెను తను రక్షించితిరాలి.

"మిస్ చేతనా! నీ అదృష్టం గొప్పది. నేను నిన్ను రక్షించగలను...."

చేతన తీవ్రంగా నవ్వు నవ్వింది.

"ఇప్పుడు నిన్నెక్కడ దిగబెట్టాలో చెప్పు" అన్నాడు కిల్లర్.

"అది నాకే తెలియడంలేదు...." అంది చేతన.

"ఎందుకనీ?"

"అన్నయ్య బగ్గరకు వెళ్ళడంలో ప్రమాదముంది. కానీ ఇప్పుడు సుధ ఇంటికి వెళ్ళాలన్నా భయం వేస్తోంది.

అన్నయ్య స్నేహితులు సుధకు ప్రమాదం తలపెడతా
శ్రమోనని భయంగా వుందే. నా కారణంగా అతడు
ప్రమాదంలో పడడం నా కిష్టంలేదు” అంది చేతన.

“ఇన్నాళ్ళూ లేని ప్రమాదం అటుంటాని కీ రోజే
ఎందుకు వస్తుంది?”

“ఈ రోజు అన్నయ్య స్నేహితులు నన్ను పట్టుకోవా
అని చాలా పట్టుదలగా వున్నారు” అంది చేతన.

“అయితే ఒక పనిచేద్దాం” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఈ రాత్రికి నువ్వు నా వ్యాన్లో పడుకో. నా
వ్యాను—ఇన్ స్పెక్టర్ చంద్రకాంత్ ఇంట్లో సురక్షి
తంగా ఉంటుంది. లోపల నువ్వున్నట్లు ఇన్ స్పెక్టర్ కి
ఊహ తెలియదు. నా వ్యాన్లో సదుపాయాలు—సార్
హోటల్లో కంటే బాగుంటాయి” అన్నాడు మళ్ళీ కిల్లర్.

“మీ యిష్టం” అంది చేతన.

రైవింగ్ స్టీట్లోంచి లోపలకు దారివుంది. ఆ తిలుపు
తీసి కిల్లర్, చేతనను లోపలకు తీసుకుని వెళ్ళాడు. అక్కడి
వీర్వాట్లు చూసి చేతన తెల్లబోయింది.

“ఇదంతా ఏకోపేన్ మాడల్....రాత్రి నువ్వు
సుఖంగా గడపాచ్చు. ఇంకో విశేషం—ఇది సౌండ్
ప్రూఫ్. లోపల నువ్వే చెప్పుడు చేసినా బయటకు విన
పడదు....”

చేతన విచిత్రంగా అక్కడి సదుపాయాలు చూస్తోంది.
కిల్లర్ లోపలున్న క్యారియర్ విప్పాడు. అందులో
చపాతీలున్నాయి ఘుమఘుమలాడే కూర్మావుంది.

ఇద్దరూ చపాతీలు తిన్నారు.

కిల్లర్ తను మంచిసీక్కు తాగి ఆమెకు మంచిసీక్కు
చ్చాడు.

“కడుపు నిండిపోయింది” అంది చేతన.

“కళ్ళు తింటే తప్ప కడుపులో చల్లగా వుండదు” అంటూ కిల్లర్ రెండు బత్తాయిలు వలిచి—ఒకటి ఆమె కిచ్చాడు.

మొహమాట పడుతూ నే చేతన పండు తింది.

“ప్రమాదం నుంచి రక్షించడమే కాదు....మీ ఆతిథ్యంవల్ల కూడా నేను మీకు ఋణపడివున్నాను” అంది చేతన.

“నేను నిన్ను రక్షించగలనో లేదో ఇంకా నాకు తెలియదు. నా ప్రయత్నం నేను చేస్తాను. ఈ విషయంలో నా కంటే బాగా ప్రయత్నించగలవా రెవ్వరూ వుండరని నీకు హామీ యివ్వగలను. ఇక ఆతిథ్యం సంగతంటావా? అందుకు ఋణపడనవసరంలేదు. నా ఋణం తీర్చుకునే అవకాశం నీ కిస్తాను” అన్నాడు కిల్లర్.

“నేనీ ప్రమాదం నుంచి బయటపడ్డాక మీకు తప్పకుండా ఆతిథ్య మిచ్చి కొంత ఋణం తీర్చుకుందుకు ప్రయత్నిస్తాను” అంది చేతన.

“సరే—నువ్విక విశ్రాంతి తీసుకో—హరిహరారులు వచ్చినా, ఆఖరికి నువ్వే కావాలనుకున్నా కూడా ఇక్కణ్ణించి బయటపడలేవు. నేను తిరిగి వచ్చి తలుపు తీసే వరకూ లోపల బుద్ధిగా వుండు” అంటూ కిల్లర్ అక్కణ్ణించి బయటకు వచ్చి బయటినుంచి తలుపు జేసి రైవింగ్ స్టీట్ కూర్చున్నాడు.

4

మొబైల్ వ్యానును ఇన్ స్పెక్టర్ చంద్రకాంత్ ఇంటి ముందు ఆవరణలో వుంచి ఆరిడివర్డ్ సెలవు తీసుకుని బయటపడేసరికి - కిల్లర్ కి టైము పడకొండయింది.

అతడు నడుచుకుంటూ సందు మలుపు తిరగేసరికి అక్కడ ఓ యువకుడు కనిపించాడు. చేతన అన్నయ్య శంకరంగా అతణ్ణి గుర్తుపట్టాడు కిల్లర్.

“హలో—శంకరం! కులాసానా” అన్నాడు కిల్లర్.

శంకరం ముఖం దీనంగా అయిపోయింది “నీ మీద పోలీసు కంప్లయింట్ యివ్వాలనుకున్నాను. కానీ నువ్వు పోలీసి ట్రాంచి బయటకు వచ్చావు”

“నామీద కంప్లయింటా—ఎందుకు?”

“నా చెల్లెల్ని కిడ్నాప్ చేసినందుకు ...”

“కిడ్నాప్‌ర్స్ సుంచి నీ చెల్లెల్ని కాపాడిన నామీద-కిడ్నాప్‌ింగ్ నేరం మోపాలనుకున్నావా? అందుకు నీ చెల్లెలు సహకరించదని తెలియదా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“అయ్యాం వెరీ సార్! నేను చాలా పాపపాట్లు చేశాను. నా చెల్లెలికి సువ్యేమీ ప్రమాదం తలపెట్టలేదు కదా!”

“ఆమెకు పోలీసురక్షణ కల్పించాను....”

“థా.క్యూ” అన్నాడు శంకరం.

“అది చెప్పడానికే వచ్చిక్కడ కలిశావా?”

“లేదు. నేను నా చెల్లెలి విషయంలో చాలా అన్యాయంగా ప్రవర్తించాను. నా తప్పు దిద్దుకోవాలి. అందుకే నిన్ను కలిశాను.”

“అయితే సరాసరి ఇన్ స్పెక్టరింటికి ఎందుకు రాలేదు?”

“రాలేను. నేకో గూడుపుతాణీలో ఇరుక్కున్నాను. నువ్వు నా చెల్లెలి పోలీసుల కప్పగించావు. అందువల్ల నా తీవ్రం ప్రమాదంలో పడింది. అందుకు నేను బాధపడను.”

కానీ నా చెల్లి సమస్య ఈ రాత్రిలో రీపేడు. దాని మీద మహాబలంతు డొకడు పగబడతాడు. ఇకమీదట అడుగడుగునా దానికి ప్రమాదమే!” అన్నాడు శంకరం.

“నేను నీ చెల్లిని ప్రమాదంనుంచి రక్షించగలను” అన్నాడు కిల్లర్.

“నీ శక్తి నాకు తెలియదు. కానీ నా చెల్లిని పోలీసుల కప్పగించడం. ద్వారా యిప్పుడు నువ్వు ప్రమాదంలో పడ్డావు. ఈ సమయంలో నీకు నేను ఉడతాభక్తిగా చేయగల సాయం కొంత వుండి. నాయింటికి వస్తావా?” అన్నాడు శంకరం.

“ష్యూర్” అన్నాడు కిల్లర్.

ఇద్దరూ కాలినడకన ఒక అరగంటసేపు నడిచి ఓ యింటి ముందరగారు.

“ఇదా నీ యిల్లు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఊం”

“బావుంది” అన్నాడు కిల్లర్.

చిన్న పెళ్ళిల్లని.

ఇద్దరూ మెట్లెక్కారు.

“తిలుపుకు తాళంలేదే?” అన్నాడు కిల్లర్.

“నేనిప్పు డొక మహాబలంతుడికి అనుచరుడిగా వుంటున్నాను. తన అనుచరుల యింటికి తాళాలుండ దాన్నాయన హరించడు ...”

“నీమేనా పోతే?”

“ఎవరే నా నాకు తెలియకుండా ఇక్కడడుగు పెడితే వాణ్ని ముల్లోకాల్లో ఎక్కడున్నా మూడు నిమిషాల్లో పట్టుకోగలడు బాస్!”

“అయితే ఈ విషయం రేపు పరీక్షించాలి” అన్నాడు

కిల్లర్.

“శాపెందుకు — ఇప్పుడే పరీక్షించుకోవచ్చు”.

“ఇప్పుడు నీకు తెలిసేకదా లోపల అడుగు పెడుతున్నాను.”

శంకరం నవ్వి తలుపు తోకాడు. తను లోపలకు వెళ్ళి స్విచ్ వేళాడు.

కిల్లర్ లోపల అడుగుపెట్టి తలుపులు దగ్గరగా వేళాడు.

చిన్నగది.... నాలుగు ఇనుప కుర్చీలు....

“లోపలకు వెడదాం” అన్నాడు శంకరం.

కిల్లర్ అంగీకార సూచనగా తలాడించాడు.

పక్కనే దగ్గరగా తలుపు మూసివున్న గది ఒకటుంది. తలుపు తోసుకుని శంకరం అందులోకి వెళ్ళాడు.

ఈ గది వికాలంగా వుంది.

గది మధ్యలో డబుల్ కాట్ వుంది. బయటికించి చూస్తే ఈ యింట్లో అంతమంచి : మంచాలుంటాయని ఎవరూ అనుకోరు.

గదిలో నాలుగు వైపులా గోడల కానుకుని నాలుగు బీరువాలున్నాయి.

“నువ్వలా మంచంమీద కూర్చో! నేను మంచినీళ్ళు తాగి వస్తాను” అన్నాడు శంకరం.

“మంచినీళ్ళు నాకూ కావాలి- నేనూ నీతో వస్తాను” అన్నాడు కిల్లర్.

అప్పుడు చటుక్కున కిల్లర్ కడురుగా ఉన్న బీరువా తలుపు తెరుచుకుంది. అందులోంచి కండలు తిరిగిన వస్త్రా దొకడు బయటకు వచ్చాడు.

“నీ చేత మంచినీళ్ళు నేను తాగిస్తానీ” అన్నాడు

వస్తాడు,

శంకరం అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోయాడు,
కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూశాడు.
ప్రతి బీరువాలాంచీ ఒకడు చొప్పున అక్కడ
మొత్తం నలుగురు మనుషులతల్ని చుట్టూచుట్టాడు,
వారిలో ముగ్గురు వస్తానులే తే ఒకడు మాత్రం
ధియేటర్ వద్ద కిల్లర్ని బొమ్మజాపి లెడరించినవాడు,
“నాకోసం వస్తానుల్ని తీసుకొచ్చావా?” అన్నాడు
కిల్లర్.

ఆ వ్యక్తి నవ్వి — “భయపడకు, వీళ్ళు ముగ్గురూ
నిన్నేమీ చెయ్యరు, నేను నీకు బుద్ధి చెబుతున్నప్పుడు
పారిపోకుండా అపదానికే వీళ్ళు ” అన్నాడు.

“నాకు బుద్ధి చెప్పడంకోసం నువ్వు పారిపోతావా?”
అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటిస్తూ,

“పారిపోయేది నువ్వు, నేను కాదు....”

“నేనెందుకు పారిపోతాను?” అన్నాడు కిల్లర్.

“ప్రాణభయంవల్ల ....”

“నా ప్రాణాలకిప్పుడొచ్చిన భయమేమంది?”

“నా హెచ్చరికను లక్ష్యపెట్టనివాడికి ప్రాణభయం
తప్పదు....”

“అయితే నువ్విప్పుడు నాకు బుద్ధి చెబుతానంటావు, ఆ
సమయంలో ఈ వస్తానులు ముగ్గురూ బుద్ధిగా వుంటా
రంటావు....” అన్నాడు కిల్లర్.

“అఫ్ కోర్స్!”

“నాకు నీ మాటలమీద నమ్మకంలేదు, నీ ఆత్మరక్షణ
కోసం వీళ్ళనిక్కడుంచుకున్నావని నా అనమానం....”

ఆ వ్యక్తి నవ్వి — “నీ అనమానమేదైనా వాళ్ళి

క్కడే ఉంటాను...." అన్నాడు.

"వాళ్ళనిక్కడే ఉండనిద్దాం. కానీ వాళ్ళు నీమాట విసాలిగా.... అందుకు నేను సాయపడలేను..." అంటూ కిల్లర్ మెరుపు వేగంతో గాలిలో ఎగిరి శరవేగంతో కాళ్ళూ చేతులూ కదిలించాడు. చెప్పాలంటే అప్పుడతడి చేతులూ, కాళ్ళూ — శరవేగంతో తిరిగే చక్రంతోని అదలా ఉన్నాయి.

కిల్లర్ మామూలుగా శీలమీద నిలబడేసరికి వస్తూ దులు ముగ్గురూ మూడుపై పుల గోడవారగా చతికిలబడి ఉన్నారు.

ఆ వ్యక్తి తెల్లబోయి కిల్లర్ వంక చూశాడు....

"చేతిదెచ్చకు నరాలు చచ్చు బడి కూలబడ్డారు. గాలిలో తోసేసరికి గోడవారడ వెళ్ళారు. ఇప్పుడు వాళ్ళి గదిలో ఇంకేం జరిగినా చూస్తూ ఉండుకోవడం మినహాయించి ఇంకేమీ చెయ్యలేరు...." అన్నాడు కిల్లర్.

వస్తాడులు ముగ్గురూ అలానే కూర్చుని అసహాయంగా తమ బాస్ వంక చూశారు.

ఆ వ్యక్తి రవంత చలించినా గాంభీర్యాన్ని వదిలిపెట్టకుండా — "ఎవర్నువ్వు?" అనడిగాడు.

"ముందు నువ్వెవరో తెలుసుకుని — అప్పుడు నా వివరాలు చెబుతాను...." అంటూ కిల్లర్ అతణ్ణి సమీపించాడు.

"అదంత సులభం కాదు...." అంటూ బాస్ గాల్లోకి ఎగిరాడు.

కిల్లర్ చటుక్కున వంగి అతడి కాళ్ళు పట్టుకుని లేచి నిలబడి గిరిగిరా తిప్పి-గాలిలోకి విసిరి కిందపడిపోకుండా నిలబెట్టిపట్టుకున్నాడు.

ఆ వ్యక్తికి కళ్ళు గిరిగిరా తిరిగాయి, మామూలు మనిషివలె కానేవు పట్టింది.

అతడు నిలదొడ్డుకున్నాక — “ఎవరు వున్నా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“నా పేరు రాజా!” అన్నాడా వ్యక్తి.

“మిస్టర్ రాజా నువ్వు చేతన వెంట ఎందుకుపడ్డావో చెప్పు.”

“అమె చాలా అందమైనది, మా స్ట్రాంగ్ ఆఫీసర్లను కామె బాగా పనికిపెట్టుంది.”

“జేషంట్ అందమైన ఆడవాళ్ళింకా యెం ద కో ఉన్నారు. నువ్వు చేతననే ఎందుకు పట్టుపట్టావు....” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఇలాంటి పనులకు పెద్దల సహకారం లేనిదే అడవిల్లులు పయోగపడరు. చేతన విషయంలో వాళ్ళన్నయ్య అంగీకారం లభించింది....”

“ఎలా లభించింది?”

“అతడికి డబ్బు కావాలి....”

“మిస్టర్ రాజా! కేవలం డబ్బుకోసం ఏ అన్నా చెల్లెల్ని అమ్ముకోడు, అంతకంటే ఘోరమైనదింటేదో ఉంది....”

“ఇంకేమిలేదు....”

“నువ్వు చెప్పకపోయినా ఆ విషయం శంకరాన్ని చూడగానే తెలుసుంది. మీరతడికి మత్తు పదార్థాలను బాగా అలవాటు చేశారు. ఆ అలవాటు కరడు బానిసయ్యాడు, మీరు చెప్పినట్లా ఆడుతున్నాడు....”

రాజా మాట్లాడలేదు.

“ధనిక యువకులకిని అలవాటుచేస్తే బాగా డబ్బు

సంపాదించవచ్చు. కానీ శంకరం వంటి సామాన్యుల
వెందుట మీరే అలవాటుకు గురిచేస్తున్నాను?”

“ఉహించి చాలా తెలుసుకున్నావు. ఇదీ తెలుసుకో
లేవా?” అన్నాడు రాజా.

కిల్లర్ ఒక్కక్షణం ఆలోచించి — “స్వర్గింగువ అంద
మైన ఆడపిల్లలు బాగా పనికి వస్తారు. వాళ్ళు. మధ్య
తరగతి ఆడపిల్లలే లే ఎవరికీ అనుమానముండదు. కాంట్రీ
మికింకా మంచిది. అలాంటి ఆడపిల్లలు పెద్దలకు తెలియ
కుండా ఏ వ్యవహారాలకూ దిగలేరు. అందుకని మీరు
అలాంటిళ్ళలో శంకరంలాంటి వారిని మత్తు పదారాలకు
బానిసలుగా మారుస్తున్నారు. చెప్పాలంటే మీరు
శంకరమంటే ఆసక్తి లేదు. చేతనకోసం శంకరాన్ని
దువ్వారు....” అన్నాడు.

“నవ్వు చాలా తెలివైనవాడివి.” అన్నాడు రాజా.

“నా తెలివి నీకు రేపుదయానికింకా బాగా ఆరమవు
తుంది....” అంటూ కిల్లర్ అతడి మెడమీద ఒక బెబ్బ
వేశాడు.

రాజా కుప్పలా కూలిపోయాడు.

5

మర్నాడుదయం....

వస్తామలు, రాజా నేలమీదపడి నిద్రపోతున్నారు.

కిల్లర్ మంచంమీద వళ్ళు విరుచుకుంటూ లేచి —
“మీ రెవరూ ఇంకా నిద్రలేవలేదా?” అంటూ అరిచాడు.

ఎవ్వరూ లేవలేదు.

అప్పుడతడే దగ్గరగా వెళ్ళి వీపుకట్టి ఒకొక్కరినే
నిద్రలేపాడు.

నలుగురూ మత్తు మత్తుగా కళ్ళు తెరిచారు. వాళ్ళకు

శ్రీ మలకుర రావడాని! కాసేప్పట్టిది.

కిల్లర్ బల్బ్ మంచంమీద పడుకుని — “మిత్ర
శ్రీగా మలకుర వచ్చేక నా దగ్గరకు రండి!”
అన్నాడు.

అప్పటి! రాజాహూ, వస్త్రాదులహూ కమ పరిపిరి తెలి
సింది అతడి వాయిగా పరుపుల మంచంమీద నిద్ర
పోయాడు. తాము కడిక నేలమీద నిద్రపోయారు.
అయితే జీ:కె:లో ఎందు వారింతటి సుఖనిద్ర ఎరు
గరు. బల్బ్ నొప్పలుగా వున్నా మెదడులోపల ఎంతో
ప్రకాంతంగా ఉంది.

రాజా కిల్లర్ని సమీపించి — “ఎవర్నువ్వు?” అన్నాడు.

“శరణు కోరిన వారిని రక్షించడమే ధ్యేయంగా
పెట్టుకున్న అవతార పురుషుణ్ణి —” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఇప్పుడేం చేయదల్చుకున్నావు?” అన్నాడు రాజా.

“నువ్వే చెప్పాలి!”

“జరిగిందానికి గర్వపడకు. ఇంకెంతో అనుభవిస్తావు.”

“ఒకసారి నన్ను హెచ్చరించి ఒక రాత్రంతా పడు
కున్నావు. నన్ను మళ్ళీ మళ్ళీ హెచ్చరించాలంటే సిగ్గుగా
లేదు నీకు!” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఇల్లలకగానే పండుగ కాదు —....” అన్నాడు
రాజా.

“ఎప్పుడు పండుగవుతుందో చెప్పు....” అన్నాడు
కిల్లర్.

“నేను బయటకు వెడలున్నాను-పండక్కి ఏర్పాట్లు
చేయడానికి....”

“నా అనుమతి లేకుండా ఎక్కడికి వెడతావ్?”
అన్నాడు కిల్లర్.

“నాకు తోచిన చోటుకి ”

“ఇప్పుడు నీళ్ళ మన తోస్తోందా అనులు....” అంటూ కిల్లర్ మంచంమీంచి లేచి నిలబడి—“ఎలా పెడతాలో చూస్తాను—” అని చేతులు కరాటే పోజులో పెట్టాడు. వస్త్రాలు కానీ, రాజా కానీ అతణ్ణి సమీపించే పాహసం చేయలేకపోయారు.

“ఇప్పుడేం చేస్తావు?” అన్నాడు రాజా నిర్బురంగా.

“మిమ్మల్ని పోలీసుల కప్పగిస్తాను....”

“ఆ పని రాత్రే యెందుకు చేయలేదు?” అన్నాడు రాజా.

“శంకరాన్ని రక్షించేవరకూ మిమ్మల్ని పోలీసుల కప్పగించదల్చుకోలేదు. ఎందుకంటే నీ వెనుక ఇంకా ఎవరో ఉంటారని నా అనుమానం. నీకు ప్రమాదముందని నీవాశ్చక్యమానం కలిగితే నా పని వూర్తికాదు....”

“అంటే మిమ్మల్నిప్పుడు పోలీసుల కప్పగిస్తావన్న మాట.... పోలీసుల పేరు చెబితే మేము ప్రాణాలకు తెగిస్తామని ఊహించలేవా?” అంటూ రాజా సన్నగా ఈలవేశాడు.

అంతే—వస్త్రాలు మగ్గుతూ కిల్లర్ మీద మెరుపుదాడి చేశారు.

ఒక వస్త్రాడు కిల్లర్ కాళ్ళు బలంగా పట్టుకున్నాడు. రెండో వస్త్రాడు కిల్లర్ రెండుచేతులూ వెనక్కు విరిచి పట్టుకున్నాడు. మూడో వస్త్రాడు అతడి భుజాలమీద గట్టిగా గుద్దాడు.

కిల్లర్ మెడ వేలాడేశాడు.

“అతిదు బిత్తులిమారి. పట్టు సడలించకండి—”

అన్నాడు రాజా. అతడు పక్క గదిలోనికి వెళ్ళి సన్నని

తాడు తెచ్చి కిల్లర్ కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేశాడు.

“కానీపు నేలమీద పడుకోబెట్టండి—” అన్నాడు రాజా.

వస్త్రానులు కిల్లర్ని నేలమీద పడుకోబెట్టారు.

రాజా అతడివంక కవీగా చూశాడు. కిల్లర్ ఇంకా కళ్ళు మూసుకునే వున్నాడు. రాజా అతణ్ణి కాలితో ఒక్క తాపు తన్నాడు.

కిల్లర్ నేలమీద దొర్లాడు.

రాజా అతణ్ణి నాలుగైదుసార్లు తన్నేసరికి కిల్లర్ కళ్ళు తెరిచి బాధగా అరిచాడు.

“స్వహా వచ్చిందా?” అన్నాడు రాజా.

“ఏమిటిదంతా?” అన్నాడు కిల్లర్.

“చెప్పానుగా — ఇల్లలకగానే పండగకాదని....”

కిల్లర్ పళ్ళు బిగబట్టి — “నువ్విలా అన్నందుకే నా నీ చేత ఇల్లలికించి ఓ పండుగ చేసుకుంటాను ....”

“ఇంకా నీకు బుద్ధి కలేదా?” అన్నాడు రాజా.

“రాత్రి జరిగిందానికి నీకు బుద్ధిచ్చిందా?” అన్నాడు కిల్లర్.

రాజా పళ్ళు బిగబట్టి — “ఇప్పుడు చేతన నెవరు రక్షిస్తారో చూస్తాను—” అన్నాడు.

“చేతన గురించి ఆలోచించి చూడు. ఊహల్లో కూడా నీకామె దొరకను....”

“నీకు వాగుడెక్కువగా వుంది—” అంటూ రాజా ఓ వస్త్రానుకు సెగచేశాడు. వస్త్రాను లోపలకు వెళ్ళి ఓ రుమాలు తెచ్చి బలంగా కిల్లర్ నోట్లో కుక్కాడు.

కిల్లర్ ప్రతిఘటించడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఆ వస్త్రాడు వంక క్షృరంగా చూశాడు. ఆ చూపులకు చలించిన

వస్తాను — “సార్! కళ్ళక్కూడా గంతులు కడవాం. వీడి కళ్ళు మాస్తే నాకు భయంగా వుంది—” అన్నాడు.

“ఊ!” అన్నాడు రాజా.

ఓ నల్లగుడ్డతో కిల్లర్ కు గంతులుకూడా కట్టేక —
“వీణ్ణి తీసుకెళ్ళి కారు డిక్కిలో పడేయండి—”
అన్నాడు.

ఆ యింటికి వొడ్డి గుమ్మం తలుపురిస్తే ఓ యిరుకు సందుంది. అందులో ఓ కారుంది. ఆ కారు డిక్కిలోకి తరలించబడెదాడు.

“నీ కళ్ళు, చేతులు, కళ్ళు, నోరు—అన్నీ బంధించ పడ్డాయి. ఉన్న చెవులనే ఉపయోగించుకునే సామర్థ్యం నీకున్నదని నాకు తెలుసు. అందుకే యిది....” అంటూ ఓ టేపు రికార్డర్ ఆన్ చేసి డిక్కిలో పెట్టాడు రాజా.

వస్తాడు డిక్కి- తలుపులు మూస్తూ—“సార్ —ఆ టేపు రికార్డువల్ల ప్రయోజనం!” అనడిగాడు కుతూహలంగా.

“దారిలో గురుగా వీ చప్పుళ్ళూ వినపడవు. వాడికా టేపురికార్డర్లో సంగీతం తప్ప ఇంకేమీ వినపడదు—”
అన్నాడు రాజా.

6

కళ్ళ గంతులు విప్పగానే ఎదురుగా సింహాసనంలాంటి కుర్చీ ఒకటి కనిపించింది కిల్లర్ కి. ఆ సింహాసనం ముందు సుమారు అరున్నరడుగుల ఎత్తయిన విగ్రహంలో ఓ దృఢకాయుడు నిలబడి వున్నాడు.

కిల్లర్ అతడివంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

అందమైన రాక్షసుడిలా వున్నాడతడు.

“అతణ్ణి మాట్లాడనివ్వండి—” అన్నాడు దృఢ కాయుడు.

ఒక వస్త్రాదు—కిల్లర్ నోట్లోని రుమాలు తాగేశాడు.
కిల్లర్ ఒకసారి నాలోతో పేదాలు తడుముకున్నాడు.

“ఎవర్నువ్వు?” అన్నాడు దృఢకాయుడు.

“మందు నువ్వెవరో చెప్పు. అప్పుడు నా గురించి చెబుతాను—” అన్నాడు కిల్లర్.

“నా అనుచరులు నిన్ను బంధించారు. రాజాకు నీను నాయకుణ్ణి—”

“నీ పేరు....”

“నీ కనకసరం....”

“దయించి నా అవసరం గురించి మీరెవ్వరూ ఆలోచించకదు. అడిగిందానికి నూటిగా సమాధానం చెప్పు” అన్నాడు కిల్లర్.

దృఢకాయాడు రెండడుగులు ముందుకు వేసి—“నా సావరంలో నన్నెదిరించి మాట్లాడుతున్నావు. నీకెంత ధైర్యం!” అన్నాడు.

“నా ధైర్యం గురించి నీకు తెలిసింది చాలా తక్కువ. ఇంకా తెలుసుకోవాలంటే ఇప్పుడే చూపించగలను!” అన్నాడు కిల్లర్.

“చూపించు....” అన్నాడు దృఢకాయుడు.

“నీ ముందున్న ఈ రాజాకు, వస్త్రాదులకు నా వంటి కున్న ఈ బంధనాలే ధైర్యాన్నిచ్చాయి. ఇప్పుడు చూడు....” అంటూ ఊపిరి బిగిస్తూ కాళ్ళూ చేతులూ విదిలించాడు. అప్పుడతడి శరీరం కాస్త కుంచించుకుంది. ఫలితంగా అతడి బంధనాలు వదులుగా నేల జారాయి.

దృఢకాయుడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూండగా కిల్లర్ చిన్న కేక పెట్టి గాలోకి ఎగిరాడు.

దృఢకాయుడత రేగిరిన వైపు తిరిగాడు.

కిల్లర్ సతాసతి వెళ్ళి సింహాసనంలో పడ్డాడు. అప్పుడతడు కాలుమీద కాలువేసుకొని మూడాగా — “నీ సావరంలో నీ సింహాసనంమీద కూర్చుని నిన్ను నిలబెట్టి ప్రశ్నిస్తున్నాను. ఇప్పుడు చెప్పు — నీ పేరేమిట?” అన్నాడు.

ఒక్క నిమిషం అక్కడున్న వాళ్ళెవరికీ నోట మాట రాలేదు. దృఢకాయుడు త్వరగా లేచుకొని చప్పట్లు కొట్టి — “పేట్స్ బాస్ టూయూ....” అన్నాడు.

“అలాగే నాదానికి నీ తలపై టాపీలేదు....” అన్నాడు కిల్లర్.

దృఢకాయుడు సింహాసనాన్ని సమీపించి-ఒక చేత్తో కాలర్ పట్టుకొని కిల్లర్ని గాలిలోకి ఎత్తి క్రింద నిలబెట్టి తను సింహాసనంమీద కూర్చుని — “ఇప్పుడేమింటావ్?” అన్నాడు.

“నా కం టే సింహాసనంమీద నువ్వే నిండుగా వున్నావు —” అన్నాడు కిల్లర్.

“నువ్వెవరో ముందు చెప్పు —” అన్నాడు దృఢకాయుడు.

“నీ గురించి తెలుసుకున్నాకనే నా గురించి చెబుతాను....”

“జేళంలో రెండు రకాల వ్యవహారాలు నడుస్తున్నాయి. నాది రెండోరకం వ్యవహారం —” అన్నాడు దృఢకాయుడు.

“అంతే?”

“మిగాడికి ఆడదానిమీద మనసు పుట్టిందనుకో! మొదటి రకం పద్ధతిలోనే వెళ్ళి చేసుకోవడం! రెండో రకం పద్ధతి — సచ్చిన ఆడదానితో ఓ రాత్రి

గడపడం.... చెప్పానుగా—నాది రెండో రకం పద్ధతి..”

అన్నాడు దృఢకాయుడు.

“మరి కాస్త వివరంగా చెప్పు....”

“ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే నేను చేసేటన్నీ చటవిరుదమైన పనులు...”

“అలాగా—నీ చేరు?”

“అరున్!” అన్నాడు దృఢకాయుడు.

“థాంక్యూ—నా పేరు కిల్లర్.... నాది మొదటి రకం వ్యవహారం....”

“అయితే నువ్వు నేనూ చేతులు కలుపువాం— ఇద్దరికీ తిరుగుండదు—” అంటూ చేయి జాపాడు అరున్.

“మనచేతులెలా కలుస్తాయి? ఒకరు పాజిటివ్, ఇంకొకరు నెగెటివ్—రెండూ కలిస్తే ఫ్యూజుపోతుంది” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఫ్యూజు సంగతి నేను చూసుకుంటాను, చేయిజాపు” అన్నాడు అరున్.

“చాపను—” అంటూ కిల్లర్ చేతులు కట్టుకొని నిలబడ్డాడు.

“అయితే నువ్విక్కడే కాశ్వరంగా మిగిలిపోతావు..”

“నేనిక్కడుండడంవల్ల నీకే నష్టం....”

అరున్ నవ్వి — “విరదించి చెప్పు — వింటాను—” అన్నాడు.

“ఈ యింటి చుట్టూ పోలీసులుంటారప్పుడు ...”

అరున్ ఉలిక్కిపడి — “పోలీసులా — వాళ్ళెలా వస్తారు?” అన్నాడు.

“ఒకసారి నా మాటల్లో సత్యమెందుందో నీవాళ్ళను వెళ్ళి చూడమను....”

“చూడానికి వేరే పద్ధతులున్నాయిలే—” అంటూ అరున్ తన నింహాసనం చేతులపై ఓ మీట నొక్కాడు.. “అటు చూడు—” అన్నాడు కిల్లర్ తో.

అప్పుడు ఎదురుగా గోడ ప్రకాశవంతమయింది.

దానిపై ముందో యిల్లు కనబడింది. ఇంటిముందో కారుంది. ఆ పక్కనే పోలీసు జీపుంది ఇంటి ఎదురుగా నలుగురు పోలీసులున్నారు.

క్షణాల్లో ఆ బొమ్మ మాయమై ఇంటి. వెనుక భాగం కనపడింది. ఆక్కడ ఆరుగురు పోలీసులున్నారు.

గోడపై ఇల్లు అన్నివైపులనుంచీ క్రమంగా కనబడుతోంది. ఇంటికి అన్నివైపులా పోలీసులున్నారు.

“మిస్టర్ రాజా! పోలీసులెలా వచ్చారక్కడికి?” తీవ్రంగా అడిగాడు అరున్.

రాజా తడబడి—“నాకు తెలియదు బాస్.... నేను అన్ని జాగ్రత్తలూ తీసుకున్నాను—” అన్నాడు.

“నన్నడిగితే నేను చెబుతాను. రాజా ఏం చెబుతాడు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“చెప్పు....”

“మీవాళ్ళు నన్ను చాలా తక్కువ అంచనా వేశారు. మీ రాజా నన్ను బొమ్మ చూపించి బెదిరించాలనుకున్నాడు. నిన్న రాత్రి వాళ్ళతో ఓ ఆట ఆడాను. అయినా వాళ్ళకు బుద్ధిరాలేదు. ముందు నన్ను శరణు కోరిన చేతనకు రక్షణ కల్పించాను. ఆ తర్వాత శంక రాన్ని బలవంతంగా హాస్పిటల్లో జేర్చాను. పోలీసులు, మానసిక నిపుణులు కూడా అతణ్ణి పరీక్షిస్తున్నారు. అంతటితో కథ ముగియదు కదా! మొత్తం పానంతా ముందుగానే చెప్పి నేను కావాలనే రాజాకు పటు

బడ్డాను. కాళా నన్న కాళ్లో తీసుకొని పోయాంటే పోలీసులు ఆతడిననుసరించారు. మీ స్థావరం తెలుసుకున్నారు—....” అన్నాడు కిల్లర్ నవ్వుతూ.

“రాజా! నువ్వు చాలా తెలివితక్కువగా ప్రవర్తించావు....” అన్నాడు ఆరుజ్ ఆసహసంగా.

“ఇంకాగా రాజా తెలివితక్కువతనమేమిలేదు, అంతా నా తెలివి....” అన్నాడు కిల్లర్.

“నీ తెలివి నా స్థావరంలో పనిచేయదు....” అంటూ ఆరుజ్ కిల్లర్ని సమీపించి — “ఇది చాలా ముఖ్యమైన స్థావరం.... ఇంతవరకూ పోలీసుల దృష్టి దీనిపై పడలేదు. నీ మూలంగా అది జరిగింది. అయితే నా తెలివేమిటో నీకు తెలియాలిగా—” అంటూ కిల్లర్ని ఎత్తి సింహాసనం మీద కూర్చోపెట్టాడు. ఆ వెనువెంటనే ఆతడి మెడ, కాళ్ళు, చేతులు, నడుం — సింహాసనానికి బంధించబడ్డాయి.

“నేను, నా అనుచరులు ఇక్కణ్ణించి బయటపడతాం. పోలీసులవల్ల మాకే ప్రమాదమూ ఉండదు. మేము వెళ్ళేక బయటేం జరుగుతుందో నువ్వే స్వయంగా చూద్దావుగాని. నువ్విప్పుడు అండర్ గ్రౌండ్ లో వున్నావు. నేను లిగిరనే తప్ప నీకు మోక్షంలేదు. తల బద్దలు కొట్టుకున్నా పోలీసులకు నీ ఉనికి తెలియదు—” అన్నాడు ఆరుజ్.

నురుక్షణం గదంతా చీకటైపోయింది. గదిలో మళ్ళీ దీపం వెలిగేసరికి అక్కడ కిల్లర్ మాత్రమే ఉన్నాడు. కొద్దిక్షణాలలో ఆతడి బంధనాలు కూడా విడిపోయాయి.

కిల్లర్ సింహాసనంనుంచి దుమికి వచ్చి విరుచుకున్నాడు. తర్వాత ఓసారి గదంతా కలయితిరిగాడు.

అందులోంచి బయటపడ్డానికి ఎక్కడా దారి కనపడలేదు. అప్పుడతడు సింహాసనాన్ని పరిశీలించాడు. దాని మీదెక్కడా మీట అన్నదే కనబడలేదు.

“అరున్ అసాధ్యుడు!” అనుకున్నాడు కిల్లర్. అతడు తిరిగి గదిలోనికి వస్తే తప్ప తనకు మోక్షంలేదు.

అరున్ వసాడా?

రాకపోలే తన గతి ఏమవుతుంది?

కిల్లర్ ఆలోచిస్తూండగానే గోడమీద బొమ్మలు కనిపించసాగాయి.

రాజా, ముగ్గురు వస్త్రానుజులతో కలిసి బయటకు వెళ్ళి కారెక్కాడు. పోలీసులతడి కారును డిక్టీతోసహా తోడ్కొని వెళ్ళివచ్చారు.

తర్వాత నలుగురు పోలీసుల ట్రో చొరబడ్డారు. ఇల్లంతా తిరిగారు. ఎక్కడా అనుమానించతగ్గ వస్తువు లేదు. ఇంట్లో యెవ్వరూ మునుషులు లేరు.

పోలీసులు బయటకు వెళ్ళిపోగారు.

కాసేపట్లో ఇంటి చుట్టూ పోలీసులెవ్వరూ లేరు.

ఆ తర్వాత కొద్దికొంతాకు గోడమీద బొమ్మలు అగి పోయాయి. గదిలో మళ్ళీ చీకటి....

గదిలో దీపం వెలిగేసరికి కిల్లర్ కి ఎదురుగా అరున్ ఉన్నాడు.

“ని పోలీసులు పిన్నమీ చెయ్య లేర ని తెలుసుకున్నావా?” అన్నాడు అరున్.

“హేల్సాఫ్ టూయూ...” అన్నాడు కిల్లర్.

“థాంక్స్-” అని—“నా లేలివి లేటలు చూశావు.

ఇక నా బలంకూడా చూస్తావా?” అన్నాడు అరున్.

“మ్యూర్ —” అంటూ క్లిర్ మెరుపు వేగంతో అరడిమీదకు ఎగిరాడు.

మొత్తం మనిషిని ఒడిసిపట్టుకొని దూరంగా విసిరేశాడు ఆరున్.

క్లిర్ ఓ మూలగా పడి వెంటనే లేలేకపోయాడు. అరడికి కళ్ళు తెరిగాయి.

“లే....” అంటూ ఆరున్ అశ్చర్య సమీపించాడు.

ఇంకా లేచకుండానే క్లిర్ తలెత్తి అశ్చర్య చూశాడు. అప్పుడు ఆరున్ అరడికి నిజమైన రాక్షసుడిలా అనిపించాడు.

“ఏమిటలా చూస్తున్నావు?” అన్నాడు ఆరున్.

“మొదటిసారి నిన్ను చూసినపుడు అందమైన రాక్షసుడిలా కనిపించావు. ఇప్పుడు రాక్షసుడిలా మాత్రమే కనిపిస్తున్నావు. అందంగా లేవు....” అన్నాడు క్లిర్.

“నీకంటే ఎన్ని రెట్లు బలమందో చెప్పలేనుగానీ — బలానికి మించిన చురుకుతనమంది నా దగ్గర. నవ్వింకా కదలాలనుకునేసరికి నేను వెళ్ళుకు సిద్ధంగా ఉంటాను. నా సాటి వీరుడితో పోరాడాలని నాకు సరిదా. నీ గురించి రాజా చెప్పింది విని పోరాడాలని సరదావేసింది కానీ — నువ్వు లాభించలేవు....” అన్నాడు ఆరున్.

“నాకూ సరదాగానే ఉంది కానీ....” అంటూ క్లిర్ ఊహించని విధంగా లేచి ఆరున్ భురిమీద చేతులు విసుగు విసిరాడు. ఆరున్ వెల్లకిలిలా పడిపోయాడు.

క్లిర్ అరడిమీదకు దుశాడు.

ఆరున్ చేయి జాపి అరడి మెడ పట్టుకున్నాడు గట్టిగా. ఆ పట్టుకు క్లిర్ కి ఊపిరి సంపలేదు. గిలగిల తిన్నుకోసాగాడు.

“నువ్వు నటిస్తున్నావో, బాధపడుతున్నావో నాకేలా తెలుసుంది? రెండు చేతులూ జోడించి దణ్ణం పెట్టు— వదిలేస్తాను....” అన్నాడు అర్జున్.

కిల్లర్ గిలగిల తన్నుకుంటున్నాడు తప్పితే చేతులు జోడించలేదు.

క్రమంగా కిల్లర్ నాలిక బయటకు వచ్చింది. తను గ్రుడ్డు పొడుచుకు రాసాగాయి. అర్జున్ చటుక్కున అరిగి వదిలిపెట్టి— “బాగా— మొండి మనిషి!” అనుకున్నాడు.

కిల్లర్ మామూలు మనిషి కావడానికి చాలా సేపు పట్టింది.

“ఏం మనిషి? ప్రాణంకంటే అభిమానం ఎక్కువా?” అన్నాడు అర్జున్.

“నా ప్రాణంమీద నాకంటే నీకే అభిమానం ఎక్కువగా ఉన్నట్లుంది. నన్ను చంపకుండా వదిలిపెట్టావే?” అన్నాడు కిల్లర్.

“మృత్యు ముఖంలోంచి బయటపడ్డ అనుభవం ఎలా ఉంటుందో అడిగి తెలుసుకుందామని!” అన్నాడు అర్జున్.

“అది స్వానుభవంలో తప్ప తెలియని విశేషం! ఇంకా నా పీక అంత గట్టిగా ఎందుకు నొక్కినట్లు?” ఆ తర్వాత నన్నెందుకు వదిలిపెట్టు?”

“చేతులు జోడించమన్నాను, జోడించలేదు. అందుకే గట్టిగా పీక నొక్కాను....” అన్నాడు అర్జున్.

“అంత గట్టిగా పీక నొక్కి చేతులు జోడించమంటే నాకేం తెలుసుంది. ఆ సమయంలో నాకు ప్రపంచం తెలియలేదు. పంచేంద్రియాలూ వాటి పనులు మానే

శాయి. పోనీలే. అయినా నువ్వు నా ప్రాణం కాపాడావు కాబట్టి ఇప్పుడు చేతులు జోడిస్తాను—” అంటూ కిల్లర్ అతడికి చేతులు జోడించి నమస్కరించి—“నీ తెలివి, బలానికి, దయాగుణానికి—నీకివే జోహార్లు—” అన్నాడు కిల్లర్.

“నాకు జోహార్లర్పించావు. ఇక ముందేం చేస్తావు?”

కిల్లర్ మాట్లాడలేదు.

“నా మాట విని నాతో చేయి కలుపు....”

“అందువల్ల నీకే నష్టం....” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఎందుకని?”

“నా దారి వేరు, నీ దారి వేరు. రెండూ కలవవు. కలపాలని నువ్వు ప్రయత్నిస్తే — నీ బలంతో తాత్కాలికంగా నన్ను లొంగదీసుకున్నా — ఎప్పుడైతే నా నా మనసు చెదిరి నీకు ద్రోహం తలపెడుతుంది....”

“అయితే నేను నిన్నేం చెయ్యాలంటావ్?”

“నన్ను వదిలిపెట్టు. లేదా అంతం చేసేయ్....”

“నిన్ను వదిలిపెడితే నాకు ప్రమాదం కదా!”

“నీకు నా బలం తెలుసు, తెలివి తెలుసు. రెండింటో నీకంటే అల్పుడిని. నానుంచి ప్రమాదాన్ని శంకిస్తే నువ్వు నన్ను గొరివించినట్లు .... నిన్ను కించపర్చుకున్నట్లు.... కదూ?” అన్నాడు కిల్లర్ నవ్వుతూ.

“సవాలు చేస్తున్నావా?” అన్నాడు అర్జన్.

కిల్లర్ నవ్వి—“నీకే తెలుసు!” అన్నాడు.

“అయితే నీకో అవకాశమిస్తున్నాను. ఈ రోజు రాత్రి ప్రముఖ వ్యాపారగుడు దశరథరామయ్యగారింటో ప్రవేశించి—ఆయన పడిక గదిలో రెండు గంటలు గడిపి రావాలి. రాత్రి పదకొండునుంచి ఒంటిగంటవరకూ....”

“ఎందుకు?”

“అలా గడిపినప్పుడు నిన్ను నేను వదిలిపెడతాను..”

“ఒకసారి నన్ను వదిలేక నేను నీకు మళ్ళీ దొరుకుతానా?”

అరున్ నవ్వి—“నీకే తెలుసు!” అన్నాడు.

“నువ్వు చెప్పింది నేను సాధిస్తాను....” అన్నాడు కిల్లర్.

తర్వాత గదిలో దీపం ఆరిపోయింది. చీకట్లో అరున్ అతడి ఎదుకొని యేవో మెల్లమెల్లమన్నాడని గ్రహించాడు కిల్లర్.

7

ముందుగా తన వ్యాన్లోకి వెళ్ళి చేతనను పరిశీలించి ధైర్యం చెప్పి—తర్వాత దళరథరామయ్యంటికి వెళ్ళాడు కిల్లర్.

సమయానికి దళరథరామయ్య ఇంట్లో లేడు. ఒక ముసలి నాకరు కిల్లర్‌కు మర్యాదలుచేసి ఓ గదిలోకి తీసుకొని వెళ్ళాడు. కిల్లర్ ఆ ముసలి నాకరు వివరాలు తెలుసుకొన్నాడు. అతడన్ని వేళలా యింటినే కనిపెట్టుకొని వుంటాడు. విశ్వాసపాత్రుడు.

“నువ్వెక్కడ పడుకుంటావ?” అనడిగాడు కిల్లర్. కిల్లర్ కూర్చున్న గది నామకొనే ఓ గది వుంది. అది ఆ నాకరు గది. సాధారణంగా ఆ గదిలో కవ్వయారారు.

ఇది వింటూనే కిల్లర్ ఆ నాకరు మెడ వెనుక ఓ చెబ్బు కొట్టాడు. కిమ్మనకుండా అతడు పడిపోయాడు. కిల్లర్ అతడి కాళ్ళూ చేతులూ బంధించి—త్వగ్గా తన కేవలం మాయకొని గది తలుపులు చేసి బయటకు వచ్చాడు.

చాలాసేపు ఇంట్లో తిరిగి తన కప్పగించిన పనులన్నీ

చేశాడు. రాత్రి ఎనిమిదయ్యాక ఆరడికింకేమీ పనుండను.

“పోయి పడఃకోరా!” అన్నాడు దశరథరామయ్య. ఆయన ఇంటికి రావడమే రాత్రి ఏడింటికి వచ్చాడు.

“చిత్తం!” అని సెలవుతీసుకున్నాడు కిల్లర్. నాకరు గదిలోనికి కాస్త ఫలహారం తీసుకొని వెళ్ళాడు. అరడి కట్టు విప్పి స్వహ తప్పించాడు.

నాకరుకు మంజేమీ అరంకాలేదు.

“ఫలహారం తిను—” అన్నాడు కిల్లర్.

అది తిన్నాక నాకరుకు ప్రాణం తెరిపిన తడింది. రాత్రి కళ్ళతడికింత బాగా కనిపించవు.

“విమయింది నాకు—నువ్వెవరు?” అన్నాడు నాకరు.

“కథ్యు తిరిగి పడిపోయావు. అయ్యగారు నిన్న రాత్రంతా విశ్రాంతి తీసుకోమన్నారు....” అంటూ కిల్లర్ అరడికి మళ్ళీ స్వహ తప్పించాడు.

ఆ గదిలోంచి తను బయటకు వచ్చి నెమ్మదిగా ఎవరూ చూడకుండా దశరథరామయ్యింటి పడక గదిలో ప్రవేశించాడు. ఎవరె నా చూసినా అరడిననుమానించరు. నాక రిడీ అని కారుక్తుంటే అతడు తన గదిలో నిద్ర పోతూనే ఉంటాడు.

కిల్లర్ దశరాథరామయ్య గదిలో మంచం కింద దూరాడు. సమయంకోసం వేచి ఉన్నాడు.

8

రాత్రి పడకొండు గంటలకు దశరథరామయ్య గదిలో మొత్తం ఆరుగురు సమావేశమయ్యారు. వారిలో దశరథ రామయ్య ఉన్నాడు. మిగతా అయిదుగురిలో ఒకడు రావ్వులో ఫదవిలో లేని రాజకీయ నాయకుడు, మరొకడు కేంద్ర మంత్రిత్వంలో ఒక ప్రముఖుడి ప్రతినిధి—

అని ఆరముయింది కిల్లర్.

సంభాషణ వింటున్న కిల్లర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు,
మద్రాస్ లో ఒక నీనీ నటుడిట్లో షాన్ కంటాక్స్
రెయిడ్ జరిగింది. ప్రభుత్వానికి తెలియకుండా దాచిన
ఆసి ఆర్మీ లక్షల రూపాయలు బయటపడింది.

విశాఖపట్నంలో స్ట్రెగ్లింగ్ కేసులో ప్రముఖ రాజకీయ
నాయకుడి హస్తం ఉన్నట్లు ఆధారాలు దొరికాయి.

కాన్పూర్లో మూటర్ ఫ్యాక్టరీ పెడతామంటూ ప్రజల
నుంచి డిపాజిట్లు వసూలు చేస్తూ దొక సంస్థ అది ప్రజలను
మోసంచేయడం భాయం.

ఇలాంటి అవినీతికర విశేషాలన్నో వాళ్ళు చర్చిస్తు
న్నారు. అయితే ఆ అవినీతిపరులకలా రక్షణ కల్పించాలా
చాలా అన్నది వారి సంభాషణలో చర్చనీయాంశం.

ప్రజలకన్యాయం జరిగినా ప్రభుత్వంమీద నానభూతి
నశించకూడదు. అవినీతిపరులకు రక్షణ కల్పించినా
రూలింగ్ పార్టీపై దుష్ప్రచారం జరక్కూడదు.

అవినీతిపరులు తమ దుష్కర్మాలు కొనసాగిస్తూ ప్రభు
త్వానికి మద్దతుస్తూంటారు. ప్రభుత్వం వారికి మద్దతు
నిస్తూనే ప్రజల్లో మంచి పేరు తెచ్చుకుంటుంది.

కిల్లర్ మొత్తం సంభాషణంతా విన్నాడు. ఎన్నో
అమూల్య రహస్యాలకిడికి తెలిశాయి.

ఆ గదిలోని సమావేశం రాత్రి ఒంటిగంటకు ముగి
సింది.

అంతా బయటకు వెళ్ళేక కిల్లర్ తనూ గదిలోంచి
బయటకు వచ్చాడు. కాసేపేట్లో ఆటూ యిటూ పచ్చార్లు
చేసి నెల్లూడిగా బంగళాలోంచి బయటపడ్డాడు.

వాచ్ మన్ కూడా అక్కణ్ణింటి నాకరుగానే భావించి

అడ్డగించలేను కానీ ఒకసారి—“ఏం మసలాదా—నిద్ర పట్టడంతేవా?” అని పలకరించాడు.

“నీది నిద్రముఖం. గోజా రాత్రిళ్ళు నీకు తెలియకుండా బయటకు కన్నూ పోతూనే ఉంటాన్నేను....” అని కిల్లర్ అక్కణ్ణించి బయటపడ్డాడు.

మూడుగా ఆరడు ఓ సందులోకి వెళ్ళి తన వేషం మార్చుకున్నాడు మొలలో చుట్టూవోపుకున్న—పాంటు, పట్టు రీసి :ట్టు మార్చుకున్నాడు. అక్కణ్ణించి తిన్నగా రాజా తనను తీసుకొని వెళ్ళిన యింటికి వెళ్ళాడు.

ఇల్లు కాళీగా వుంది. అయితే ఆరడు చేరిన కాసేపటి కక్కడికి ఎరుక్ వచ్చాడు.

“వెళ్ళేవా?” అన్నాడతడు.

“ఊం” అన్నాడు కిల్లర్.

“విన్నావా?”

“ఊం”

“ఏం తెలుసుకున్నావ?”

“అవి నీకు చెప్పకూడని రహస్యాలు....”

అరుక్ నవ్వి—తన జేబులోంచి ఒక పాకెట్ పేపు రికార్డర్ తీసి ఆన్ చేశాడు.

కిల్లర్ అది వింటూ ఉలిక్కిపడ్డాడు. కాసేపటి క్రితం తను విన్న సంభాషణ అది!

“ఇది నీ దగ్గరకలా వచ్చింది?” అన్నాడతడు ఆశ్చర్యంగా.

“ఎలా వచ్చిందని అడక్కు! ఈ దేశంలో నాకు తెలియని రహస్యాలుండవు....”

“ఎలా తెలిసింది?” అని—“నువ్వు దశాధరానుష్యా మనిషివా?” అన్నాడు కిల్లర్ సాలోచనగా.

“దశరథరామయ్య నా ప్రవృత్తి....” అన్నాడు అరున్.

“అక్కడి విశేషాలు నువ్వు తెలుసుకోగలిగినపుడు — నన్నెందుకు పంపావు?”

“ఎందుకా? నువ్వు నమ్మిన నీతిని, చట్టాన్ని పరిరక్షించడానికి — నువ్వెప్పుడొన్న నాయకులు — తమ బాధ్యతల నీ విధంగా నిర్వహిస్తున్నారో తెలుసుకుంటావని!” అన్నాడు అరున్.

“నేను తెలుసుకొనడమెందుకు?” అన్నాడు కిల్లర్.

“చూడు బ్రదర్! తలిదండ్రులు తాము కోరినవన్నీ కొని పెట్టాలని పిల్లలనుకొంటారు. ఆ పిల్లలే తలిదండ్రులై నప్పుడు తమ పిల్లలు కోరినవన్నీ కొని పెట్టలేరు. ఉపాధ్యాయులు పాఠాలు చెప్పకుండా, ఊరికి మార్కులిస్తూండాలని విద్యార్థులనుకుంటారు. ఆ విద్యార్థులు పాఠ్యాదులై నప్పుడు తామలా చేయలేరు.

కార్మికులు యజమాన్యానికి వ్యతిరేకంగా సమ్మి చేస్తారు. ఆ కార్మికులకే యజమాన్యంలో స్థానం లభిస్తే కార్మికుల కోర్కెలను నిరసిస్తారు. ప్రతిపక్షాలు ప్రభుత్వాన్ని దుమ్మెత్తిపోస్తాయి. తాము ప్రభుత్వంలోనికి వస్తే ఆ ప్రతిపక్షాలు — ఒక నాటి తమ కోర్కెల గురించి మర్చిపోతాయి .... ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నానో తెలుసా?” అన్నాడు అరున్.

“తెలియదు — నువ్వే చెప్పు —” అన్నాడు కిల్లర్.

“సామాన్య పౌరులు పౌరులుగా ఉన్నప్పుడు కట్టుబడిన నీతి, నిజాయితీ పదవిలో ఉన్నప్పుడు — వారిని ఇబ్బందులకు గురిచేస్తాయి. అందుకని చట్టానికి పరిరక్షితులైన వారే — చట్టవిరుద్ధమైన పనులు ప్రోత్సహించక

తప్పును, బాధ్యతలు నునిపిని వాస్తవవానికీ అనుగుణంగా మారుస్తాయి....”

“ఇదంతా ఎందుకు చెబుతున్నావు?”

“పూర్తిగా విను, కట్నం చట్టవిరుద్ధం, లంచం చట్ట విరుద్ధం, కానీ సామాన్య పౌరులు తమకు వీలుగా ఉన్నందున ఈ విషయాల్లో చట్టాన్ని ఉల్లంఘిస్తున్నారు. అలాగే వ్యాపారస్తులు, రాజకీయ నాయకులు, అధికారులు, మంత్రులు—తమ తమ వీలునుబట్టి చట్టాన్ని ఉల్లంఘిస్తున్నారు. ఇందులో ఎవరూ దీనికి ఆవేశపడవలసిందిలేదు. నీకు తెలిసిన నిజాయితీపరులు, నీకు తెలిసిన గౌరవనీయులు, నీకు తెలిసిన రాజకీయ నాయకులు—ఏం మాట్లాడుకున్నాలో నువ్వే స్వయంగా విన్నావు. అలాంటప్పుడు—నీవంటివారు మావంటి వారికి వ్యతిరేకంగా పనిచేయడమేందుకు?” అన్నాడు అరున్.

“అయితే ఏం చేయాలంటావ్?”

“మాతో చేతులు కలుపు. నీకు సుఖ జీవనం, మాకో సమరుతి అండ....”

“అయ్యో సారీ మిస్టర్ అరున్.... ఎవరో తప్పులు చేస్తున్నారని నీనూ చేయలేను తప్పులు....”

“తప్పులు చేస్తున్నది ఎవరో కాదు.... మాజాపడి ప్రజలెన్నుకొన్న నాయకులు....”

కిల్లర్ నవ్వి—“నాయకులందరూ మా సగాడ్సుకారు, అంతా మా సగాళ్ళే అయితే దేశమిమాత్రం ముందుకు వెళ్ళేదికాదు. వారిలో కొందరు ప్రజాసేవకులున్నారు, కొందరు దోపిడీదారులున్నారు. వీరిద్దర్నీ బ్యాలన్సు చేసే విధ్యరకం వాళ్ళున్నారు....” అన్నాడు.

“నువ్వు తెలివైనవాడివి, మాటలతో నిన్నొప్పించడం

కమ్మం....మా జోలికి రానని మాటిస్తే నిన్ను తప్పక వదిలి
పెట్టగలను...." అన్నాడు అరున్.

"నన్ను వదలకపోతే మీ పునాదులు కదిలిపోతాయి.
అలాంటి యేర్పాట్లన్నీ బయటచేసి వచ్చాను...."

"నీ ఏర్పాట్లకు నేను భయపడను, వాటిని ఛిన్నా
భిన్నం చేయగల సమర్థత నాకుంది -" అన్నాడు అరున్.

అరున్, కిల్లర్ ముఖముఖాలు చూసుకొన్నారు.

"నీకు టే బలవంతుణ్ణి, నా మాట వినకపోతే నిన్ను
సర్వనాశనం చేస్తాను...." అంటున్నాయ్ అరున్ కళ్ళు.

"నేను నీకు భయపడను, చావుకే నా సిద్ధం...."
అంటున్నాయ్ కిల్లర్ కళ్ళు.

"ఇంకెప్పుడూ మా జోలికి రానని మాటివ్వు...."
అన్నాడు అరున్ మళ్ళీ.

"నిలబెట్టుకోలేని మాట యిచ్చి మాత్రం ఏం ప్రయో
జనం?" అన్నాడు కిల్లర్.

"నువ్వు మాటివ్వాలి. అది నిలబెట్టుకోవాలి. ఎందు
కంటే అప్పుడే నువ్వు చేతన శంకరంబంటి వారికి సాయ
పడగట్టుతావు!" అని.... "నువ్వు నా మాట విను, దేశంలో
సామ్యాలెందరో ఇబ్బందులు పడుతున్నారు. నాయకులు
వారికి తీరుని మాటలు చెబుతారు, చట్టం వారిని న్యాయ
స్థానాలచుట్టూ తిప్పుతుంది, వారికి నీవంటివారే అండగా
ఉండాలి, మాబోటి వారితో కైరం పెట్టుకొని నువ్వు
సాధించేదేమీ ఉండదు—సామ్యమే మారంకావడం
తప్ప! ఒక వేళ నిజంగానే మళ్ళీదే నా సాధించగలి
గావా—అప్పుడు దేశపు పునాదులే కదిలిపోతాయి...."

అన్నాడు అరున్.

కిల్లర్ ఆలోచనలోపడ్డాడు, అరున్ చెబుతున్నది

నిజం! దేశం మొత్తంలోని అవినీతి నాదిరించడం తనకు
కాదు. దేశపు నాయకత్వ రథానికి, నీతి, అవినీతి—
రెండు చక్రాలే — నడిపిస్తున్నాయి.

“చేతన విషయంలో నీ గొలుపు సంగీకరిస్తాం. మేమిక
ఆ ఆమ్మాయి తోలికి పెళ్ళం. అయితే నువ్వు ఈ శిశు
నిక్కడితో మరిచిపోవాలి....”

“మరి రాజా విషయం!”

“నీ పరిశోధన విజయవంతం అవుతుంది. రాజా పట్టు
బడతాడు. అయితే రాజాను నడిపించేవారు వేరే
ఉన్నారని ఎవరికీ తెలియకూడదు. కేసు రాజా దగ్గర
ఆగిపోవాలి....”

క్లిర్క్ నవ్వి-4నిటం చెప్పాలంటే కేసు నీ దగ్గరా
ఆగ మాడదు .... నిన్ను నడిపించేవారున్నారని నాకు
తెలుసు...." అన్నాడు.

“ఎలా?” అన్నాడు అర్జున్ ఆశ్చర్యంగా.

“భగవంతుడు బలాన్ని, తెలివినీ ఒకేచోట ఉంచ
కుండా జాగ్రత్త తీసుకుంటాడు. నీ బలం అసామాన్యం.
దానికి నేను తలదాచాను. నీకింత తెలివుందంటే—అది
నీదికాదని నేను హించాను. నా ఉపాధి తప్పుకాదు....”
అన్నాడు కిల్గర్.

“నువ్వసాధ్యుడివి. అయితే నా గురించి ఇంకేమీ
తీర్మానించకు ....”

“ఒప్పుకుంటున్నాను. మీరు ప్రస్తుతానికి మళ్ళీ పదా-
రాల రవాణా మానెయ్యాలి. చేతన, శంకరం జోలికి
వళ్ళకుడను....”

“రాజా పట్టుబడగానే మతుపదారాల రవాణా ఎలాగూ ఆగిపోతుంది. అయితే అది తాత్కాలికం.

మాత్రమే!” అన్నాడు అర్జున్.

“మిమ్మల్ని కాశ్యపంగా దారిమళ్ళించే ఉపాయం లేదా?”

“ఉంది—ప్రజల చెతస్యంలో దాగుని వుంది....”

“మిస్టర్ అర్జున్ .... నువ్వు చెప్పింది నిజం. ప్రజల్లో చెతస్యం కలిగేవరకూ నేను వారికి సాయపడక తప్పదు. నా కేసుకు సంబంధించిన విషయాల్లో తప్ప— నేను మీ వ్యవహారాల్లో జోక్యం చేసుకోను....” అన్నాడు కిల్లర్.

“ఓకే!”

“కానీ నువ్వు నన్నిలా వదిలిపెడుతున్నావంటే నేను నమ్మలేకున్నాను. నావల్ల ప్రమాదమందని తెలిసీ— నన్నెందుకు వదిలిపెడుతున్నావు?”

“ఈ ప్రపంచాన్ని ఆవతారపురుషులకంటే ఎక్కువ కాలం పారద్యాత్మ, హిరిణ్యాకశిపులూ, రావణాసురులూ— ఎక్కువకాలం ఏలాగు. అయితే వరగర్వంతో మిడిసిపడి ఆజాగ్రత్తలో ఉన్న కారణంగా వారు సర్వనాశన మయ్యారు. మేములాకాదు. నీ వంటి సమరులను మాకు వ్యతిరేకంగా పనిచేయనిస్తాం. నీ సమరత మా సమరతను పెంచుతుంది. నీ ఉనికి మిమ్మల్ని అప్రమత్తుల్ని చేస్తుంది. నీ విజయం మాకు హెచ్చరిక అవుతుంది. ఆ విధంగా నువ్వు మా తీవ్రకాలాన్ని పెంచుతావు....” అన్నాడు అర్జున్.

“ఓ కొత్తవిషయం తెలుసుకున్నాను....” అన్నాడు కిల్లర్ ఆశ్చర్యంగా.

“మిగతా విషయం, నువ్వు మాతో హెచ్చరికవు. నీ ఉనికి మా కదసరం. అయితే పట్టుబట్టే రాజా—తనమీద ఆరోపించబడిన నేరాల కాధారాలు దొరక్క త్వరితాగే

46

విడిచిపెట్టేందుకాదు. అప్పుడు నువ్వు వేరే పడకూడదు.”

అన్నాడు అరున్.

“మరిం చేయాలి?”

“అది మా నుంచి హెచ్చరికగా నవ్వు భావించాలి!”

క్లిర్ అక్కణ్ణించి బెటపడాక కూడా ఆ వాక్యమే
అతడి చెవుల్లో గింగురుమంటోంది. అతడిప్పుడు ఒక నాటి
క్లిర్ కాదు!

—: అయిపోయింది :—

రాత్రి పన్నెండున్నర గంటలు

బొమ్మిడి అచ్చారావు

రాత్రి పన్నెండున్నర గంటలయింది.

అకస్మాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది ఆరుజ్జీకి, చెవుల్లో ఏదో హోరు. ఎవరో చెవిదగ్గరగా మల్లిగానీ ఆయినా, అతి స్వప్నంగా చెపుతున్నారు:

“రా, నడచిరా ... తిన్నగా వచ్చేయ్యి!” అంటూ, ఆరుజ్జీ లేచి మంచం దిగాడు. గదిలో చెజ్జీలాంపు వెల్తురు పల్పగా పరచుకుని వుంది. తలుపులు బార్లా తెరిచి వున్నాయి.

ఆరుజ్జీ ఏదో మైకంలో వున్నవాడిలా అలాగే ముందుకు నడుస్తున్నాడు. పోరి లోలోకి వచ్చాడు. అక్కడ కాంతివంతమైన దీపం వెలుగుతోంది.

మయిక్ గేటు తెరచివుంది.

ఆరుజ్జీ గట్లోంచి కోడమొది కొచ్చాడు. స్క్రీట్ లైట్లు వెలగడంలే దెంగుకో.

సెకండ్ హా. ఇది అంతర్గతమే యిర్భద తిరిగి వెళ్ళి

పోయాడు. రోడ్లన్నీ నిక్కాసువ్యంగా వున్నాయి.
అంతటా భయంకరమైన నిశ్శబ్దం!

అరుణ్ ఎటూ చూడకుండా తిన్నగా నడుస్తున్నాడు.
మెయిన్ రోడ్డు వదిలి సందులు గొందుల్లోంచి నడుస్తున్నాడు. అలవాటుపడిన దారిన నడుస్తున్నవాడిలా భావ్యాస్పృహ లేనివాడిలా మౌనంగా నడుస్తున్నాడు. అలవాటుపడిన దారిన నడుస్తున్నట్టు, ఎలాంటి అటంకాలు లేకుండా ముందుకి సాగిపోతున్నాడు.

రోడ్డు వదిలి కంకరరోడ్డుమీదికి మళ్ళాడు.

ఊరు చివర ప్రాంతమిది! స్మశానం!

దూరంగా ఏవో మంటలు కనిపిస్తున్నాయి.

అరుణ్ సరాసరి ఆ మంటల్ని సమీపించాడు. సగం కాల్తున్న శవం యింకా చితిమీదనే వుంది. ఎక్కడో వీరువులు కర్ణకఠోరంగా అరుస్తున్నాయి.

అరుణ్ ఇంకా ముందుకి నడుస్తున్నాడు. ఎండుపుల్లలు, విరిగిన మట్టిపాత్రలు, శిథిలమైన శవాల ఎముకలు అతని కాళ్ళకింద ఘేటిల్లున పగులుతున్నాయి.

అరుణ్ ఏకాగ్రతతో స్మశానం మధ్యకు నడిచి, అగి పోయాడు. గాలి వీచటంలేదు. ఒక్కసారిగా స్తబ్ధించి పోయింది. శవం కాల్తున్న కవురుకంపు ఆ ప్రదేశం నిండా అలముకుని తాగుప్పలుట్టిస్తోంది.

అరుణ్ ఎవరో అజ్ఞాపించినట్టు అక్కడ కూలబడ్డాడు. కాళ్ళు బాచిపట్టువేసుకొని నిష్టగా కూచున్నాడు. నిద్రలో జోగురున్నట్టుగా మెల్లిగా ఏవో నోటితో ఉచ్చరిస్తున్నాడు అస్పష్టంగా.

చితి వెలుగు అతని ముఖామీద ప్రతిఫలించి అతని ముఖాన్ని భయంకరంగా మార్చేసింది. అతని కళ్ళు

తరుచుకనే వున్నాయి. ఆ వెలుగులో మండుతున్న జ్యోతుల్లా, రక్తపువ్వుదల్లా ఎర్రగా వున్నాయివి.

ఎవరో అతనికి ఆతి సమీపంలో కూచుని వున్నారు. అంతదాకా కనిపించని వ్యక్తి ఒక్కసారిగా అతనిముందు ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

“నీ పేరు?” అడిగాడతను అరుణ్ కళ్ళలోకి నూటిగా చూశా.

“జనార్దన్!” అన్నాడు అరుణ్. అతని గొంతులో ఏదో మార్పు వచ్చింది.

“నువ్వెప్పుడు చనిపోయావు?”

“అరుణ్ క్రితం!”

“ఎలా చనిపోయావు?”

“హత్య చేయబడి.”

“ఎవరు చేశారు హత్య?”

“మా చిన్నాన్న. ఆ నీకోసం!”

“ఇది మరెవరికీ వా తెలుసా?”

“నాకు తప్పే తరెవరికీ తెలియదు.”

“మంచిది. నువ్వెళ్ళుచు.”

అరుణ్ లేచి నిల్చున్నాడు. ఒక్కసారిగా పెనుగాలి వీచింది. చితిమంట ఆ గాలికి మరింత ప్రజ్వలంగా వెలుగు తోంది. నక్కల ఊళలు కర్ణాతోరంగా వినిపిస్తున్నాయి.

అయితే అదేవీ అరుణ్ చెవులకు తాకటంలేదు. అతను కలలో నడుస్తున్నవాడిలా స్మకానం నుంచి బయటికి వచ్చి కంకరగోదైక్కాడు. పదడుగులు వేసి కప్పలా కూలిపోయాడు.

ఆ ముగియడామే అతనికి స్పృహ తప్పిపోయింది.

అతనికి స్వహా తెలిసేసరికి తన యిట్లో తన పడగ దిలో వున్నాడు మంచం చుట్టూ అన్నయ్య' చిన్నాన్న, కలి, చెల్లెలు కూచుని తన ముఖానికి అత్రురిగా, అందోళనగా చూస్తూడటం కనిపించింది.

అరుణ్ గర్గున లేచి కూచున్నాడు.

“ఏమిటి, నా కేమయింది? మీరెందుకిలా నా చుట్టూ మూగి వున్నారు?” అనడిగాడు ఆయోనాయంగా.

అన్నయ్య కిశోర్ చెప్పాడు. “అర్థరాత్రి నాకెందుకో మెలకువవచ్చి చూస్తే గదిలో నువ్వేలేవు. తలుపులన్నీ తీసి వున్నాయి. వెంటనే మన కాగు తీసుకుని రోడ్డున వెతుక్కుంటూ బయల్దేరాను. స్మకానానికి దగ్గర్లో స్వహాతిప్పి పడున్నావు. నేను భయపడి నీ నాడి చూశాను. కొట్టుకుంటుంది. వెంటనే కాగ్లో పడుకోబెట్టి తీసుకొచ్చాను.”

అరుణ్ ఆశ్చర్యంగా అన్నవంక చూసి, “నేను స్మకానం దగ్గర్లో స్వహాతిప్పి పడిపోయానా? అసలు నేనెవరని మన గేటువాటి వెళ్ళడం కూడా నాకు గుర్తులేదు.” అన్నాడు.

కలి కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకుంటూ. “బాబూ, ఇది కి దొంగల వాగం రోజులక్రితం మొదటిసారిగా ఇలాగే యిట్లో చివరగా తిరుగుట వెళ్ళినాయావు అయితే ఆ గొణి మనకు తెలిసి పెద్దనానిషి వేదా సెకండ్ మో చూసి కాగ్లో కట్టా నిన్ను గుర్తుపట్టి, ఎక్కించుకుని తీసుకొచ్చి అప్పగి నాడు. వాళ్ళి వెళ్ళడంలే చావు” అన్నది.

అరుణ్ ఆ వివరం గాజుకళ్ళతో చూసి, “నిజంగా ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదమ్మా! నా కేమాత్రం గుర్తు

లేదు. రాత్రి తొమ్మిదిన్నరవరకు ఇంగ్లీషు నవల చదువు
కుని మంచిసీక్కు తాగి పడుకున్నాను. మళ్ళీ ఇప్పుడే
మెలకువ వచ్చింది” అన్నాడు.

అరుణ్ చిన్నాన్న ఆతనివంక నూటిగా చూస్తూ,
“గుర్తు తెచ్చుకో! వారం రోజుల క్రితం వెళ్ళినపుడు కూడా
నాకేం గుర్తులేదన్నావు. అప్పుడు రోడ్డు ప్రమాదం జరిగి
వుండేదని, కృటిలో తప్పిపోయిందని నిన్ను తెచ్చిన
వేదాగారు చెప్పారు. రి. డి. సారి టేమంగా బయట
పడ్డావు—సమయానికి క్లిఫ్ మేలుకొని చూడటంవల్ల!”
అన్నాడు. ఆయన చేరు ప్రసాదరావు.

అరుణ్ ఆయనవంక చూసి, “నాకేం గుర్తు రావటం
లేదు చిన్నాన్నా! అంతా అయోమయంగా వుంది”
అన్నాడు. ఆతని కల వేయి సమ్మెట్లతో కొద్దున్నట్టు
ఒకటే నొప్పి. చెవుల్లో ఏదో హోరు తల పట్టుకుని
మంచం మధ్య అలాగే కూచుండిపోయాడు.

“అన్నయ్య నెందుకలా వేధిస్తారు? కాసేపు విశ్రాంతిగా
పడుకోనివ్వండి. ఏదయినా గుర్తునే తెల్లారాక చెపుతాడు
కదా!” అన్నది అరుణ్. చెల్లెలు సవంతి. అన్న పరిస్థితికి
అమె చాలా బాధపడుతోంది.

“నేను తమ్ముడి గదిలో పడుకుంటా నీరాత్రికి. మీ
రందరు వెళ్ళిపోండి” అన్నాడు క్లిఫ్.

కల్లి. ప్రసాదరావు. సవంతి ఎవరి గదుల్లోకి వాళ్ళు
వెళ్ళిపోయారు.

క్లిఫ్ తమ్ముడి పక్కనే మంచం వేసుకొని, “పడుకో
అయ్యా, ఇంకేమీ ఆలోచించవద్దు ప్రకారంగా
నిద్రపో!” అన్నాడు అననయంగా.

అరుణ్ పడుకున్నాడేగాని, చాలాసేపటివరకు నిద్ర

రాశేడు. ఏవేవో పిచ్చి ఆలోచనలు ముసురుకొంటున్నాయి.

తనకి గతంలో ఎప్పుడూ యిలా నిద్రలో నడిచే లక్షణంలేదు. ఇప్పుడు కొత్తగా యిదేమిటి? తమ కుటుంబంలో కూడా ఎవరికీ ఇలాంటి వ్యాధిలేదు. తనకి సంక్రమించిందేమిటి?

అరుణ్ బాగా కలవారి కుటుంబంలో పుట్టాడు. అతని తండ్రి పెద్ద బిజినెస్ మేన్. ఎలాంటి వ్యాపారం తలపెట్టినా లక్షలకు లక్షలు లాభాలు కురిశాయి. పట్టిదల్లా బంగారమయింది. కోటికి పగడలేకాదు.

అయితే విధి వక్రించి ఆకస్మాత్తుగా గోడ్డు ప్రమాదంలో దుర్మరణం పాలయ్యాడు. ఊరి పాలిమేరల్లో స్మశానం సమీపంలో ఆయన వస్తూన్న చెవరెట్ కారును లారీ ఢీకొని తుత్తునియలు చేసేసింది.

అప్పటిదాకా అన్నగారికి సాయంగా ఆయన వ్యవహారాలు చూస్తున్నాడు ప్రసాదరావు. ఆయన హఠాన్మరణంతో అన్ని వ్యవహారాలు అతనే తన భుజస్కంధాలమీది కెత్తుకున్నాడు. అప్పటికి స్రవంతికి పదే గుంటాయి. కిలోర్ కి పన్నెండేళ్ళు.

ఇది జరిగి దాదాపు పదేళ్ళు కావస్తోంది.

ఇప్పుడు కిలోర్ చిన్నాన్నతో కలిసి తమ ఫ్యాక్టరీకి వెళ్ళివస్తున్నాడు. చాలమంది వ్యాపార రహస్యాలు అకలింపు చేసుకున్నాడు.

అరుణ్ బి.కామ్ ఫైనలియర్ పరీక్షలు రాశాడు, ఆ సంవత్సరం మే. 15ల్కు రావలసి వుంది. ఎం.కామ్ చెయ్యా లనుకొంటున్నాడు.

ప్రకంతి ఎం.టి.టి.యన్ మొదటి సంతకస్థరంలో వుంది. అది ఆమె తండ్రి వీరివిషయం. బతికుండగా కూతుర్ని దాక్కుర్ని చేస్తానని అందరితో అనందంగా చెప్తూ రేవా దాయన. ప్రకంతికి అదంతా గుర్తుంది. అందుకే పట్టు దలగా చదివి, మెడికల్ ఎంట్రన్స్ లో ఫస్టు రాంక్ తెచ్చుకొని మెడిసిన్ లో నీటు తెచ్చుకొంది.

ఛార్టర్డ్ అకౌంటెంట్ గా పెద్ద పేరు సంపాదించాలని అరుణ్ విషయంలో అతని తండ్రి కోరుకోలేవాడు. అందుకే అరుణ్ కామయ్య తీసుకున్నాడు. ఓపక్క ఎం. కామ్. చేస్తూ సి.ఏ. చేయాలని అతను ప్లాన్ చేసు కున్నాడు ప్రస్తుతం ఈ వెనింగ్ కాలేజీలో సి.ఏ. కోర్సుకి హాజరవుతున్నాడు కూడా.

అరుణ్ చాలా తెగిబెనవాడు. అయిదున్నర అడుగుల పొడవుతో సన్నగా అయినా బలంగా వుంటాడు. స్ఫురద్రూపి. ఎండలో నడిస్తే కందిపోతాడనిపించే శరీర చ్ఛాయ. మనస్తత్వంకూడా చాలా మున్నితం. ఎవర్నినోప్పించడు. ఎవరైనా చిన్నమాటన్నా పడడు.

అలాంటి అరుణ్ ప్రవర్తనలో అనుకోకుండా వచ్చిన ఈ ఆకస్మిక వింత పరిణామానికి అతని కుటుంబ సభ్యులంతా విచారసముద్రంలో మునిగిపోయారు.

వారం కోజుల క్రితం ఆరుడు నిద్రలో నడుస్తూ వెళ్ళిన సమయానికి అతని గదిలో మరెవరూ లేరు. ఈసారికూడా అతను ఒంటరిగానే పడుకొని నిద్రపోతుండగా అదే సంఘటన రిపీట్ అయింది.

అందుకే ఇకమీదట తమ్ముడ్ని రాత్రిళ్ళు ఒంటరిగా నిద్రపోనివ్వకూడదని, తను తోడుగా పడుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు కికోర్.

“అమ్మా, అన్నయ్యని చిన్నాన్న హత్య చేయించాడు” రవీంద్ర మాటలకి ఉలిక్కి పడింది వికలాక్షి.

“ఏమిటా రవీ, నువ్వు చెప్తున్నది? జనార్దనాన్ని మీ చిన్నాన్న హత్య చేయించాడా? నువ్వు కలగాని కంటున్నావా? జనార్దనం సముద్ర స్నానానికి వెళ్ళి చనిపోయాడు. అది అందరికీ తెలిసిన విషయమే! జనార్దనం చనిపోయిన కోజిన మీ చిన్నాన్న ఊళ్ళోకూడా లేరు.”

“అదేనమ్మా ఆయన గొప్పదనం! తనమీదికి అనుమానం రాకుండా చాలా తెలివిగా ఊళ్ళోలేకుండా ప్రయాణం పెట్టుకొని, సమయానికి ఎక్కడున్నాడో ఊడి పడి పని పూర్తిచేసుకొని వెళ్ళిపోయాడు.”

“జేసు నమ్మను, మీ చిన్నాన్న అలాంటివారుకాదు. జనార్దనాన్ని చంపాల్సిన ఆవసరం అతనికిముంది?”

“ఆ విషయమే నాకూ అంతు ట్టడంలేదు. అన్నయ్యని చంపడంవల్ల చిన్నాన్న కేం లాభయింది?”

“నవ్వు పొరబడ్తున్నావు రవీ. అవసరమైన ఆపోవాలతో నీ మనసు పాడుచేసుకోకు, నా మనసు పాడుచెయ్యకు!”

“అమ్మా, చిన్నాన్నమీద నేరాకోపణ చెయ్యటం నా అభినుతం కాదు. అన్నయ్యని ప్రమాదకరకాత్తు సంభవించిన మరణం కాదు—హత్య అని తెలిసినప్పట్నీంచి నా మనసు మనసులోలేదు. అందుకు సహేతుకమైన కారణం తెలుసుకొనేవరకు నాకు మనశ్శాంతి వుండదు!”

“అసలు నీకీ అనుమాన మెందుకొచ్చింది?”

“అవసర మొచ్చినపుడు, చెప్పాల్సిన సందర్భం వచ్చినపుడు తప్పక చెప్తాను” అన్నాడు రవీంద్ర.

వికాలాక్షి కొడుకు వంక సాలోచనగా చూసింది.

ఆమెకొద్దనే కొడుకులు. జనార్దనం, రవీంద్ర.

రవీంద్ర గెండు వెలుల పిల్లమగా వున్నపుడే ఆమె భర్త ఫ్యాక్టరీలో ప్రమాదానికి గురై చనిపోయాడు. ఆప్పటికి జనార్దనం అయిదేళ్ళ పిల్లాడు. అప్పట్నుంచీ కొన్నాళ్ళపాటు ఫట్టిట్లో ఉన్నది వికాలాక్షి.

జనార్దనం పెరిగి పెద్దాడయ్యాక మళ్ళీ సిటీ రచ్చాకు తల్లికొడుకులు ముగ్గురు. జనార్దనం తండ్రి పనిచేసి ప్రమాదానికి గురై ఫ్యాక్టరీలోనే అకాలమృత్యుగా ఉద్యోగం సంపాదించాడు. తండ్రి ప్రమాదానికి గురై యిండున ఆ ఫ్యాక్టరీలోనే కొడుక్కి ఉద్యోగమివ్వటం న్యాయమని భావించాడు కోర్

ఆ ఫ్యాక్టరీ కోర్ తండ్రి స్థాపించినది!

జనార్దనం చిన్నాన్న పోలారావు ఆదే ఫ్యాక్టరీలో ఫోర్మన్ గా పనిచేస్తున్నాడు.

పోలారావు తన అన్న కుటుంబం వాళ్ళ ఫట్టిట్లో ఉన్నంతకాలం వాళ్ళెలా వున్నానో, ఏం కష్టపడ్తున్నానో ఓసారి చూడాలని వినాడూ ప్రయత్నించలేదు. పైగా జనార్దనం ఉద్యోగంకోసం ప్రయత్నిస్తున్నపుడు కూడా సాయం చేయలేదు.

అయినా జనార్దనం ఆ ఉద్యోగానికి కాకలనైన అరకలు కలిగివు డటం. కోర్ కి అరినిపట్ల సాన ధూతి యేర్పడటం—యీ రెండూ జనార్దనానికి ఉద్యోగాన్ని సంపాదించి పెట్టాయి.

ఆ తర్వాతనుంచే పోలారావు ఆ యింటికి మళ్ళీ రాక కోరికలు పోగించాడు. జనార్దనం మాత్రం చిన్నాన్నపట్ల చాలా విముఖత్వం ప్రదర్శించేవాడు. కష్టాల్లో ఉన్నపుడు

ముఖం చాటుచేసి, తనో గుర్తింపున్న ఉద్యోగం సంపాదించుకోగానే, తమకి ఆర్థిక సహాయం విడి అవసరం లేదని నిగారణ చేసుకున్నాక తమ యాటివైపు తొంగి చూశాడు. అందుకే చిన్నాన్నపట్ల జనార్దనానికి సదభిప్రాయంలేదు. పోలిటెక్నికలో సివిల్ కోర్సు చదువుతున్న రవీంద్రకి కూడా చిన్నాన్నపట్ల మంచి అభిప్రాయం లేదు.

వికలాక్షి మాత్రం మరది యిన్నాళ్ళకయినా తమ యింట కాలు పెట్టినందుకు చాలా ఆనందించింది. కొడుకుల్ని మందలించి చిన్నాన్నతో సత్సంబంధాలు ఏర్పరచుకోమని ఒత్తిడిచేసింది.

తల్లిని బాధ పెట్టడం ఇష్టం లేక అన్నదమ్ములిద్దరు చిన్నాన్నను పలకరించటం ఆలవాటుచేసుకున్నారు.

ఆ తర్వాత రెండు నెలలకి విదో పండగ సందర్భంగా సముద్ర స్నానానికి వెళ్ళిన జనార్దనం లోతున స్నానం చేస్తూ మునిగిపోయాడు. మరో గంట తర్వాత అలలు అతడి శవాన్ని ఒడ్డుకు విసిరేశాయి. అతడు ప్రమాదవశాత్తూ మునిగి చనిపోయాడని అందరు నిరారించారు.

కాని ఇప్పుడు రవీంద్ర, తీర్థిచుకోలేని విషయం చెప్పగానే వికలాక్షి రెల్లబోయింది. నమ్మలేదు. కాని ఎందుకో ఆమె మనసులో అస్పష్టంగా అనుమాన వీచికలు కదలాడాయి జనార్దనం చనిపోవటానికిముందు జరిగిన ఓ సంఘటన గుర్తువచ్చింది.

ఆ సంఘటన తలచుకోనేకొద్దీ ఆమెలోని అనుమానం మరింతగా బలపడసాగింది. రవీంద్ర మాటల్ని అందుకన్వయించుకుంటే ఆమెకేదో స్ఫురించినట్టే అనిపించింది.

అలా జరిగటాని కవకాశముంది!

కాని .... కాని .... రోలారావు అంత దుర్మార్గుడా?
చిన్న విషయానికే అన్న కొడుకుని, రక్త స్పర్శ వున్న
వాణ్ణి చంపుతాడా?

వికలాక్షి మెదడు ఆలోచనలతో వేదెక్కిపోయింది.

4

“ఈ రోజునించి నేను నీ గదిలోనే పడుకొంటు
న్నాను” అన్నాడు కోకోర్.

రాత్రి పదిగంటలు.

అప్పటిదాకా ‘మర్కెంటైల్ లా’ చదువుతున్న
అరుణ్ పుస్తకంనించి తలెత్తి అన్నవైపు చూసి చిన్నగా
నవ్వి, “నే నేమైనా చిన్నపిల్లవాడినా?” అన్నాడు.

“చిన్నపిల్లవాడవు కాదుగాబట్టి నీ గదిలో పడు
కొంటున్నాను. నాన్నగారు నీమీద పెట్టుకున్న ఆశల్ని
నిజం చెయ్యటానికి నా వంతు బాధ్యత నేను నిర్వ
ర్తించాలి కదా!” అన్నాడు కోకోర్ నవ్వుతూ.

“నేనింకా ఓ గంట చదువుకుంటాను. లైటుంటే
నీకు నిద్రపట్టదు కదా! బెడ్ లాంప్ వేసుకుంటానులే!”
పెద్ద లైటు తీసెయ్యబోయాడు అరుణ్.

కోకోర్ వారించి, “ఉండనివ్వు, నేనుకూడా అప్పుడే
నిద్రపోవటంలేదు. ఫ్యాక్టరీ అకౌంట్స్ రాసుకుంటాను”
అన్నాడు ఘేళ్ళు ముందేసుకొని టేబిల్ దగ్గరకు కుర్చీ
లాక్కుంటూ.

అరుణ్ అన్నవైపు ఓ సారి చూసి తిరిగి తన పుస్త
కంలో లీనమయిపోయాడు.

పదకొండు గంటలయింది.

“నాకు నిద్రొస్తోంది. పడుకుంటాను” అన్నాడు
అరుణ్ ఆవలిస్తూ.

కోర్కి కూడా నిద్రాస్తోంది. ఆయినా బలవంతాన నిరోధించుకుంటున్నాడు.

అరుణ్ పడుకున్న పదినిమిషాల్లోనే గాఢ నిద్రలో మునిగిపోయాడు.

అతని వంకే చూస్తూ నిద్రనాపుకోవటానికి వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు కోర్కి.

సరిగ్గా అప్పుడే గోడ గడియారం పన్నెండుగంటలు కొట్టింది.

కోర్కి నిద్రనాపుకోవటం తలకు మించిన పనయ్యింది. తమ్ముడి పక్కనే వున్న రేచి మీద నడుము వాల్చాడు. మరు నిమిషానికే గుర్రుపెట్టి నిద్రపోయాడు.

సరిగ్గా పన్నెండున్నర గంటలయింది.

“అరుణ్, రే....నిద్రరే....” అంటూ వినిపించింది మంద్ర స్వరంలో.

అరుణ్ నిద్రన రేచి కూచున్నాడు మంచంమీద. అతని చెవుల్లో సముద్రపు హోరు. అతని కళ్ళు యెక్కడో చూస్తున్నాయి. అసంకల్పితంగానే రేచి మంచం దిగాడు.

“రా....నడచిరా....తిన్నగా వచ్చియ్య!” చెవిలో రొద. మెల్లిగానే ఆయినా అతి స్పష్టంగా వినిపించింది రొద మధ్య.

అరుణ్ ముందుకు అడుగులు వేశాడు. ఎటూ చూడటంలేదు. ఎక్కడో కూర్చుంటున్నాడు చూస్తున్నాయి కళ్ళు.

కోర్కి మంచి నిద్రలో వున్నాడు. ఏ ఉద్దేశంతో అరుణ్ పక్కన మంచం వేసుకొని అంతదాకా యెదురు చూశాడో ఆ ఉద్దేశం నెరవేరనేలేదు.

అరుణ్ అలా అలా ముందుకు నడిచి, తీసి వున్న
తలపులనుండా గేటు బయటకొచ్చి శోదైక్కాడు.

శోడ్డు నిర్మాణవ్యంగా వున్నాయి. అంతటా అంధ
కారం అలనుకొని వుంది.

అరుణ్ అలా నడచుతూ నే వున్నాడు మందుకి... ఇంకా
యింకా మందుకి....

తారు శోడ్డునుంచి కంకర శోడ్డుకి తిరిగాడు.

స్మకానంలోకి ప్రవేశించాడు.

ఓ పక్కగా చితి మండుతూ నే వుందింకా. నక్కల
ఊళ్లు వినిపిస్తూన్నాయి.

అరుణ్ నడుచుతూ నే వున్నాడు.

నిన్నటి ప్రదేశం రాగా నే టక్కువ నిల్చిపోయాడు.

నేలమీద చతికలొచ్చాడు. చితి మంట అతని
ముఖంలో ప్రతిఫలిస్తోంది భయంకరంగా.

అతని పక్కనే తవ్వడ సమాధి గోతులు.

ఆ గోతిలోనించి అంతిక్రితమే పాత డ్డ్ శవాన్ని
బయటకీటిసి నేలమీద పరుండబెట్టా రెగో.

అకస్మాత్తుగా ఆ వ్యక్తి ప్రత్యక్షమయ్యాడు. నిన్న
అరుణ్ ని ప్రశ్నించిన వ్యక్తి! జనార్దనం అత్మని ఆవాహన
చేసిన వ్యక్తి.

అతని చేతిలో మనిషి ముంజేతి ఎముక వుంది. దాంతో
శవం తలనుంచి కాళ్ళదాకా, మళ్ళీ కాళ్ళనుంచి తల
దాకా తాకుతూ యేవో మంత్రాలు జపిస్తూన్నాడు.
తెలుగు సంస్కృతంకాని మరో భాష అది! ప్రాచీన
భాష!

శవం ఓ స్త్రీమూర్తిది!

ఆ వ్యక్తి దాదాపు ఆరడుగుల పొడవున్నాడు, ఒంటి

మీద తుండులాంటి గుడ్డ తప్ప మరేవిధమైన ఆచ్ఛాదనా లేదు! ఆ గుడ్డన నడుంచుట్టూ కట్టుకున్నాడు.

ఒంటినిండా విబూది పూసుకున్నాడు. ముఖాన విబూది అడ్డ పట్టిసుగా పూసుకున్నాడు. మెల్లో పూసలదండలున్నాయి. కళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతుల్లా ఉన్నాయి. చితి వెలుగుపడి, ఆవి మరింత భయకరంగా అయ్యాయి.

ఆ స్త్రీ శవాన్ని తాకించిన ఎముకను అరుణ్ కళ్ళకు తాకించాడు. అతని తలమీద చూడుసార్లు దాంతో కొట్టాడు. ఎముకతో అరుణ్ కూచున్న స్థలం చుట్టూ వలయాకారంగా గీశాడు. కాలున్న చితినుండి అగ్ని కణాలు ఓ పగిలిన మట్టిపాత్రతో తెచ్చాడు.

రక్తంలా ఎర్రగా ఉన్న ద్రవాన్ని ఆ నిప్పులో పోశాడు ఆ వ్యక్తి. ఒక్కసారిగా పెద్ద పొగ లేచింది. అరుణ్ ముఖం ఆ పొగలోకి వంచాడా వ్యక్తి. అరుణ్ దగ్గుతో ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. కొంత సేపటివరకు మామూలు సిలికి రాలేకపోయాడు.

ఆ వ్యక్తి అరుణ్ కళ్ళలోకి నూటిగా చూశాడు. అరుణ్ కళ్ళు మత్తుతో జోగుతున్నాయి. ఎటో చూస్తున్నాయి. ముందుకి వెనక్కి పూనకం వచ్చినవాడిలా మెల్లిగా ఉగుతున్నాడు.

ఆ వ్యక్తి అరుణ్ వంక తీక్షణంగా చూసి, “ఎవరు నువ్వు?” అన్నాడు.

“నేను సుకాశను” అన్నాడు అరుణ్. చిత్రంగా అతని గొంతు స్త్రీ గొంతుగా మారిపోయింది.

“నువ్వు ఎలా వున్నావా?”

“లేదు. నిన్న ఉదయం చనిపోయాను.”

“ఎందుకు చనిపోయావు?”

“నా భర్త, ఆత చంపేశారు.”

“చంపేశారా?”

“అవును. కిలోసిక్ పోసి నిప్పంటించారు.”

“అయితే ప్రమాదవశాత్తు చీరకొంగుట నిప్పంటుకొని చనిపోలేదా?”

“లేదు, లేదు. బలవంతాన కాల్చి చంపేశారు. నా భర్త నన్ను కదలకుండా పట్టుకుంటే, అతని తల్లి కిలోసిక్ పోసి నిప్పు పెట్టింది.”

“ఈ విషయం ఎవరికే నా తెలుసా?”

“ఎవరికీ తెలియదు. పోలీసులకి తెలిసే గొడవవుతుందని అప్పటికప్పుడు తెచ్చి పాతేశారు.”

“వెళ్ళు ... వెళ్ళు .... వెళ్ళిపో!” అన్నాడా న్యక్తి. అరుణ్ ఒక్క పారిగా. వెనక్కు విరుచుకు పడి పోయాడు.

ఆ న్యక్తి ఆ స్త్రీ శవాన్ని సమాధి గోతిలో వూడ్చి పెన మట్టి కప్పేశాడు. ఆ వెంటనే అరుణ్ దగ్గరకొచ్చి ఎముకతో అతని మాడుమీద ముమ్మారు కొట్టి స్మశానంలా ఎటో మాయమయ్యాడు.

పదినిమిషాల తర్వాత అరుణ్ లేచాడు. చుట్టూ ఒసారి చూసి కెవ్వనూ ఆరిచాడు. కొద్ది క్షణాలవరకు తనెక్కడున్నదీ అర్థం కాలేదు. అర్థమయిన వెంటనే స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు—స్మశానం నడిబొడ్డులో.

మరో పదినిమిషాల తర్వాత తమ్ముడ్ని వెతుక్కుంటూ చతురన కాళ్ళో వచ్చి స్మశానం దగ్గర ఆగాడు కిలోర్.

కిందికి దిగి లోపలకు పరుగెత్తాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎవరో కాదు పక్కగా మిరుపులా మెరిసి మాయమయ్యారు.

కిశోర్ స్మకానం మధ్యలో శవంలా పడున్న అరుణ్ ని
గుర్తుపట్టి, మోకాళ్ళమీద వంగి ముక్కు దగ్గర చెయ్యి
పెట్టి చూశాడు. ఊపిరి ఆడుతోంది.

రెండు చేతులూను అరుణ్ ని ఎత్తుకొని, కారు దగ్గరకు
నడిచాడు. అరువుతోను, ఒకరిక మేన ఆందోళన భయం
తోను. అతని శరీరం పూర్తిగా చెమటతో తడిసిపోయింది.

అతికష్టమీద కారు దగ్గరకు నడిచాడు. వెనక తలు
పులు తెరిచి వున్నాయి. ఆ ఆందోళనలో అవెందుకు
తెరిచి వున్నాయో ఆలోచించలేదు కిశోర్. వెనక తలు
పులు మూసి ముందుకొచ్చి స్టీరింగ్ దగ్గర కూచుని కారు
పారు చేయబోయాడు.

పారు కాలేదు.

మళ్ళీ మళ్ళీ సెల్ ఫోన్ కొట్టాడు. పారు కాలేదు.

కారు దిగి ముందుకొచ్చి బోనెట్ ఎత్తి బ్యాటరీ,
ఫ్లగ్ అన్నీ చెక్ చేసుకున్నాడు. ప్యూయర్ సమ్మె
సరిగా వుందని నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు.

అంతా సవ్యంగానే వుంది. మరి కారెందుకు పారు
కావటంలేదు?

బోనెట్ మూసి మళ్ళీ డ్రైవింగ్ స్టీట్ కూచుని
పారుచేశాడు. బుర్రుమని శబ్దంచేస్తున్నదేగాని పార్
కాలేదు.

అప్పుడు సమయం రాత్రి రెండుగంటలు చాటి
యిరి వే అయిదు నిమిషాలయింది.

స్మకానం ముందు ఆ సమయంలో ఒంటరిగా వున్నా
నన్న అలోచన రాగానే అతని వెన్నున యేదో జరజర
పాకింట్టయింది. సన్నగా ఒణుకు ప్రారంభమయి శరీర
మంతా పాకింది. అంతక్రితం స్మకానం నడిబొడ్డులో సమా

ధుల మధ్య ఆరుణ్ ని ఎత్తుకొని వచ్చినపుడు కూడా భయమనిపించలేదు.

కాని, మంచి కండిషన్ లోవున్న కారు ఆకస్మాత్తుగా చెడిపోవటం గమనించిన ఆ క్షణంలో, ఆ అర్థరాత్రి సమయం, ఒంటరితనం, పరిసరాలు అతనికి భయోత్పాతం కలిగించాయి.

సరిగా అప్పుడే ఓ వ్యక్తి కారు వెనకవైపు నుంచి డ్రైవింగ్ సీటు దగ్గరకొచ్చాడు.

హెడ్ లైట్లు వెల్తురు కదురుగా నిల్చున్నాడు.

అతను నవ్వుతున్నాడు. వికృతంగా చాలా వికృతంగా నవ్వుతున్నాడు. అతనికి ఎడమకన్ను లేదు. ఆ స్థానంలో నల్లటిగుంట వుంది. ఆ గుంటకిందుగా ముఖమంతా నల్లగా మచ్చలు పడివుంది.

కుడివైపు కనుగుడ్డు పెక్కి పాడుచుకువచ్చింది ఆ గుడ్డు నుంచి తెల్లటి సోనలాంటి పదార్థం ప్రవిస్తోంది. పెర్రా లుండాల్ని స్థలంలో చర్మంలేదు. పళ్ళు వికృతంగా కనిపిస్తున్నాయి.

ఆ ఆకారాన్ని చూస్తూనే క్లిఫోర్ చిన్నగా శేక పెట్టాడు. అతని కనుగుడ్డు ఆశ్చర్యంలోను, భయంలోను పెద్దరహస్యాయి. నిలువెల్లా ఒణికిపోతున్నాడు. నాలుక పొడారిపోయింది.

ఆ వికృతరూపుడు ముందుకి మరింత ముందుకి.... క్లిఫోర్ కి సమీపంగా వస్తున్నాడు.

క్లిఫోర్ సీటుకి అతుక్కుపోయాడు.

“సువ్వు ... సువ్వు.... క్యామెలరావు....” అన్నాడు కీచుగా క్లిఫోర్.

ఆ వ్యక్తి వికటంగా నవ్వుతూ ఇంకా యింకా ముందుకి

వచ్చాడు. చేతులు కిక్కోర్ ముఖంమీదికి చాచాడు.

అంతే! కప్పున అగుస్తూ కారు తలుపు భిక్కున తెరుచు
కుని రెండో పక్కనుంచి కారు దిగి శ శివంచన లేకుండా
తారుకోడు మీదికి పరుగెత్తాడు కిక్కోర్.

వెనుకనుంచి ఆ ఆకారం ఇంకా నవ్వుతూ నేవుంది
గుండెలు దద్దరిలేటట్టు.

5

కారు శబ్దం విని కలత నిద్రనుంచి మేల్కొన్నది
స్రవంతి. పక్కనే నిద్రిస్తున్న తల్లిని లేపింది.

రైటువేసి బాల్కనీలోకి వచ్చింది స్రవంతి. తల్లి
కంగారుగా లేచి “ఏమిటమ్మా?” అన్నది.

స్రవంతి బాల్కనీలోకి వచ్చేటప్పటికి తమ కారు
గేటుదాటి వెళ్ళిపోవటం కనిపించిందామెకు.

అందులో ఎవరున్నారా? కొంపతీసి అరుణ్ అన్నయ్య
నిద్రలోనే కారు డ్రైవ్ చేసుకుంటూ వెళ్ళిపోవటంలేదు
కదా!?!....

“అమ్మా, కిందికి వెళ్దాంరా! అరుణ్ అన్నయ్య గది
తలుపులు తెరిచివున్నాయి.” అన్నది మెట్లవైపు పరుగు
లాంటి నడకతో ఉరుకుతూ.

తల్లి కాంతమ్మ కూతుర్ని అనుసరించింది.

గదిలోకి అడుగుపెట్టానే, “అరుణ్ అన్నయ్యకాదు,
తోడు పడుకున్న కిక్కోరన్నయ్య కూడా లేడు.” అన్నది
స్రవంతి విస్తుపోయి, ఖాళీగావున్న బెడ్స్ వైపు చూస్తూ.

కాంతమ్మ నిల్చోలేనట్టు నేలమీద కూలబడిపోయింది.
“చిన్నాన్నను లేపులిల్లీ! ఏమిటమ్మా. యిది? ఈ ఇంటి
కేదో చేటుకాలం వచ్చినట్టుంది. బంగారంలాంటి బిడ్డ
ఇలా ఎందుకూ కాకుండా పోతున్నాడేమిటి భగ

వంతుడా!....వాడిని చల్లగా చూడు.” ఆమె మనసు, ఆక్రాంతింది.

ప్రవంతి చిన్నాన్న గది తలుపులు కట్టింది.

ప్రసాదరావు కళ్ళు నులుముకుంటూ తలుపు తెరిచి, ప్రవంతిని చూసి, “ఏమిటమ్మాయా, ఏమయింది?” అడిగాడు.

“అన్నయ్యోద్దరు కనిపించటంలేదు చిన్నాన్నా! తలుపులన్నీ తెరిచివున్నాయి. ఇంకెక్కితే మే మన కారును తీసుకుని ఎవరో వెళ్ళటం చూశాను. ఇద్దరన్నయ్యల్లో ఎవరో తెలియదు!” చెప్పింది ప్రవంతి.

ప్రసాదరావు చక చక గుస్తులు మార్చుకున్నాడు.

“ఏకారు తీసుకు వెళ్ళారు?” అడిగాడు.

“ఛేబర్లెట్, మారుతికారు తాళాలు మీ దగ్గరే వుంటాయికదా!?” అన్నది ప్రవంతి.

ప్రసాదరావు ప్రత్యేకం మారుతికారు వాడతాడు ఇంట్లో తక్కినవారందరు - ముఖ్యంగా పిల్లలు మగ్గురు ఛేబర్లెట్ ఉపయోగిస్తారు.

ప్రసాదరావు అయిట్ గదివైపు నడిచాడు అక్కడ కాంతమ్మ ఇంకా నేలమీద కూల చివున్నది!

ప్రసాదరావుని చూసి లేచి నిల్చుందామె భర్తపోయి నప్పట్నుంచి ఆడపాదపా మరది ముంగు పడక తప్పటం. లేదామెకు. భర్త వుండగా ఆమె ఏనాడూ గది నీలి బయటికి రాలేదు. రాణివాసం స్త్రీలా బతికింది.

ప్రసాదరావు మానంగా వెనతేరిగి గారాళ్ల వైపు అడుగులు వేశాడు మారుతికారు బయటకి తీశాడు

సరిగ్గా అప్పుడే పరుగులు పెట్టా వచ్చాడు కోకోర్.

ప్రసాదరావు ఇంజన్ ఆఫ్ కిందకి దిగి కిలోర్ కరుకెర్ని
“ఎమిటి, ఏం జరిగింది?” అనడిగాడు.

కిలోర్ రెండు నిమిషాలవరకు ఏం మాట్లాడలేక
పోయాడు. స్రవంతి పరిస్థితి గమనించి చల్లటి మంచినీళ్ళు
తీసుకునివచ్చి యిచ్చింది.

గటగట తాగేసి మళ్ళీ మళ్ళోగాను కావాలని అడి
గాడు కిలోర్.

తర్వాత చెప్పాడు జరిగిన సంగతి:

కాంతమ్మ గొల్లునున్నది. “అయితే చినబాబుని
స్మకానంలో ఒంటరిగా వదిలిపెట్టేసి వచ్చేకావా? ఎంత
పొరపాటు చేశావు?” అన్నది.

“పదనా! కారకర్ కారణంచేత చెడిపోయి
వుండొచ్చు పెట్రోలుందా టాంకులో....?” అడిగాడు
ప్రసాదరావు.

“ఉండాలి! ఉదయమే టాంకు ఫుల్ చేయించాను.
ఎంతో డిస్టెన్స్ తిరిగలేదు” చెప్పాడు కిలోర్ మారుతి
కారెక్చరు.

ఆ పాటికే కారు పార్కు చేశాడు ప్రసాదరావు.

మరో పదినిమిషాల తర్వాత మారుతికారు స్మకానం
చేసుకున్నది.

కిలోర్ గుండె పీచు పీచుమంటున్నది. మళ్ళీ ఆ వికృత
రూపుష్ణి చూడవలసి ఉన్నదేమోనని అపరిమితంగావణికి
పోతున్నాడు. అయితే చిన్నాన్నకి ఆ వింత కృత్తి గురించి
చెప్పలేను. తనకే భయం వేసి పారిపోయివచ్చానని, కారు
పార్కు కాకపోవటంవలననే వచ్చేకానని చెప్పాడు.

ప్రసాదరావు మారుతికారు దిగి ఛెక్లెట్ దగ్గరకు
నడిచాడు.

వెనకనీట్లో కాళ్ళు యిటుకి చాపుకుని స్వహలేని
నీతిలో వున్నాడు అరుణ్.

ముక్కుదగ్గర వేలు పెట్టి చూశాడు, క్వాస అడు
తోంది. సంశ్చిప్తిగా తలాడించి, డ్రైవింగ్ నీట్లో కూచు
న్నాడు తలుపు తెరచి.

కిలోర్ ఊపిరి బిగబట్టుకుని చూస్తున్నాడు! ఆ వికృత
రూపం మళ్ళీ ఎప్పుడు ఎలా ప్రత్యక్షమవుతుందోనని
గుబులుగా, భయంగా ఉంది!

అదీగాక తను డ్రైవింగ్ నీటు తలుపు, యిటుపక్క
తలుపు తెరచి పారిపోయాడు. కాని ఇప్పుడు ఆ రెండు
తలుపులు వేసేసి వున్నాయి. వెనక మూసిన తలుపులు
తెరచి వున్నాయి. ఎవరు చేశారాపని?

ప్రసాదరావు ఇంజన్ పార్టు చేశాడు.

మరుక్షణమే ఛెవరెట్ పార్టు

కిలోర్ నిర్ఘాంతపోయాడు. ఇదేమిటి? తను దాదాపు

అరగంట కష్టపడ్డా పార్టుకాలేదు. ఇప్పుడు ఇలా పార్టు
చెయ్యగానే అలా పార్టు

తనికి.

“కిలోర్, నువ్వుకారు డ్రైవ్ చేసుకునిరా. నేను
దీని విషయం చూస్తాను.” అన్నాడు ప్రసాదరావు
ఛెవరెట్ ని ఇంటిదారి పట్టినా.

మరో పదిహేను నిమిషాల తర్వాత రెండు కారు
కిలోర్ ఇంటి ఆవరణలోకి ప్రవేశించాయి.

ప్రసాదరావు, కిలోర్ అరుణ్ ని మోసుకుని అతని
గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి పక్కమీద పడుకోబెట్టారు.

సవంతి, కాంతమ్మ అత్యుత్సాహంతో బెడ్ దగ్గరకు చేరు
కున్నారు.

అప్పుడు తెల్లవారుఝామున నాలుగంటలయింది.
ప్రసాదరావు ఆరుణ్ ని తట్టి లేపాడు. ఆరుణ్ లో
ఎలాంటి కదలికాలేదు. ఎంతకీ లేవలేదు.

డాక్టర్ ఫోన్ దగ్గరకు పరుగెత్తాడు. డాక్టరుకి ఫోన్
చేశాడు.

డాక్టర్ వచ్చి ఆరుణ్ ని పరీక్షించాడు. మెలకువ
రావటానికి ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు.

పది నిమిషాల తర్వాత ఆరుణ్ నిద్రనుంచి లేచివట్టు
పక్కమీద కదిలి, కళ్ళు తెరిచాడు. లేవబోయి మళ్ళీ
వేసక్కు వారిపోయాడు.

“పడుకో బాబూ. లేవద్దు!” అన్నది కాంతమ్మ వచ్చే
దుఃఖాన్ని అరిమిపట్టి

ఆరుణ్ ఆమె వంక విచిత్రంగా చూసి, “ఎవరు
నువ్వు? ఆమెలు ఎవరు మీరింతా? ఇక్కడికిందుకువచ్చారు?
వెళ్ళిపోండి; నే నెక్కడికీరాను, వెళ్ళండి!” అంటూ
అరిచాడు.

అందరు నిరాశపోయారు. డాక్టర్ లో బాటు.

“డాక్టర్ ” అన్నాడు ప్రసాదరావు ఇంకేమి
చెప్పటానికి నోరురాక.

డాక్టరు ఆరుణ్ ని సమీపించాడు. అతన్ని పరీక్షించ
టానికి వెలిస్కోప్ గుండెలకి ఆనించబోయాడు. అంతే,
డాక్టర్ ని చాచి రెంపకాయ కొట్టాడు ఆరుణ్.

ఉపహించని ఈ పరిణామానికి నిశ్చేష్టుడై తూలి గోడ
మీద పడ్డాడు డాక్టరు.

“గటవుట్ ... పోండి, ఇక్కడుంచి వెంటనే వెళ్ళి
పోండి!” అంటూ అరిచాడు ఆరుణ్.

అతని కళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతుల్లా వున్నాయి. వికృ

తంగా నవ్వుతున్నాడు. అతని ముఖంలోకి చూడటానికే వాళ్ళంతా భయపడుతున్నారు. అంత భయంకరంగా వుందతని రూపం!

ప్రసాదరావు చొరవగా ముందుకొచ్చాడు. అరుణ్ వెళ్ళు తీక్షణంగా చూశాడు. అరుణ్ అంతకంటే తీక్షణంగా చూశాడు.

అరుణ్ చెంపలు గెండు ఇళ్లు ఇళ్ళున చరిచాడు ప్రసాదరావు.

అరుణ్ పెద్ద శేకపెట్టి వెనక్కు విరుచుకుపడి పోయాడు మరుక్షణం అతనికి స్పృహతప్పిపోయింది.

6

“నాన్నా. చెల్లాయి ప్రమాదవశాత్తు చీరకొంగు అంటుకొని చనిపోలేదు. చంపేశారు.” అన్నాడు శేఖర్ లోకనాథంతో.

లోకనాథం విసుపోయి చూశాడు “ఏమిటి శేఖర్, సుజాత ప్రమాదవశాత్తు చనిపోలేదా? ఎవరు చెప్పారు నీకు?” అన్నాడు.

“ఎవరు చెప్పలేనేం. సుజాతది బలవన్మరణం! బాబ్, అతని తల్లి కిరోసిన్ పోసి కాల్చేశారు. అందుకే మనం బళ్ళేలోపల సమాధిచేసేశారు చెల్లాయిని.”

“నువ్వు ఆపోహపడుతున్నావు. పోలీసులకి తెలిస్తే కర్మ చెయ్యనివ్వని, అటుకాలాస్తామని భయపడి అగంటుగా సమాధి చేసేశారని చెప్పారు కదా! సుజాత భర్త గోపీ ఉతముడు. అతని తల్లి కూడా చాలా సౌమ్యురాలు. వాళ్ళేటే కిట్టని వాళ్ళేదో చెప్పిన మాటలు నిజమని ఎమ్మీకావు, అవునా?”

“లేదు నాన్నా! నాకు చాలా నమ్మకంగా తెలిసింది.

చెల్లాయిని పాతిపెట్టిన సమాధి తవ్వించాద్దాం. చాకరు పరీక్ష చేయద్దాం. చాటుమార్గంలో నిజానిజాలు తెలిచాచాయి.”

“శేఖర్, పిచ్చి పిచ్చిగా మాట్లాడకు. సమాధిచేసిన పిల్లను మళ్ళీ బయటకు తవ్వటం ఎంతమాత్రం మంచిది కాదు. పుణ్యలోకాలు పొందవలసిన బిడ్డకు ఆత్మకాంతి దొరకదు. ఆ ఆలోచన మంచిదికాదు.”

“నాన్నా, మీరింకా అమాయకత్వంలో వుండి మాట్లాడుతున్నారు. గోపీ ఉ తమడమకొంటున్నారు. కాని నాకు తెలిసిందేమిటంటే. ఆతనికి మరోచోట మరో అమ్మాయి వుంపుడుగైతేగా వుందని, ఆమెకోసమే చెల్లాయిని పాట్టన పెట్టుకున్నాడని! ఆతనితల్లి కూడా సుజాతను వేధించుకు తినేది!”

“నీ అభిప్రాయం సహేతుకంగా లేదు. ప్రతిరోజు పేపర్ లో ఇలాంటి శీసులు గురించి చదువుతున్నాం. అయితే ఆతన్ని కట్నం తేలేదనే కక్షతో చేస్తూన్న దురాగతాలు. కాని మనం సుజాతకి కట్నం దండిగా ఇచ్చాం. అల్లుడు యేని కావాలంటే క్షణాలమీద ఇచ్చే వాళ్ళం. పెట్టుపోతల్లో యేనాడూ లోటుచెయ్యలేదు. సుజాతను చంపుకోవటంవల్ల వాళ్ళకే నష్టం. నీ అనుమానం నిరాధారం.”

“నాన్నా, నేను ముందే చెప్పాను. మరో పిల్ల కల్లో పడి, చెల్లాయిని అడ్డం తొలగించుకున్నాడని! నా అనుమానం ఉత్త అనుమానంమాత్రమే కాదు. అందుకు పటిష్టమైన సాక్ష్యాధారాలున్నాయి. సుజాతను నిర్దాక్షిణ్యంగా, రాక్షసంగా చంపినందుకు గోపీని అతని తల్లిని శిరికంబు పెక్కిస్తాను. చెల్లాయి ఆత్మకు కాంతి కలిగిస్తాను” శేఖర్

విసుగుగా వెళ్ళిపోయడక్కడనుంచి.

లోకనాథం అతను వెళ్ళిపోతే సాలోచనగా మాత్రా నిల్చుండిపోయాడు.

అతను ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీరుగా యీ మధ్యనే రిటైరయ్యాడు అతనికి సుజాత. శేఖర్ ఇద్దరే సంతానం.

సుజాతను మూడేళ్ళక్రితమే గోపీకిచ్చి పెద్దవంగా పెళ్ళిచేశాడు. సుజాత గ్రాడ్యుయేట్. గోపీ క్లౌర్ ఫ్యాక్టరీలో మెకానికల్ ఇంజనీరు. కట్నకానుకలు ఘనంగా ఇచ్చి చేశాడు లోకనాథం.

శేఖర్ లిటల్ ఫ్రైలియ్యుల్లో వున్నాడిప్పుడు. అతనికి ఆవేశం పాలెక్కువ. సుజాతను ప్రాణసమానంగా చూసుకొనేవాడు శేఖర్. తన బావగారు ఇంజనీరు కావటం తండ్రి ఇంజనీరే కావటం, తనూ ఇంజనీరింగ్ కోర్సు చదవటం అతనికి చాలా ఆనందం కలిగించే అంశాలయ్యాయి.

ఇంజనీరు బావంటే ప్రాణం పెట్టేవాడు. అయితే ఆ బావ చెడు వ్యసనాలకు లోనయ్యాడని తాగుడు, కాదమే కాకుండా అమ్మాయిల వేటగాడని, ప్రత్యేకం ఓ అమ్మాయిని చేరదీసి వేరే యింట్లో పెట్టాడని తెలిసిన రోజున శేఖర్ మండిపడ్డాడు.

అన్నాళ్ళుగా గోపీపైనున్న సదభిప్రాయం దూది పింజిలా ఎగిరిపోయింది. మంచులా కరిగిపోయింది.

గోపీ తనకన్న పెద్దవాడు. పేగా చెల్లెలు భర్త. చాలా సున్నితమైన వ్యవహారం. భార్యాభర్తల మధ్యకి మూడోమనిషి అడుగారటం మంచిదికాదని తెలియని అమాయకుడు కాదు శేఖర్.

అందుకే తనంతట చెల్లెలు చెప్తూ దేమానని ఎదురు

చూశాడు. పట్టి-టికి వచ్చినప్పుడల్లా సుజాతనుంచి ఆ విషయాలు రాట్టాలని చూశాడు. ఆమె చాలా గుంభనగా ఆ విషయాలను దాటేసేది. ప్రసంగం పెరగనిచ్చేది కాదు.

కాని శేఖర్ అంత తేలిగ్గా వదలే దా విషయం. కొందరు స్నేహితులతో రహస్యంగా ఇన్వెస్టిగేట్ చేశాడు. నిజాలు బయటపడ్డాయి. ఆధారాలతో బాటు తండ్రికి వివరంగా తెలియచెప్పాలనుకున్నాడు.

ఇంతలోనే ఎదుగుతూడని ఘోరం జరిగిపోయింది. చెల్లాయి గ్యాస్ స్టావ్ అంటుకొని కాలిపోయిందని గోపీ తెలిగ్రామిచ్చాడు. తండ్రి, తను వెళ్ళేసరికి ఖననం చేసే కారు చుట్టుపక్కల వాళ్ళు కూడా అది ప్రమాదవశాత్తూ జరిగిందని చెప్పటంతో నిజమేననుకున్నాడు లోక వాధం.

కాని శేఖర్ తేలిగ్గా నమ్మలేదు. అంత అర్థ-టుగా ఖననం చెయ్యటం అతనిలోని అనుమానాన్ని మరింత బలపర్చింది. ఆయితే బయటపడలేదు.

తండ్రితో బాటు ఓసారి చెల్లాయి సమాధిని దర్శించి పువ్వుగుచ్చాలు ఉంచి వచ్చే శాడు. ఆ క్షణంలోనే మనసులో దృఢంగా నిశ్చయించుకున్నాడు—

“ఇల్లీ, నీ చావుకు కారణమై నవాళ్ళ అంతు చూస్తాను. నీ ఆశ్మక క్షాంతిచేకూరుస్తాను” అని.

ఆ తర్వాత అతను చేసిన ప్రయత్నంవల్ల అసలు విషయం బయటపడింది.

7

“ఎవరై నా పెక్కియట్రిక్కుల చూపిస్తే మంచిదనుకొంటున్నాను” అన్నాడు డాక్టరు సుధాకర్.

ప్రసాదరావు, శోర్ అతని వంక ప్రకృతికంగా

చూశాడు.

“తమ్ముడి జీవహానితి ఎలా వుందని మీరు ఫీలవు
తున్నారు డాక్టర్?” అనడిగాడు డికోర్.

సుధాకర్ సాలోచనగా చూసి, “ఫిజికల్లీ హి ఈజ్
ఆల్ రైట్! కాని ఆతను మానసికంగా బాగా బలహీన
పడిపోయాడు—ఎందుకో బాగా భయపడిపోయాడు....
స్మకానం మధ్య పడున్నాడని అన్నాడు కదా....!”
అన్నాడు.

“తమ్ముడు స్వతహాగా పిరికివాడు డాక్టర్! అందుకే
భయపడివుంటాడు. కాని ఆరరాత్రి దాటాక ఒంటరిగా
స్మకానానికి నడిచి వెళ్ళటం ఎంతో ధైర్యశూరులకిగాని
సాధ్యంకాని పని. ఈ ద్వంద్వ ప్రవృత్తి యేమిటో
అంటుబట్టడంలేదు.”

“ఊందరిలో ఇలాంటి ప్రవృత్తి వుండటం ఆసహజం
కాదు. పిరికివాళ్ళు ఒక్కోసారి ఎంతో ధైర్యంగా ప్రవ
ర్తించటం, హత్యలు చేయటం, సాహసాలు చేయటం
నాకు తెలుసు. అదే ద్వంద్వ ప్రవృత్తి.”

“అయితే మీ సలహా ఏమిటి?”

“మన స్వర్ణచేత్తను చూడటమే అన్నివిధాల సరయిన
దని నా అభిప్రాయం. ఇలాంటి విషయాలు పెక్కి
యాత్రీస్తు అయితేనే సరిగా డీర్ చేయగలుగుతాడు.
నాకు తెలిసిన పెక్కియాత్రీస్తు వున్నారు రెఫర్ చెయ్య
మంటారా?”

“చెప్పండి.... వంటనే కన్ఫిరమ్ చేస్తాం. కుర్రవాడి
పరిస్థితి నానాటికీ తీవ్రమైనట్లుగా వుంది. ఇలా వదిలేస్తే
ఎలాంటి విపరీత పరిణామాలకి దారితీస్తూ దో అనూ
హ్యంగా వుంది” అన్నాడు, అంతవరకు మానంగా వారి

సంభాషణ వింటున్న ప్రసాదరావు.

“అయిన పేరు మేఘనాథ్. ఫోన్ లెటర్స్ డ్. అయిన ఇలాంటి కేసుల్ని సమర వంతంగా ట్రిబ్ చేస్తారు, అందుకే అయన్ని సజైటు చేస్తున్నాను.”

“డాక్టర్ నాథ్ సందేహం....” క్లిఫోర్ అగాడు.

“ఏమిటది?”

“తమ్ముడిలా అయిపోవటానికేదే నా దుష్ట శక్తి ని ప్రయోగించారేమో ఎవరె నా.. ?”

“నాద్దూయూ మీన్? చేతబడి కావచ్చుననా?”

“అలాంటిది గాని .... దయ్యమేదైవా ఆవహించటం గాని ...”

“స్టాపిట్! మీరలాంటి మూఢనమ్మకాలని పట్టుకొని వేశ్యామతూ ట్రిబ్ మెంట్ అలక్ష్యం చేకారంటే చేజేతులా అతన్ని పోన్సొట్టువంటారు. అతను చాలా నీరసంగా వున్నాడు. బలమైన ఆవారం వందులు చాలా అవసరం.”

క్లిఫోర్ వెంటనే సర్దుకొని, “అబ్బే, భూతవైద్యుల చుట్టూ తిప్పులానని మీరునుకొంటున్నారల్లే ఉంది; నేను వాటికి వ్యతిరేకిని.... ఇలా వింతగా ప్రవర్తించేవాళ్ళు ఈమధ్య యెక్కువైపోయారు. అందుకని అలా అడిగాను” అన్నాడు.

సుధాకర్ ఏదో అనబోతుండగా అరుణ్ పక్కమీద కదిలాడు. అందరు ఆతృతగా అతన్ని సమీపించారు. అడవాళ్ళు అనవసర ఆందోళనతో నికాకుపరుస్తారని వాళ్ళని ఆ గదిలోకి రావద్దని ముందుగానే చెప్పాడు డాక్టరు.

అరుణ్ లేచి కూచున్నాడు పక్కమీద.

డాక్టర్ సుధాకర్ అతనికి దూరంగా మూల
లాక్కొని కూచున్నాడు. అంతక్రితం జరిగిన అనాభవం
అతనింకా మరచిపోలేదు. రోగి మానసిక పరిస్థితి అస్థ
వృత్తంగా వుందని తెలిసేకూడా సాహసించటం మూర్ఖ
త్వమనిపించుకుంటుందని తెలుసుకొని.

అరుణ్ కళ్ళు తెరిచి ఆ గదిలోని ముగ్గురి వంక పరి
శీలనగా చూశాడు. అయితే అతని చూపులో నీరత్వం
లేదు. ఎవరిమీద నిలబడటంలేదు.

సుధాకర్ అతనివైపు చూసి, “మిస్టర్ అరుణ్ ....
అరుణ్ ....” అని పిలిచాడు.

అరుణ్ నించి రెస్పాన్స్ లేదు. అతని కళ్ళు పల్లి
కాయల్లా విచ్చుకున్నాయి. “అరుణ్ ఎవరు? నా పేరు
శ్యామలరావు ....” అన్నాడు.

ముగ్గురు నిర్ఘాంతపోయారా మాటలకి. ముఖ్యంగా
కిశోర్ ముఖాని నెరుగుచుక్కలేదు. పారిపోయి వుంది.
ఏమిటి విచిత్ర పరిస్థితి?

సుధాకర్ మెల్లగానే, అయినా గంభీర స్వరంతో
చెప్పాడు. “నీ పేరు అరుణ్ .... శ్యామలరావు కాదు.”

“నో నా పేరు శ్యామలరావు, మిస్టర్ వా?” అన్నాడు
అరుణ్ సుధాకర్ వైపు కోపంగా చూస్తూ.

“నేను డాక్టర్ని. మీ ఫేమిలీ డాక్టర్ సుధాకర్ని.”

“డాక్టర్ వా, యాకర్ వా? ఇక్కడెవరూ
పేషెంట్స్ లేరు. నీకిక్కడేం పని?”

“ఊరికే ఫ్రెండ్లీగా వచ్చాను. పేషెంట్ కోసంకాదు.
చూసిపోదామని .... ఆరేలే!”

“వాళ్ళిద్దరు ఎవరు?”

“అతను మీ అన్నయ్య కిశోర్. ఈయన మీ

చిన్నాన్న ప్రసాదరావుగారు.”

“డామిట్, అబద్ధాలు చెప్పకు. నాకు అన్నలుగాని, తమ్ముళ్ళుగాని లేరు — అక్క తప్ప! ఆ అక్కకూడా చచ్చిపోయింది నా కళ్ళముందే! చిన్నాన్నగాని పెద నాన్నగాని లేరు! నీలా అబద్ధాలు చెప్పే వాళ్ళంటే నా కసవ్యాం. నువ్వో ఖచ్చితంగా యాక్టర్ చే!”

ముగ్గురు ఒకరి ముఖంలోకూడా చూసుకున్నారు. కిలోర్ ఆసక్తిగా వింటున్నాడా మాటల్ని. శ్యామలరావు చని పోయి రోడు నెలలయింది. అతని అక్కకూడా అప్పుడే చనిపోయింది. ఈ సంగతులన్నీ అరుణ్ ఎలా చెప్ప గలుగుతున్నాడు?

కిలోర్ అరుణ్ ముఖంలోకి పరీక్షగా చూస్తూన్న సమయంలోనే అరుణ్ అతనివంక రీక్షణంగా చూశాడు. వికృతంగా నవ్వాడు. ఆ నవ్వు అరుణ్ నవ్వు కాదు.... అవును.... అది శ్యామలరావు గొంతులాగానే వుంది. అతనిలాగే నవ్వేవాడు. అయితే ఆ నవ్వు వికృతంగా వుండేది కాదు.

అరుణ్ కిలోర్ కళ్ళల్లోకి చూస్తున్నాడు. “హలో నేను గుర్తొచ్చానా? నిన్ను తేలిగ్గా వదులననుకోకు. నిన్ను, నీ కుటుంబాన్ని సర్వనాశనం చేస్తాను. అప్పుడు గాని నా కసిరీరను. నా పగ చల్లారదు” అన్నాడు.

కిలోర్ గుడ్డప్పగించి చూస్తున్నాడు. “ఏమిటి, ఇతని మాటల కరణి? శ్యామలరావు అత్య అరుణ్ ని అవహించిందా? శ్యామలరావు తనమీద కక్షవహించాడా? అందుకే అరుణ్ ని అవహించి, తనకి జరగబోయే పరిణామాల గురించి హెచ్చరిస్తున్నాడా? తన కుటుంబం మీద పగసాధిస్తాడా?

డాక్టర్ సుధాకర్ అరుణ్ వంక చూసి, “మిమ్మల్ని సారి చెక్ చేయొచ్చుగా?” అనడిగాడు. అరుణ్ ఇలా వింతగా ప్రవర్తిస్తున్నప్పుడు అతని హార్ట్ బీట్, పర్స్నరేటు చూడాలని అతని అభిప్రాయం. కాని, అరుణ్ ఆంగుకవకాశమివ్వలేను.

“డ్రాంట్ టచ్ మి! నీను బాగానే వున్నాను. ప్లీజ్ గో ఆవ్!” అరిచాడు అరుణ్.

సుధాకర్ జంకాడు. తను యింకా చొరవ చేసుకుంటే జరగబోయే పర్యవసానం గ్రహించాడు.

ప్రసాదరావు అరుణ్ వంక అనునయంగా చూసి, “బాబూ, అరుణ్ కాఫీ తాగుతావా?” అన్నాడు.

“కాఫీ తాగును. రక్తం తాగుతాను. ఉందా?” అన్నాడు వికటంగా నవ్వుతూ అరుణ్.

మళ్ళీ అతన్ని మాట్లాడించే సాహసం యెవరూ చెయ్యలేను. మీదపడి కరుస్తాడో, రక్తం తాగుతాడో అనూహ్యంగా వుంది.

కిలోర క్త తే ఒళ్ళంతా చెరుట్లు పట్టేసి, భయాందోళనలతో సన్నగా వణుకు మొదలయ్యింది. అరుణ్ యే క్షణంలోనే నా తన మీద పడి కరుస్తాడేమోననే సంకేహంపట్టి పీడిస్తోంది.

శ్యామలరావు పగ సాధించబోతున్నాడా? తన ప్రాణ సమానడైన తిమ్మడి నావహించి రెండూరకాలుగా తనమీద కక్ష తీర్చుకుంటున్నాడు. తప్పు చేసింది తనైతే, దండన అమానుకుడైన అరుణ్ కా? ఇది అన్యాయం. తను సాగనివ్వకూడదు!

అయితే తను గతరాత్రి స్మశానం దగ్గర చూసినది శ్యామలరావు ప్రేతాన్నా? చచ్చేటప్పుడు యెలాంటి

రూపంలో తనకి చివరిసారిగా కనిపించాడో, అదే రూపంలో ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

అదెలా సాధ్యం? చనిపోయిన మనిషి మళ్ళీ అదే 'రూపంలో' కనిపించటం ఎక్కడై నా వుందా? తను భ్రమపడ్డాడా? లేక భయపడ్డాడా? ఒంటరితనంవల్ల, పిరికితనంవల్ల తను చిత్త చాంచల్యానికి లోనయ్యాడా? అంతా చిత్రంగా వుంది!

సరిగా అప్పుడే అరుణ్ పెద్దగా కేక వేసి విరుచుకు పడిపోయాడు. అతనికి బంటనే స్పృహ తప్పిపోయింది.

డాక్టర్ సుధాకర్ అత్రుతగా అరుణ్ పల్స్ చార్ట్ బీటింగ్ చూశాడు. నార్మల్ కన్న ఎక్కువగా వుండటం గమనించి సాలోచనగా తలూపాడు.

తన వంక అత్రుతగా చూస్తున్న కిశోర్ ని, ప్రసాద రావుని చూసి మందహాసంచేసి, "హీ ఈజ్ ఆర్ గెట్! కాని మానసికంగా బాగా అలినోపోయాడు. అతనికి విశ్రాంతి బాగా కావాలి! అంతే కాదు, బలమైన ఆహార మివ్వాలి. స్పృహలోకి వస్తే మళ్ళీ వింతగా ప్రవర్తిస్తారేమో! సెలైన్ ఆరేంజి చెయ్యనా?" అన్నాడు సుధాకర్.

"సెలైన్ నా? తమ్ముడు నోటితో ఆహారం తీసుకోవటానికి నిరాకరిస్తే అప్పుడు మాద్రాం, ఈసారి తెలివిలోకి వచ్చాక మనల్ని గుర్తిస్తారేమో! అది కస్పర్క్ చేసుకున్నాక మీగన్నట్టు సెలైన్ ట్రై చేస్తే బావుంటుంది" అన్నాడు కిశోర్.

"ఓ.కే, డెన్! నేను మళ్ళీ ఓ గంట తర్వాత వస్తాను. రెగ్యులర్ ఫేషింటుస్ ఎదురుచూస్తూంటారు. ఈలోపల అరుణ్ లేచి ఎబ్ నార్మల్ గా ప్రవర్తిస్తే

నాకు ఫోన్ చెయ్యండి, వెంటనే వస్తాను" అంటూ
లేచాడు సుధాకర్.

కిలోర్, ప్రసాదరావు మానంగా తల లూపారు.

తలుపుదాకా వెళ్ళాక మళ్ళీ వెనుతిరిగి, "ఆతన్ని
కొట్టడంగాని, ఆతనితో వాదన పెంచుకోవటంగాని
చెయ్యద్దు. మేటర్ డిప్రెషన్ కి దాతీసే ప్రమాద
ముంది. అప్పుడు, హి విల్ బి ఆవుటాఫ్ అతర్ హేండ్స్!"
అన్నాడు సుధాకర్.

"అలాగే డాక్టర్!" అన్నారద్దరు ఒకేసారి.

సరిగా అప్పుడే అరుణ్ లేచిపోయాడు.

కిలోర్, ప్రసాదరావు ఆతన్ని సమీపించారు.

8

"ఏమిటి రవీ, యిలా వచ్చావు? భోంచేశావా? దా,
కూచో!" అన్నాడు పోలారావు.

"నేను కూచోవటానికి రాలేదు. నీ విషయం తేల్చు
కోవటానికే వచ్చాను" అన్నాడు రవీంద్ర నూటిగా
చిన్నాన్ని వంక చూస్తూ.

"నా విషయమా? ఏమిటి రవీ, వింతగా మాట్లాడు
తున్నావు?"

"నటించకు! జనార్దనం అన్నయ్యని నువ్వే చంపే
శావు."

"నీకు పిచ్చైతిందా ఏం? జనార్దనాన్ని నేను చంపడ
మేమిటి? అయినా ఆర్మెల్ల తర్వాత నువ్వీ ప్రసక్తి
తేవటంలా అంతరార్థ మేమిటి?" కోపంగా అన్నాడు
పోలారావు.

"నిజం నితకడమీద తేలటం అనాదిగా వస్తున్నదే!
ఈసారికూడా అలాగే ఆలస్యమయింది — ఆర్మెల్లు!"

“రవీ, నీకు మతిపోయింది. ఆసలు జనార్దనాన్ని చంపాల్సిన అవసరం గాని, అగత్యంగాని నాకు లేదు. నువ్వు తి ఫ్యానికి నామీద అభాండా లేకున్నావు!”

“నా దగ్గర సాక్ష్యాధారాలున్నాయి. అమ్మకూడా చెప్పింది నువ్వు ఆస్థికోశం అన్నయ్యని గతంలో ఓపారి బెదిరించావని....!”

పోలారావు వికటంగా నవ్వాడు.

“ఆస్థి.... ఆస్థి.... ఎక్కడిది మీకు? లేని ఆస్థికోశం జనార్దనాన్ని చంపానంటావా? నీకు నిజంగా నే పిచ్చై తింది. వెంటనే స్వెడలిస్తుని కల్సి చూపించుకో.”

“స్టాప్ ద నా స్పెక్స్! నా కలాంటి చిత్తచాంచల్యం లేదు. నేను బాగా నే వున్నాను. ఆస్థి అంటావా, అది వుందో లేదో నాకంటే నీకే బాగా తెలుసు.”

“ఏం తెలుసు? ఆస్థి వుంటే మీరందరూ అన్నాళ్ళు అగచాట్లు పడాల్సిన అగత్యమే లేకపోయేది కదా!”

“పెళ్ళి అందరు అనుకు నేమాటే అ! కాని మా నాన్నగారు బతికుండగా నే లక్షరూపాయలు ఖరీదు చేసే ఇళ్ళెస్కాలు సంపాదించావని, వాటికి సంబంధించిన పత్రాలు నీదగ్గరే చిక్కుపడిపోయాయని, నువ్వు ఆ సలాలను పసికత్తలకు బేరం పెట్టావని, వాటిని అమ్మటానికి జనార్దనం అన్నయ్య సంతకం కావలసి వచ్చిందని అన్నయ్య సంతకం పెట్టడానికి నిరాకరించాడని, నువ్వు బెదిరించావని—అన్నీ తెలికాయి నాకు.”

“ఓహో, చాలా తెలికాయన్నమాట! ఏవో సాక్ష్యాధారాలున్నాయన్నావు కదా! అవేమిటో చూపించు”

“చూపించాల్సిన వాళ్ళకి తప్పకుండా చూపిస్తాను. స్వార్థంతో అన్నకోడుకని కూడా చూడకుండా నిర్దా

క్షిణ్యంగా ఓ అమాయకుడిని పట్టన పెట్టుకున్నావు. నిన్నంత తేలిగ్గా వదలను.”

“ప్రగల్భాన కట్టిపెట్టు. జనార్దనం ప్రమాదకళాతు సముద్రంలో మునిగి చనిపోయాడు. ఇక నువ్వారో పిన్నాన్న సూలవిషయం నాకేం తెలియదు. మీ నాన్న బతికుండగా ఏమీ సంపాదించలేదు. నేను జనార్దనాన్ని ఓసారి సంతకం పెట్టమన్న మాట నిజమేగాని, యీ విషయంలో కాదు.”

“మరొకథ అలుతున్నారా?”

“అంత ఖర్చేంపట్టలేదు నాకు. నువ్వునవసరంగా నన్నుమానిస్తున్నావుగా. ట్టి నీ అపోహల్ని తొలగించటానికే చెప్తున్నాను.”

“ఏమిటది?”

“మీ అన్నయ్య ఫ్యాక్టరీలో ఆకాంటెంటు, అప్పుడప్పుడు కంపెనీ కేష్ బాంకులో కట్టడం, ద్రా చెయ్యటం కూడా ఆరినిమిదే పెట్టేవారు. ఆ ఉద్యోగానికి నేను సెక్యూరిటీ ఇచ్చాను. అందుకుగాను కొంత డబ్బు కంపెనీకి డిపాజిట్ కట్టాను. కాంటే జనార్దనానికి ఆ ఉద్యోగం వారికింది. ఆ సొమ్మును స్రావించి తన తీరం నించి ఇవ్వటానికి జనార్దనం ఒప్పుకున్నాడు. తీరా నేను డబ్బు కట్టా కరెన్సీ నెలనెలా డెబ్బివ్వటానికి నిరాకరించాడు.”

“అబద్ధం! అన్నయ్య అలాంటివాడు కాదు. నిజంగా నువ్వు సెక్యూరిటీ ఇచ్చివుంటే తల తాకట్టు పెట్టయినా డబ్బు వెల్లించేసి వుండేవాడు. కాని పక్షంలో నెల నెల తీర్చటానికి సంతకమేసా చేసి వుండేవాడు. కాని

అన్నియ్య సంతకం పెట్టని నిరాకరించాడంటే అదేదో బలమైన కుట్ర అయివుండాలి!”

“కుట్రా? అలాంటిది ఎవరు కుట్రపన్నుతారు?”

“ఎరళో ఎందుకు — నాళ్ళే! మా తండ్రి పోయినప్పట్నుంచి ఈనాటి దాకా మా అలవా పాలనా చూశావా? ఈనాడు అన్నియ్య ప్రయోజనమే, ఎలా వాణ్ణి ఉద్యోగం నించి బయటకి పంపేయాలా అని ప్లాన్ చేశావు. ఉద్యోగం నించి పంపలేక ఏకంగా పైకి పంపే శావు.”

“గబ్బా! మరో క్షణం నా కళ్ళముందున్నావంటే ఏం చేస్తానో నాకే తెలియదు. పోనీలే రక్తసంబంధీకులు కదా అని నాకు చేసిన సహాయం చేస్తే, చివరికి నా మీద అభిమానాలు వేసి అవమానికరంగా మాట్లాడతావా? వెళ్ళిక్కడుంచి!”

“వెళ్ళాను మిస్టర్ పోలారావ్! నీ అకృత్యాలు అన్నీ బయట పెడతాను. అన్నియ్య నెందుకు ఎలా వార్యచేశావో అన్నీ వివరాలతో పోలీసులకి చెప్పటానికే వెళుతున్నాను. వాళ్ళే చూసుకుంటారు తక్కిన కథ.”

“అను!” వెనకనించి ఆరిచాడు పోలారావు. ఇప్పుడతని చేతిలో నిగనిగ మెరుస్తున్న సిగ్టాలు ఉంది. అది తిన్నగా రవీంద్రకే గురిచేయబడివుంది!

9

శేఖర్ చాలా నేపట్నుంచి ఆ పాస్ పాపు దగ్గర ఎదురు చూస్తున్నాడు. ముఖానికి పేపరడ్డం పెట్టుకొని ఆటే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు.

అంత క్రిమీ తన బాద గోపీ ఆయిట్లోకి వెళ్ళాడు. అతను మళ్ళీ బయటకొస్తాడని చూస్తున్నాడు. గంట

యినా బయటకు రాలేదు.

స్కూటర్ బయట స్టాండు చేసి వున్నది.

సాయంత్రం ఆరు గంటలయింది.

ఆ ఇల్లు గోపీ ఉంపుడుక తైదని శేఖర్ కి తెలుసు. ఆమె వల్లోపడి చెల్లాయి సుజాతని నిలువునా ప్రాణం తీసేశాడు గోపీ. అలాంటి కిరాతకుణ్ణి నరరూప రాక్షసుణ్ణి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను ప్రాణాలతో వదలకూడదని నిర్ణయించుకున్నాడు శేఖర్.

అయితే చట్టానికి సాక్ష్యాధారాలు కావాలి. వాటిని కోర్టులో రుజువు చెయ్యగలగాలి. అప్పుడే గోపీకి శిక్ష పడుతుంది.

కాని ఈ చట్టాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకోవాలనుకుంటున్నాడు. తనే న్యాయమూర్తిగా తన చెల్లెలుకు జరిగిన అన్యాయానికి గోపీకి శిక్ష విధించాలనుకుంటున్నాడు. అతనికి ఆ పనిగా సాయపడిన అతని తల్లిని కూడా శిక్షించాలి! పరోక్షంగా అతన్ని ప్రేరేపించిన ఈ ఉంపుడుక తైదు కూడా విడిచిపెట్టకూడను!

సుజాత గురించి తలచుకునే కొద్దీ శేఖర్ రక్తం సల సల మురుగుతోంది. నిర్దాక్షిణ్యంగా అమాయకురాలైన చెల్లెల్ని పాట్లనపెట్టుకున్న ఈ రాక్షసుల్ని నిలువునా నరికేయాలి.

అప్పుడే సుజాత ఆశ్చర్యం కాంచి!

శేఖర్ పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

మరో అరగంట తర్వాత గోపీ బయటికొచ్చాడు. వెనుకనే గుమ్మండాకా వచ్చిన మెరుపు తీగను చూసి పళ్ళు పటపటలాడించాడు. నిజానికి ఆ అమ్మాయి సుజాత అంతటి అందగ తైకాదు. కాని గోపీ ఎలా పడ్డాడో మి

వలూ? కామం గుడిది.

“గోపీ స్కూటర్ మీద వెళ్ళిపోయాడు.

శేఖర్ చకచక ఆ గుమ్మం మెట్లెక్కాడు. తలుపు
పైన టకటక చప్పుడు చేశాడు.

“ఎవరు?” అన్న సన్నటి స్వరం వినిపించింది.

“నే నే!” అన్నాడు పాడిగా.

తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. ఆమె బయటికి వొంగి
చూసి శేఖర్ ని చూసి పెంట నే తలుపులు మూసుకో
బోయింది.

శేఖర్ మెరుపు వేళంతో తలుపు సందున కాలుపెట్టి
నెట్టుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ వెనకనే
తలుపు మూసి బోల్డు పెట్టేశాడు.

“ఎవరు .... ఎవరునువ్వు .... పెంట నే బయటికి వెళ్ళక
పోయావంటే అందర్నీ పిలిచి అల్లరి చేస్తాను” బెదిరిం
చింది ఆమె.

శేఖర్ చేతిలో తగుట్కన మెరిసింది బటన్ నైట్!
“పిలుస్తావా? ఇప్పుడు పిలు .... నీ పిలుపు శాశ్వతంగా ఆగి
పోతుందో లేదో, చూద్దావుగాని!” అన్నాడు.

ఆమె భయంతో విసుకుకుపోయింది.

“న .... న న్నీం చెయ్యకు .... నీకేం కావాలో
తీసుకుపో ....” అన్నది. గొంతు పొడారిపోయి,
చెమటతో ఆమె శరీరం తడిసిపోయింది.

“నాక్కావలసింది నీ దగ్గరలేదు. నువ్విచ్చేది నా
కక్కలేదు.”

“నీకేం కావాలన్నాసరే తీసుకుపో నే నద్దు చెప్పను.
కాని, న న్నీం చెయ్యకు ....” భయంగా చూసిందతని
వంక.

“నీ పేరమిటి?” అడిగాడు శేఖర్.

“సుందరి” అన్నదామె.

“ఓహో, అపురూప సౌందర్యవతి నీ సుందరి అని పేరు పెట్టుకున్నావు? ...ఊ! ఏం కావాలన్నా ఇస్తానన్నావు కదా, నువ్వుకావాలి! రా.” అన్నాడు శేఖర్ ఆమె చెయ్యిపట్టుకొని.

సుందరి ఒక్కక్షణం ఆలోచించి, “నీ కోరిక తీరుస్తాను. నన్నేం చెయ్యటండా వదిలేస్తావా?” అన్నది....

“నీకేమి వాని చెయ్యకపోతే నువ్వు నాతో గడపటానికి సిద్ధమైనన్నమాట! నీకు శిలంపోయినా, ప్రాణం నిలబడితే చాలు, అవునా?”

“ప్రాణంపోతే రాదుకదా!”

“ఓహో! ఇంత శిలవతివనా నిన్ను గోపీ ఉంచుకున్నాడు?”

“గోపీ సంగతి ఏకలావలసు? నువ్వెవరు?”

“నీ నెవరో నీకు తెలియల్సిన అవసరం లేదు. కాని ఓ అమాయకురాలిని చంపించినందుకు, ఆమె బంధువుల్ని శోకసముద్రంలో ముంచి నువ్వు ఆ గోపిగాడితో కలుగుతున్నందుకు నిన్నేంచేసినా పాపంలేదు!”

సుందరి భయంగా చూసింది. “నే నెవర్నీ చంపించలేదు. నాకేం తెలియదు” అన్నది.

“అలాగా! సుజాతని చంపించింది నువ్వుకామా? నీ వల్లోపడికనూ, ఆ నికృష్టుడు అగ్నిసాక్షిగా వెళ్ళాడిన భార్యను కోరికినీతో తగలేశాడు?! ఏం నువ్వు ఆమె కన్న అందగలేవా? ఆమె కాలిగోటి క్షూడా సరిపోలవు.” శేఖర్ ఒక్కో అడుగు ఆమె దగ్గరకు వేస్తుంటే ఆమె మరింత వెనక్కిపోతోంది. గోడ

అడ్డొచ్చింది. గోడకు ఆసుకుని నిల్చుండిపోయింది.

“నువ్వే అందాన్ని నమ్మకుని పచ్చని సంసారాన్ని మంటపెట్టేశావో, ఏ అందాన్ని నమ్మకుని నా చెల్లెలి జీవితాన్ని పెట్టిలో కలిపేశావో, ఏ అందం చూసి మోహించి ఆ గోపీగాడు నీ కంట పడాడో—ఆ అందం నీకు కాశ్మరంగా తేకుండా చేస్తాను.” అంటూ ముందు దిక్కి ఆమె రెండు బుగ్గలమీదా కత్తితో పొడవుగా గాట్లు పెట్టాడు శేఖర్.

ఆమె కెవ్వున అరవబోయింది. చటుక్కున నోరు మూసేశాడు.

ఆమె ముఖమంతా రక్తమయమయిపోయింది. బాధతో భయంతో ఆమె ముఖంలోకి ప్రేతకళ వచ్చేసింది.

శేఖర్ ఆమె బట్టు చేతిలోకి తీసుకుని కత్తుక వరకు ఆమెజడ కోసి పారేశాడు. ఆ తర్వాత ఆమె చెవులు ముక్కు కోశేశాడు. కూర్చుంటు ముక్కు చెవులు కోసిన తక్కులుడిని కలపింప చేస్తున్నాడు శేఖర్. అతని ముఖం క్రోధంతో ఆరుణిమదాల్సింది. నూడో శత్రుం తెరిచిన శివుడిలా, దక్షయజ్ఞాన్ని నాశనం చేసిన వీరభద్రుడిలా మహాగ్రంథం ఉన్నాడు.

బాధ భరించలేక గోడు గోడున ఏడుస్తోంది సుందరి. ఆమె దుస్తులంతా రక్తమయం! భయంతో, ఆందోళనతో, బాధతో ఆమె మరుక్షణం స్వహతస్థి నేలమీద కుప్ప కూలిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే బయట గుమ్మందగ్గర గోపీ నిల్చుని తలుపు తిడుతున్నాడు.

శేఖర్ కొద్ది క్షణాలు అలాగే నిల్చుండిపోయాడు. తప్పించుకుని పోయే మార్గం గురించి ఆలోచిస్తూ.

“ఎలావుంది అరుణ్ ఒట్టో?” కోర్. ప్రసాద రావు ఒకేసారి అడిగాడు.

అరుణ్ కాస్త ఆశ్చర్యంగా చూసి, “నాకేం? నేను బాగానే వున్నానీ! చాలానేపు నిద్రపోయినట్టున్నాను. బాగా ఆకలిగావుంది.... తెమితి?” అన్నాడు.

కోర్ చెప్పాడు “మధ్యాహ్నం రెండున్నరయింది. లే, లేచి మఖం కడుక్కునిరా! నికోసమని మీం కూడా భోంచెయ్యటండా చూస్తున్నాం.”

పెళ్ళిపోబోయిన సుధాకర్ అరుణ్ లేవటం చూసి వెనక్కి వచ్చాడు.

సుధాకర్ని అంతమరంలో చూస్తూనే “హలో డాక్టర్! రండి, రండి! ఏమిటిలా వచ్చారు?” అన్నాడు అరుణ్, మఖంలో నవ్వు తెచ్చుకుంటూ.

సుధాకర్ మందహాసం చేస్తూ, “ఊరికి నీ వచ్చాను. చూడు యూ దూ?” అన్నాడు.

“ఓ, కే ఫైవ్! అలా నో ఫాగా కూల్చోడి” అన్నాడు అరుణ్ మంచం దిగి ఊర్పిలో కూచుంటూ.

సుధాకర్ అరుణ్ దగ్గరగా వచ్చి ఆతన్ని పరిశీలనగా చూస్తూ “ఏమిటి డాక్టర్ గా వున్నారు....!?” అన్నాడు, యథాలాపంగా అన్నట్టు. అంటూనే అరుణ్ చేతిని స్నేహపూర్వకంగా నొక్కుతూ పర్స్రేటు గమనించాడు.

నార్మల్ గావుంది!

“కుచోండి ఇప్పుడేవస్తాను” అంటూ బాక్ రూం వైపు నడిచాడు అరుణ్.

సుధాకర్ కోర్ కుక చూసి, “ఆతనిప్పుడు చాలా మామూలుగా ఉన్నాడు. ఇంతక్రితం ఎంతగా ప్రవర్తించిన

మనిషి ఇతనేనా అనిపించేటట్లున్నాడు. అతనిలోని ఈ ద్వంద్వ ప్రభుత్వ త్తిని మన స్తత్వ నిపుణుడయితేనే ఖచ్చితంగా బాగు చేయగలుగుతాడు. మేఘనాథ్ ని కన్నట్లు చేయటంలో ఆలస్యం చెయ్యద్దు" అన్నాడు.

కిలోర్ "అలాగే సర్. మీరు చాలా శ్రమ తీసుకున్నారు. వెళ్ళండి! అవసరమైతే ఫోన్ చేస్తాను." అన్నాడు.

సుధాకర్ వెళ్ళిపోయాడు.

మరో అయిదు నిమిషాల తర్వాత అరుణ్ తిరిగొచ్చి. "నీను రేడీ! పదన్నయ్యా భోంచేద్దాం!" అన్నాడు.

అప్పటికే డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర శాంతమ్మ, స్రవంతి అన్నీ స్థితిస్థింగా ఉన్నారు. అరుణ్ వింత ప్రవర్తనకు ఇద్దరు బాగా కంగిపోయారు. డాక్టర్ కద్దన్నాడని గదిలోకి రాలేదు కాని బయటినుంచి ఎప్పటికప్పుడు అరుణ్ ప్రవర్తనని వారిద్దరు పరిశీలిస్తూనే వున్నారు.

అరుణ్ వాళ్ళిద్దరినీ చూసి, "ఏమ్మా నావ్వా ఇంకా భోంచెయ్యలేదా? హయ్ స్రవంతీ," అంటూ పలకరించాడు.

శాంతమ్మ కొడుకువంక ఆప్యాయంగా ప్రేమగా చూసింది. ఇంత సొమ్మదైన కుర్రాడ్ని ఏదో దుష్టశక్తి పీడిస్తోంది. వాడి బంగారు భవిష్యత్తుని, ఆరోగ్యాన్ని నాశనం చేస్తోంది. ఎన్నాళ్ళు ఈ కిక్?

కిలోర్ ప్రసాదరావుతో ఇంకా గదిలోనే ఉన్నాడు.

"చిన్నాన్నా, మేఘనాథ్ కి ఫోన్ చెయ్యనా?" అంటున్నాడు.

ప్రసాదరావు తిలపి. "పోనీ కన్నట్లు చేయటంలో రప్పలేదుగా! ఇప్పుడు మామూలుగానే వున్నాడు. కాని

ఎప్పుడెలా మా:పోతాడో చెప్పలేంకదా!” అన్నాడు.

కిలోర్ ఫోన్ దగ్గరికి నడిచాడు.

డయిల్ చేశాడు. అవతల్నించి రిస్పాన్స్ వచ్చింది.

“మేఘనాథ్ గారు ఊళ్ళో లేరండి. బాంబే వెళ్ళారు. రేపు ఉదయానికొస్తారు.” అన్నారు అవతల్నుంచి.

కిలోర్ వెంటనే, “రాగానే కిలోర్ ఫోన్ చేశాడని, అర్జంటుగా రమ్మన్నానని చెప్పండి.” అంటూ ఫోన్ శ్రేడిలో చేసి “పద చిన్నాన్నా! భోంచేదాం” అన్నాడు.

భోజనాల దగ్గర చాలా బుద్ధిగా కూచున్నాడు అరుణ్. మామూలుగానే తిన్నాడు.

అప్పుడు మధ్యాహ్నం మూడున్నరగంటలయ్యింది.

కిలోర్ తనగదిలో కూచుని ఆలోచిస్తున్నాడు. సుధాకర్ మాట కాదనలేక నైకియాట్రీస్ కి ఫోన్ చేశారేగాని, ఏ భూత వైద్యుడినో పిలిపించి వుండాల్సిందేమీనని పదే పదే అనిపిస్తోంది.

ఖచ్చితంగా క్యామలరావు ఆత్మే అరుణ్ ని పట్టుకొంది, అనుమానంలేదు! క్యామలరావు చనిపోయి తన మీద కక్ష తీర్చుకుంటున్నాడు. తనని చచ్చి సాధిస్తున్నాడు. అమాయకుడైన అరుణ్ ని పట్టి వీడిస్తూ తనని ఆత్మక్షోభ కలిగిస్తున్నాడు.

క్యామలరావు!....తను అన్యాయమే చేశాడు అకుటుంబానికి. కావాలని చేసిన తప్పుకాదు. కాని తప్పు తప్పే! అది నిప్పులా నిండు జీవితాల్ని నిలితీసుకొంది. అందుకు క్యామలరావు తనకి శిక్ష విధించాలి. అరుణ్ ఏం చేసాడు?

ఎలా ఈ సమస్యని పరిష్కరించాలి? క్యామలరావు ఆత్మని ఎలా వదిలించుకోవాలి? ఈ రాత్రి మళ్ళీ అరుణ్ ని

అవహిస్తాడా? అరుణ్ వి అవహించినప్పుడు అరుణ్ మాటలు ఆచ్ఛం శ్యామలరావు మాటల్లాగే ఉంటున్నాయి. ఆ చూపు, నవ్వు—ఆంతా శ్యామలరావే!

స్మశానంలో తనకి స్పష్టంగా కనిపించింది శ్యామలరావు వెయ్యం! అయితే మామూలుగా కాదు, చాలా వికృతంగా. తను ధ్రుమపడ్డాడా? లేక తను చేసిన పాపం తనకి అనుక్షణం గుర్తొచ్చి తన ఆలా ఫీవుతున్నాడా?

తల విరిలించాడు కిశోర్. ఏది ఏమైనా తన గురించి అరుణ్ బలైపోతున్నాడు! ఇది తనకి, శ్యామలరావుకి మధ్యమన్న వైరం! తన తేల్చుకోవాలి! అరుణ్ కిందులా భాగంలేను.

కిశోర్ ఆటోచనలమధ్య ఫ్యాక్టరీకి వెళ్ళకుండానే గడిచేకాదు. ప్రసాదరావు వెళ్ళాడు.

రాత్రి ఎనిమిదిగంటలకే భోజనాదులు ముగించి అరుణ్ గదిలో పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూచున్నాడు కిశోర్.

అరుణ్ ఆశనికన్న వెనక్కి గదిలోకి వచ్చాడు.

కిశోర్ తమ్మడివంక చిరునవ్వుతో చూసి, “ఈ రాత్రికి కూడా నీ గదిలోనే పడుకుంటాను.” అన్నాడు.

అరుణ్ భుజాలెక్కి, “అధ్యంతర మేముంటుంది? విత్ పజర్!” అన్నాడు.

కిశోర్ ఏమయినాసరే, ఆ రాత్రంతా మేలుకునే ఉండాలని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు మనసులో.

అరుణ్ తొమ్మిదిన్నరవరకు కాసు పుస్తకాలు తిరగేశాడు. రెండుకోజులుగా కాసులకి పోవటంలేదు. పగలైతే ఫరవాలేదు గాని, ఈ వెనింగ్ కోర్సు కాబట్టి సాయంత్రం ఆయనంచి రాత్రి పదిగంటలకాకా

ఉంటాయి కాసులు. తలిదండ్రులను ఒకటే గొడవ.

తనకే తేసి ఏ. కొద్దింటే ప్రాణం! ఎం. కామలా
చేరటానికి ముందే ఆ కొద్ది ఏలెనంతవరకు కవర్
చేసేయ్యానని దృఢనిశ్చయంతో ఉన్నాడు! ఈ
అనారోగ్య పరిస్థితిలో అనుకోకుండా ప్రేక్ పడింది.

పుస్తకాలు మానూ మానూనే అలాగే నిద్రలోకి
బారినాయాడు ఆమె.

కిలోర్ క్రిగంట తమ్మమ్మ మానూనే ఉన్నాడు.
అతని చర్యల్లోగాని, ప్రవర్తనలోగాని ఏదైనా మార్పు
గోచరిస్తుంటేమానని జాగ్రత్తగా కనిపెట్టుకునిఉన్నాడు.
పది గంటలు కొట్టింది గడియారం.

మేడమీద గదిలో రైటు వెలుగుతున్నాయి. అంటే
తల్లి, సరళి ఇంకా మేలుకునే ఉన్నారన్నమాట! కింది
గదిలో పడుకున్న చిన్నాన్న కూడా బహుశా నిద్ర
పోయివుండడు! ఆయన గదిలో కూడా రైటు వెలుగు
తున్నది.

వాతావరణంలో ఎలాంటి మార్పు కనిపించలేదు.

కిలోర్ అలాగే ఏదో పని కల్పించుకుని మెలకువగా
ఉన్నాడు. ఆ సాయంత్రమే నిద్రరాకుండా నిరోధించే
కావ్యూర్ వేసుకున్నాడు. అది సుధాకర్ యిచ్చాడు.

డాక్టర్ రిచ్చిన మందు పనిచేస్తే తనటానికి ఆవలింతలు
కూడా రావటంలేదు కిలోర్ కి. డ్రైమ్ గా ఆప్పుడే నిద్ర
లేచిపట్టు ఉత్సాహంగా ఉంది.

పన్నెండున్నర గంటలయింది.

సరిగ్గా ఆప్పుడే వాతావరణంలో చెప్పుకోదగ్గమార్పు
కనిపించింది. గాలి రివ్యూన వీచింది. కిటికీ తెరిచి కదిలాయి.
తలుపులు కొట్టుకున్నాయి.

గాలో ఏదో గుర్తు తెలియని మాయ స్వప్నంగా
గోచరించింది. గదిలో ఎవరో మసల్తున్నట్టు భ్రాంతి.

కిలోర్ నిద్రపోతున్నట్టు కళ్లు మూసుకుని పక్కకు తిరిగి
పడుకుని, గదిని క్రిగంట పరిశీలిస్తున్నాడు. ముఖ్యంగా
అరుణ్ మంచంపై పు దృష్టిని కేంద్రీకరించాడు.

చిటుక్కున దీపాలు ఆరిపోయాయి. కావాలనే గది
లోని దీపం తీసెయ్యకుండా అట్టి పెట్టాడు కిలోర్. గదిలో
జరిగే తంతు చూడాలని అతని ఉద్దేశం!

కాని ఒక్కసారిగా గదిలో గాఢాధికారం అలము
కోగానే కిలోర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. చీమ చిటుక్కుమన్నా
వినిపించేటంత నిశబ్దం అలముకొని ఉంది.

సరిగ్గా అప్పుడే అరుణ్ మంచంలా లేచి కూచు
న్నాడు.

కిలోర్ ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తున్నాడు.

అరుణ్ నించున్నాడు. ముందుకి నడుస్తున్నాడు. అంత
క్రితం తను బాగ్రత్తగా బోల్తు పెట్టి వుంచిన తలుపులు
తెరుచుకుని వుండటం చూసి విసుపోయాడు కిలోర్.
ఇదెలా జరిగింది? తను భ్రమపడున్నాడా?

అరుణ్ గది బయటకు వెళ్ళిపోతుండగా మెల్లిగా
లేచాడు కిలోర్. గుమ్మం దగ్గరకు వెళ్ళి బయటికి
చూశాడు. అప్పటికే అరుణ్ గేటుదగ్గరికి వెళ్ళిపోయాడు.

చిత్రం! మెయిన్ గేట్ కూడా బాగా తెరచివున్నది.
అరుణ్ గేట్లోంచి బయటకు నడిచి రోడ్దెక్కిాడు.
వీధిల్లో కూడా వెలగటంలేదు. సప్లయ ఫెయిల్యూర్ లా
వుంది!

అరుణ్ తిన్నగా నడుస్తూ వెళ్ళిపోతున్నాడు. ఎంతో
అలవాటైన దారిలో బాగా అలవాటయినవాడిలాగా

చురుగా అడుగులు వేస్తూ వెళ్తున్నాడు.

కిశోర్ జాగ్రత్తగా అనుసరించి వెళ్తున్నాడు.

అరుణ్ మామూలుగానే స్మకానంతైపు నడుస్తున్నాడు. కంకర కోడ్డుమీదికి మరలాడు అరుణ్.

కిశోర్ లినూ అరుణ్ వెంట స్మకానంలోనికి నడిచాడు.

అరుణ్ ఏకాగ్రతతో స్మకానం మధ్యకు వెళ్తున్నాడు. కిశోర్ అతన్ని అనుసరిస్తున్నాడు.

స్మకానమంతా జాగ్రత్తగా పరీకిల్చుతూనే అరుణ్ ని అనుసరిస్తున్నాడు కిశోర్.

అరుణ్ నడుస్తున్నాడు. ఓ గొయ్యిదగ్గర ఆగాడు. అది సమాధి గొయ్యి! అప్పటికే ఎవరో ఆ గొయ్యి రవి వుండాలి.

అరుణ్ ఎవరో చెప్పినట్టుగా ఆ గొయ్యి పక్కనే కూలబడ్డాడు. బాచిపట్టు వేసుకున్నాడు.

గోతివంక చూసి త్రుళ్ళిపడ్డాడు కిశోర్.

గోతిపక్కనే ఓ శవం వెల్లకిలా పడుకోబెట్టబడి వుండటం కూడా కనిపించింది.

ఆ గోతికి కుడివైపు బ్రహ్మజెముడు చెట్టు చాలా ఒత్తుగా పెరిగివున్నాయి. కిశోర్ మెల్లగా ఎవరి దృష్టి పడకుండా జాగ్రత్తలు తీసుకుంటూ బ్రహ్మజెముడు మొక్కల వెనక్కు చేరాడు.

ఇప్పుడు అతనికి ఆ చుట్టుపట్ల జరిగేదంతా కనిపిస్తోంది వినిపిస్తోంది.

చీకటి దట్టంగా ఆలముకొని వుండి!

కిశోర్ అరుణ్ వంక చూస్తున్నాడు. అరుణ్ బుద్ధి మంతుడిలాగా కూచుని వున్నాడు. ఏ ఆలోచన లేకుండా

నిర్వికారంగా నిశ్చలంగా కూచునివున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎక్కణ్ణుంచో ఓ వ్యక్తి హడావిడిగా వచ్చి గొయ్యి పక్కన కూచున్నాడు,

కిలోర్ ఊపిరి బిగబట్టి చూస్తూన్నాడు. అటువంటి వ్యక్తి నిదివరలో యెక్కడయినా చూశానేమోనని గుర్తు చేసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తూన్నాడు. గతంలో ఎక్కడా చూసిన గుర్తు రావటంలేదు.

ఆ వ్యక్తి శవం పక్కనున్న శవం ఒంటికి, తన చేతిలో వున్న ముంజేతి ఎముకను తలనుంచి కాళ్ళదాకా, కాళ్ళనుంచి తలదాకా తాకిస్తున్నాడు. ఏవేవో మంత్రాలు జపిస్తున్నాడు. తెలుగు సంస్కృతంగాని ఏదో భావ — ప్రేరణాచిత భావ!

కిలోర్ పరీక్షగా అతనివంకే చూస్తూన్నాడు.

అతను ఒంటినిండా దట్టంగా విబూది పూసుకున్నాడు. ముఖాన విబూది అడ్డట్టిలు! మెల్లో పూసల దండలు. కళ్ళు ఎర్రగా చింతినిప్పుల్లా వున్నాయి. దూరంగామండూతోన్న చితి వెలుగు అతని ముఖమీద ప్రతిఫలిస్తోంది!

కిలోర్ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు — అంతక్రితం స్మృతానంతో ఎక్కడా చితి వెలుగులేదు. ఒక్కసారిగా ఆ వెలుగు ఎక్కడ్నించి వస్తోందీ?

అతను అరుణ్ వంటికి ముంజేతి ఎముకను తాకిస్తున్నాడు. ముందుగా కళ్ళకు తాకించాడు. ఆ తర్వాత అతని తలమీద దాంతో మూడుసార్లు మెల్లిగా కొట్టాడు. ఎముకతో అరుణ్ కూచున్న స్థలం చుట్టూ వలయాకారంగా గీశాడు.

కిలోర్ ఇక ఆలస్యం చెయ్యలేదు.

ఈ తంతు జరగనివ్వకూడదు! అతను అరుణ్ ని ఏదో

మత్తులోకి తీసుకు వెళ్ళటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అతని ప్రయత్నం కొనసాగనివ్వకూడదు!

అంతే! రివ్యూన వార్తదర్శి మధ్యకు ఒక్కసారిగా పరుగు పెట్టాడు కిశోర్.

అదే అతను చేసిన పొరపాటు!

ఆ రవ్వకి ఒక్కక్షణం తొట్రుపడ్డాడు కిశోర్ని చూసి. ఆ తర్వాత యేం ఎరగనట్టు చాడావిడిగా అక్కడ్నుంచి మెగుపులా మాయమై యటో వెళ్ళిపోయాడు.

కిశోర్ అతని వెంట పడుగెత్తాడు. కాని, అప్పటికే ఆలస్యమయ్యింది. అతని చాడలేదు!

ఎముకలు, ఎండు చిరుగులు అతని కాళ్ళకింద ఫెటిల్లుమని పగులున్నాయి. కుండ పెంకులు చిట్లు తున్నాయి.

ఇప్పుడు స్మకానంలో ఎక్కడా మండుతున్న చితి గాని, బిలుగు గాని లేవు! కనీసం పొగకూడా లేదు.

కిశోర్ కి అంతా చిత్రంగా ఉంది!

అతి నెక్కడికి మాయమయ్యాడు? తను చూసింది నిజమేనా? లేక భ్రమపడ్డాడా?

తనది భ్రమ కాదని సమాధి గొయ్యి రుజువు చేస్తోంది. గోతిపక్కన పడున్న శవం యింకా అక్కడే అలాగే వుంది!

అప్పుడు తడింది కిశోర్ చూపు తమ్ముడిమీద!

వెల్లకిలా విరుచుకుపడిపోయి స్పృహ లేకుండా పడు న్నాడు అరుణ్.

కిశోర్ మాకాళ్ళమీద ఒంగి అరుణ్ ముక్కు దగ్గర వేలు పెట్టి చూశాడు.

క్వాస అడుతోంది! కాని చాలా బలహీనంగా.

నాడి చూశాడు—అది కూడా బలహీనంగానే వుంది.

ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? అరుణ్ ని అనుసరించి వచ్చే హడావిడిలో కాయ జోలికి పోలేదు. వెంట కాయంటే యెంత బావున్నా!

ఇప్పుడు అరుణ్ ని యెలా మోసుకుపోవాలి?

కిలోర్ వంగి అరుణ్ ని లేపి భుజంమీద వేసుకొ బోయాడు. కాని అరుణ్ తోటకూర కాదలా వేలాడి పోతున్నాడు. చేతుల్లో నిలపడటంలేదు.

ఏం చెయ్యాలి? తెలియని అగమ్యస్థితిలో అతని కళ్ళముందు మెరుపులు మెరిశాయి. అప్రయత్నంగా కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి కిలోర్ కి.

11

రవీంద్ర కొద్ది క్షణాలు కర్తవ్య విమూఢుడిలా నిల్చుండిపోయాడు.

పోలారావు వికటంగా నవ్వాడు. అతని చేతిలోని పిస్తోలు యే క్షణంలోనైనా పొగలు కక్కుటానికి సిద్ధంగా నేపీ కాచే కూడా తప్పించబడి వుంది.

“ఇప్పుడు చెప్ప బిడ్డా. నా అకృత్యాలని. బయట పెడతావా? నీ అన్నను నేను హత్య చేశావా? సాక్ష్యాధారాలు నీ దగ్గరున్నాయా? ... వాటిని యమధర్మరాజుకు చూపించు. భూలోకంలో ఎవరూ చూసే అవకాశం లేదుగా మరి!....” పోలారావు ట్రిగ్గర్ మీద వేయించాడు.

రవీంద్రలో తెగింపు వచ్చేసింది. చిన్నాన్న యెంత కయినా తెగించగల దుర్మార్గుడని, కిరాతకుడని పూర్తిగా అర్థమైపోయింది. అన్నను చంపినట్లే తనని కూడా

చంపేయటానికి వెనుతియ్యటం లేదు.

తండ్రిని కూడా పోలారావే చంపేశారేమో...! ?
మొదటిసారిగా - వీరబ్రహ్మ తన తండ్రి మరణం వెనక
చిన్నాన్న వాస్తవం ఉండివుండొచ్చునని తట్టింది.

అతని మనస్థిష్టం చాలా రీత్రంగా ఆలోచిస్తోంది.
ప్రస్తుతం ఇంట్లో పోలారావు తప్ప మరెవరూ లేరు. తను,
పోలారావు మాత్రమే ఆ గదిలో వున్నారు. తనని కార్చి
పాఠేయటానికి సంసిద్ధంగా వున్నాడు పోలారావు.
రివాల్వర్ కి పై లెస్సర్ అమర్చాడని తను గ్రహించగలడు.

రవీంద్ర చాలా వేగంగా, పోలారావు ఏమాత్రం
ఊహించటానికి కూడా వీలుకానంత వేగంగా పోలా
రావు మీదికి ఎగిరి గుండెలమీద తన్నాడు.

పోలారావు అంతమారంగా వెల్లకిలా పడిపోయాడు.
రివాల్వర్ ఎగిరి మారంగా పడింది.

ఖంగీపాన్న శబ్దం వినిపించింది.

పోలారావు వెంటనే లేవలేకపోయాడు. నడుములు
పట్టుకుపోయాయి.

ఈ లోపల పరిస్థితిని తన ఆడుపువ్వాకి తెచ్చుకున్నాడు
రవీంద్ర. లేవబోతున్న పోలారావుని పొట్టలో తన్నాడి
సారి. బాధగా మూలిగి లుంగుచుట్టుకుపోయాడు పోలా
రావు.

రవీంద్ర ఒక్క అంగూ రివాల్వర్ దగ్గర కూర్చో
రాన్ని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

“కదలకు మిస్టర్ పోలారావ్! నిర్దాక్షిణ్యంగా
కాలేస్తాను” అన్నాడు రవీంద్ర కర్కశంగా.

పోలారావు నిస్సహాయంగా చేరులై లేకాడు.

రవీంద్ర ఆతన్ని నిప్పులు కురిసే కళ్ళతో నీతుగా చూసి, “నిన్ను పినతండ్రిగా చెప్పుకోవటానికి నాకు సిగ్గునోంది. లోకంలో నీలాంటి పినతండ్రి యింటారని జీవితంలో మొదటిసారిగా తెలిసింది. నాకు చాలా ఆనందంగా వుంది! ఈ క్షణంలో నిన్ను కాల్చిపారేసినా అదుకునేవాళ్ళు లేరు.... చెప్పు, ఆన్నయ్య నెందుకు చంపావో చెప్పు!....” అన్నాడు.

ఆతని చేతిలోని రివోల్వర్ నూటిగా పోలారావు గుండెలకు గురిచేయబడివుంది.

పోలారావు అటుఇటు చూశాడు. తప్పించుకునే దారి కోసం వెతుక్కుంటున్నాడని రవీంద్ర గ్రహించాడు.

“పోలారావ్, నీ బ్రతిక్కులు నా దగ్గర పనిచేయవు. అనవసరంగా ప్రాణాలు పోగొట్టుకోకు .... ఊ... చెప్పు.... ఆన్నయ్య నెందుకు చంపావు? ఆతను నీకోసం అపకారిం చేశాడని యింత ఘోరానికి పూనుకున్నావు?” హుంకరించాడు రవీంద్ర.

“నువ్వు చెప్పావుకదా, మీ నాన్న సంపాదించిన సలం గురించి! అది నిజమే! అది లక్షరూపాయలు కాదు కదా, పదివేలు కూడా ఖరీదుచెయ్యని రోజుల్లో ఆ సలాన్ని సంపాదించాడు మీ నాన్న. అప్పుట్లో నాకు సగం సలం ఇమ్మని అడిగితే ‘నా కిదరు కొడుకులున్నారా, వాళ్ళకి యిల్లు కట్టుకోవద్దా?’ అని నవ్వేశాడు.

“నాకు ఒళ్ళు తెలియని కోపం వచ్చేసింది. ప్రమాదాన్ని సృష్టించి నీ నే మీ నాన్నను చంపేశాను. అయితే ఆ సలం ప్రతాలు దక్కించుకోవటానికి చాలా శ్రమపడ్డాను. తీరా చూస్తే అప్రతాలన్నీ మీ ఆన్న

పేర మార్పించాడు మీ నాన్న అంతక్రిత మే.

“జనార్దనం మేజర తే దేగాని సలం అతని పరం
కాదు. అంతదాకా కోర్టు అధీనంలోనే వుంటుంది అన్నీ.
ఈ విషయం తెలిసి హతాశుడనయిపోయాను. ఈ లోపల
మీరంతా మీ అమ్మ పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయారు.

“తిరిగొచ్చి జనార్దనం మళ్ళీ అదే ఫ్యాక్టరీలో
ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాడు. మేజరయ్యాడు. ఓ
రోజు జనార్దనాన్ని సముద్రస్నానం నెపంతో బీచ్ కు
తీసుకువెళ్ళాను. అన్నీ నా పేర పవర్ ఆఫ్ ఫట్టా రాసి
వ్వాని నయాన చెప్పాను. అందుకు లక్షరూపాయ లిస్తా
నని ఆశ పెట్టాను.

“జనార్దనం వినలేదు. ఆ స్థలం విషయం తనకు ముందే
తెలుసునని యీ రోజు అది పదిలక్షల విలువ చేసుకుందని
తను త్వరగానే ఆ స్థలం సగం అమ్మి ఆ సొమ్మతో మిగి
లిన స్థలంలో ఫ్యాక్టరీ కట్టుకోబోతున్నానని. తను చిట్టి
పాపాయిని కాదని పొగరుగా సమాధానం చెప్పాడు.

“జనార్దనం ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ నాకు లొంగడని
ఆర్థం చేసుకున్నాను. అతని నిధిధరలో ఫ్యాక్టరీ లావా
దేవీల్లో తెల్లకాత మీద సంతకం పెట్టిన విషయం గుర్తొ
చ్చింది. ఫ్యాక్టరీలో చేరే సమయంలో నెక్యూరిటీ కోసం
నేను సంతకాలు చేయించిన కాగితాల్లో ఒకటి నా దగ్గి
రుండిపోయింది. దాన్ని పవర్ ఆఫ్ ఫట్టాకి ఉపయోగించు
కోవాలనుకున్నాను.

“ఈ ఆలోచన రాగానే నేను ఆలస్యం చెయ్యలేదు.
అదురుబాటుగా కూచున్న జనార్దనాన్ని వెనక నుంచి
రివాల్వర్ మడమతో గట్టిగా కొట్టి స్పృహ తప్పించి ఆ
తర్వాత సముద్రంలో ముంచేసి ఇంటికొచ్చేశాను.

“ఉన్నదున్నట్టు అంత చెప్పేశాను. నన్నం చెయ్యట. మీ కందరికీ అన్యాయం చేశాను, నిజమే! అందు కిప్పుడు పశ్చాత్తాపపడున్నాను....ఒక్క విషయం అడుగుతాను, నిజం చెప్పు! నీకు నామీద యెందు కను మానం వచ్చింది? జనార్దనం హత్య చేయబడ్డాడని నీ కవరు చెప్పారు?”

“అవన్నీ నీ కనవసరం. సీతో, ముచ్చటలాడు క్కుచోవటాని క్కాదు నేనొచ్చింది. వెంటనే మా నాన్నగారు అన్నయ్య పేర రాసిన ఆ పత్రాలు, అన్నయ్య సంతకంతో వున్న బాంక్ షేపరు నాకు అప్ప గించు.”

“ఓ, అవా? షేఫ్ట్ షోసం బాంక్ లాకల్లో దాచాను....”

“ఏ బాంక్? లాకర్ నంబరెంత? కీస్ ఏవి?”

“ఇస్తాను. సిండికేట్ బాంక్. లాకర్ నంబర్ థర్టీ త్రీ” పోలీసావు లేచి పక్కకి అడుగేశాడు.

“ఎక్కడికి?”

“తాళాలు అడిగావు కదా! టేబిల్ సాయగులా ఉన్నాయి తీసిస్తాను.”

రవీంద్ర యేదో చెప్పబోయాడు. ఇంతలోనే పోలీ సావు మెరుపువేగంలో టేబిల్ మీదున్న ఫ్లూర్ కేజ్ అందుకొని రవీంద్ర చేతిమీదకు విసిరాడు.

అంతే! రవీంద్ర చేతిలోని రివాల్వర్ యెగిరి అంత మూలంలో పడింది. అతను దానితోసం అటు అడుగువేసే లోపల యెగిరి గంతేసి రివాల్వర్ అందుకున్నాడు పోలీ సావు.

“ఏరా పిచ్చికా. నామీదే తిరుగుబాటు చేస్తావా?

“పేగా నా నుంచి రహస్యాలు సేకరిస్తావా?” అంటూ రివాల్యూర్ గురిచూసి కాల్చాడు.

ప్రమాదాన్ని గుర్తించిన రవీంద్ర చటుక్కున నీల మీద బోర్లాపడుకుండిపోయాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే తలుపులు తెరుచుకుని గదిలోకి అడుగు పెట్టిన వ్యక్తి గుండెల్లో మామక పోయింది బుల్లెట్.

“అబ్బా!” అంటూ ఆ వ్యక్తి జీవవారిపోవటం, “బాబూ, సురేంద్రా!” అంటూ పోలారావు గావుకేక పెట్టి ఆ వ్యక్తి దగ్గరకు పరుగెత్తుకువళ్ళటం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఆ వ్యక్తి—పోలారావు ఒక్కగానొక్క కొడుకు సురేంద్రా!—మెడిసన్ మూడో సంవత్సరం చదువు తున్నాడు.

రవీంద్ర వూహించని రీతిలో జరిగిపోయిన సంఘటనకు కొంతసేపు నిర్భయపోయి అంతలోనే లేచుకొని ఒక్క అంగలో పోలారావుమీది కురికి అజాగ్రత్తగా వున్న పోలారావు చేతి నుంచి రివాల్యూర్ లాక్కుని అతని కణతకు గురిపెట్టాడు.

పోలారావు పిచ్చిగా నవ్వాడు. మళ్ళిమళ్ళి నవ్వాడు. తర్వాత కుమిలి కుమిలి ఏడ్చాడు.

“చంపెయ్యి రవీంద్రా! చెట్టంత కొడుకుని చేతులార చంపుకున్నాక నీను బతికి ప్రయోజనం లేదు, నీ తండ్రిని అన్నను చంపిన కిరాతకుడ్ని—నీ ఇవ్వ ముచ్చిన శత్రును విధించుకో!” అన్నాడు నిర్లిప్తంగా.

“నీను నీలా రాక్షసుడ్ని కాదు, నాకు రిక్తదాహం లేదు. న్యాయంగా మాకు రావలసిన ఆస్తి మాకిచ్చేస్తే

చాలు! ఆ పత్రాలు అప్పగించు. నేను వెళ్ళిపోతాను” అన్నాడు రవీంద్ర. అతని చేతిలోని రివాల్వర్ పోలారావుతో గురిచేసి ఉంది, పోలారావు మాటల్ని నమ్మటం మూఢత్వమనిపించుకుంటుందని అతనికి బాగా తెలుసు.

“పోలారావు యాంత్రికంగా లేచి ఐరన్ సేఫ్ దగ్గరకు నడిచాడు రవీంద్ర అతని వెన్నుకి రివాల్వరు ఆనించి అతని వెనుకే నడిచాడు.

ఐరన్ సేఫ్ తెరిచి స్క్రెకట్ లాక్ లోంచి దస్తావేజులు, మరెవరినీ పత్రాలు తీసి రవీంద్ర చేతి కిచ్చాడు పోలారావు

రవీంద్ర వాటి నంబుకోటానికి చేయి చాచాడు. అంతే! పోలారావు ఆ చేతిని పట్టుకుని మెలితిప్పేశాడు. కర కర మని చప్పుడు చేస్తూ రవీంద్ర. చేయి విరిగి పోయింది. అదే సమయంలో కాలిలో రవీంద్ర చేతిమీద పూని తన్నాడు పోలారావు. రివాల్వరు ఎగిరి అల్లంత దూరంలో పడింది.

మరుక్షణం పోలారావు చేతిలో రివాల్వరు ప్రత్యక్షమయ్యింది.

రవీంద్ర విరిగిపోయిన చేయి పెడుతున్న నరకయాత నను లెక్కచేయకుండా ఒంటిచేత్తో పోలారావుమీద తిరగబడ్డాడు. ఎగిరి తన్నాడు.

ఇద్దరూ నేలమీద పడ్డారు.

రివాల్వరు ధామ్మని పేలింది.

తలుపుమీద టకటక మని చప్పుడు!

“సుందరీ.... సుందూ ” పిలుస్తూన్నాడు గోపీ ఆ గొంతును వెంటనే గుర్తుపట్టాడు శేఖర్. అతను గోపీ!

శేఖర్ మనసులో అప్పటికప్పుడే నిరనిశ్చయం రూపు దిద్దుకుంది. గోపీని ట్రాప్ చేయటానికి సరైన అదను దొరికింది. తన చెల్లెలు జీవితాన్ని సాకనంచేసిన దువ్వుడ్ని ఉరికంబం మెక్కించటానికి చక్కటి అవకాశం!

శేఖర్ మోకాశ్యమీద వంగి నుందరిని మట్టుకొని చూశాడు. చల్లగా తగిలింది శరీరం, శేఖర్ కంగారుగా అమె ముక్కుపై వేలు పెట్టి నిర్ఘాతబోయాడు.

అమె శ్వాస ఆడటంలేదు! గాయాలతోకాదు— షాక్ తో చనిపోయిందామె.

తను అమెను చంపాలనుకోలేదు. వికృతంగా కురూపిగా తయారు చేయాలనుకున్నాడు. కాని జరిగిందేమిటి?

తనిప్పుడు హంతకుడు! ఒక హత్యలక్షనా యెన్ని హత్యలక్షనా శిక్ష ఒకటే! ఉరికంబం! తనకిక సంకోచం గాని, భయంగాని లేవు.

అంతదాకా గోపీని చంపాలనుకున్న ఆలోచనని మరోవిధంగా మార్చుకున్నాడు.

తలుపు అదే పనిగా కొడుకున్నాడు గోపీ. కిటికీలో నించి చూసి గోపీ అని ఇందాకే నిర్ధారణ చేసుకున్నాడు శేఖర్.

తలుపు ఓరగా తెరిచాడు.

“ఏమిటింత ఆలస్యం? ఏం చేస్తూన్నావు లోపల?” అనుకుంటూ లోపలకి అడుగుపెట్టిన గోపీని వెనకకుంచి వాటేసుకొని అతని ముక్కుమీద గుడ్డతో అదిమాడు శేఖర్ —తను ఊపిరి బిగిపట్టి.

తియ్యటి వాసన. అటు యిటు గింజుకున్నాడు గోపీ. కాని ఊలో ఊం పని చేయటంతో తల పక్కకి వాల్చేసి నేలమీదకు జారిపోయాడు.

శక్తి తేలికమగున్న ఆపిల్ ముక్కల్ని. దాన్ని తోసిన కత్తిని చూసికప్పుడే ఆ కత్తిమీద గోపీ వేలి ముద్రలు దే అవకాశమందని గ్రహించాడు. కర్మిక్తో కత్తిని తీసుకొచ్చాడు. దాన్ని వేలమీద పెట్టి, గోపీ కుడే చేతిలో గట్టిగా బిగించి వేలిముద్రలు పడేవరకు నొక్కిపట్టి తర్వాత కర్మిక్తో దాన్ని పట్టుకున్నాడు.

ఇంతక్రితం దానిమీద వేలిముద్రలు పడివుండకపోతే ఇప్పుడు స్పష్టంగా పడివుంటాయి! ముందు జాగ్రత్తకోసం అలా చేయక తప్పదనిపిస్తున్నాడు.

కత్తిని సుందరి కడుపులో దించేశాడు కట్న మూసుకుని. ఆ క్షణం ఆతడనుభవించిన చిత్తశుద్ధిని కర్ణించటానికి మాటలు చాలవు చచ్చిన పామని చంపడమంటే ఇదే కాబోలు ననకున్నాడు వేదనగా.

కాని, కత్తి! గోపీమీద కత్తి తీర్పుకోవాలి. ఇంతకన్న మంచి అవకాశం వస్తుందో రాదో తెలియదు. వచ్చినపుడే దాన్ని వినియోగించుకోవాలి!

చటుక్కున బయటికొచ్చాడు. క్లోకోఫాం మత్తులో ఓ యిరవే నిమిషాలవరకు పడివుంటాడు గోపీ! ఈలోపల జరగవలసింది చాలా వున్నది.

బయటినుంచి గది తలుపు గొల్కేం పెట్టేశాడు. ఇంతలోనే మరో ఆలోచన వచ్చింది. తలుపులు తెరచుకుని గది లోపల్నుంచి వెనక తలుపు తెరచుకుని - దాన్ని బయటనుంచి గడియ పెట్టేశాడు.

గోపీకి ఈలోపల మెలకువ వచ్చినా లేచి పారిపోవటానికి వీలేక. దా జాగ్రత్త చేసుకున్నాడు. దొడ్డిలుపు తెంచుకొని చుట్టూ తిగి వాళ్ళి వీధిలోకి వచ్చాడు. ఇప్పుడు వీధి తలుపు గడియ పెట్టేశాడు. ఆయిదు నిమిషా

అయిపోయిందప్పుడే.

గ్లోగ్లో ఘం చాఁచా తక్కువ మోతాదులో ప్రయోగించాడు.

దగ్గర్లో వున్న పబ్లిక్ లూట్ లోకి దూరాడు. అప్పటికి పదినిమిషాలు గడిచింది. పోలీసులు రావటానికి మరో పది పదిహేను నిమిషాలు పడుతుంది. ఈలోపల గోపీ స్వహతానికి వచ్చినా తలుపులు రెండువైపుల్నించి బంధించి వుంటాయి కాబట్టి అతను తప్పించుకు పారిపోలేడు.

రసీఖర్ ఎత్తి దయలో చేసి విభేదెసల నాణెం వేళాడు.

“హల్లో క్లౌన్ బాంబ్!” అని వినిపించింది అతని తలుపుంచి.

శేఖర్ సుందరి ఇంటి అడ్రసు చెప్పి, “గోపీ అదే ఇంజనీరు తన ప్రియురాలిని హత్యచేశాడు. మీరు వెంటనే బయల్ పడి యీ యింటికి వెళ్ళే హంతకుడు రెడ్ హ్యాండెడ్ గా దొసుకుతాడు” అన్నాడు.

“హల్లో, మీ రెవరు?” అడిగాడు. ఇన్ స్పెక్టర్ క్రినివాన్.

“నేనెవరో తెలియల్సిన అవసరం మీకు లేదు. ఫర్ యువర్ ఇన్ స్పెక్టేషన్, మరో రహస్యం కూడా చెపుతాను. ఇదే గోపీ రెండురోజుల క్రితం తన తల్లి సాయంతో భార్యను కిలోసిక్ పోసి తగలెట్టి, గవర్నమెంట్ గా స్మృతానంతో పారిపెట్టేశాడు. కావాలంటే వెళ్ళి పరిశోధించేసుకోవచ్చు.”

“థాంక్స్ ఫర్ యువర్ సివిక్ నెస్స్! ఏ స్మృతానం? యే సమాధికి ప్లీజ్ గిర్ డిటెయిల్స్!”

శేఖర్ వివరాలు చెప్పాడు.

“ఇప్పుడే నుందరి ఇంటికి వెళ్తున్నాం! బెదిలె, మారెవరో చెప్పితే....” శ్రీనివాస్ అలాంటిలో అగాడు.
వెంటనే డిస్కనెక్ట్ చేశాడు శేఖర్.

13

శుక్ర తొలిచేసరికి తన గదిలో బెడ్మీదున్నాడు కిలోర్. తన ముఖామీదికి వంగిమామూన తల్లిని, చెల్లెల్ని ఆశ్రులగా గదిలో పచ్చార్లుచేస్తూన్న చిన్నాన్నను చూసి వెంటనే లేచి కూచున్నాడు.

“అమ్మా, తమ్ముడేడి?” అన్నాడు గదిలో దేవి తోసమో వెతుక్కుంటున్నట్టు చూసి.

“అరుణ్ తన గదిలో వాయిగా నిద్రపోతున్నాడు” చెప్పాడు ప్రసాదరావు.

“ఎన్ను, తమ్ముళ్ని స్మశానం దగ్గర్నుంచి యెవరు తీసుకొచ్చారు?” అడిగాడు కిలోర్.

“తమ్ముడు ఇంట్లోనే వున్నాడు కదా! నువ్వే స్మశానం దగ్గర పడున్నావు. చిన్నాన్న తీసుకొచ్చాడు. సదనిమిషా లయింది. నీకు మెలకవరావటంకోసమే యెదురుచూస్తూ న్నాం” కాంతమ్మ చెప్పింది.

కిలోర్ నిర్ఘాంతపోయి, “అదేమిటి, అరుణ్ ని నేను ఫాలో అయి స్మశానానికి వెళ్ళాను. కాదు లేకుండా వెళ్ళిపోయాను. వాడు స్వహతపి పడిపోతే నేను ఎత్తుకొని స్మశానం బయటకు తీసుకురాబోయాను. ఇంతలో నా కళ్ళముందు యేవో మెరుపులు మెరిసి మెకం వచ్చి పడిపోయాను. ఆ తర్వాతేమయిందో నాకు తెలియదు” అన్నాడు.

కాంతమ్మ, ప్రవంతి, ప్రసాదరావు తెల్లబోయి చూసి రతని వంక.

“తిమ్మదేడి? నేను పెంటనే చూడాలి!” అన్నాడు కిశోర్ తేచి కూచుని.

ప్రసాదరావు కిశోర్ చెయ్యి పట్టుకున్నాడు అసరాకి.

“ఫరవాలేదు చిన్నాన్నా నేను సడవగలను!” అన్నాడు కిశోర్ ఆరుణ్ గదివైపు అడుగులేస్తూ.

ఆరుణ్ గది తలుపులు దగ్గరగా వేసి వున్నాయి.

ప్రసాదరావు తెరిచాడు.

మంచంమీద ఆరుణ్ ప్రకాంతంగా నిద్రపోతున్నాడు. గదిలో బెడ్ లాంప్ వెలుగుతోంది.

కిశోర్ ఆరుణ్ దగ్గరగా వెళ్ళి అతని ముఖంలోకి చూశాడు. అంతక్రితం తమ్ముడితో బాటు తను ఆ గదిలోనే పడుకున్నాడు. మంచం, పక్క అలాగే వున్నాయింకా.

“వేసే గదిలో తమ్ముడికి సాయం పడుకున్నానుకదా!” అన్నాడు కిశోర్.

“అవును బాబూ! ఎప్పుడు తలుపు తెరుచుకొని వెళ్ళి పోయావో తెలియదు. ప్రవంతి నేను నా గదిలో నిద్రపోయాం. ఆరుణ్ పక్కన నువ్వున్నావుకదా అని మేం నిశ్చింతగా నిద్రపోయాం. చిన్నాన్న వచ్చి చెప్పేవరకు మాకు జరిగిందేమిటో తెలియదు” చెప్పింది శాంతమ్మ.

ప్రశ్నార్థకంగా చిన్నాన్నవైపు చూశాడు కిశోర్.

“అవును కిశూ, ఆరుణ్ కి నువ్వు తోడు పడుకున్నావు కదా అని నేనూ అదవరచి నిద్రపోయాను. అర్థరాత్రి ఎందరో మెలకువ వచ్చి చూస్తే ఆరుణ్ గది తలుపులు బార్లా తెరచి వున్నాయి. నా నిద్రవాతు వదలిపోయింది. పక్కమీద ఆరుణ్ కోసం ముందుగా చూశాను. హాయిగా

నిద్రపోతున్నాడు.

“చిత్రంగా, నవ్వు లేవు బాబ్ రూంకో, ఆరు బయటకో వెళ్ళుటావనుకున్నావు. ఓ పదినిమిషాలు చూశాను. నవ్వు రాలేదు. బాబ్ రూంకోను, అవరణ లోను లేవు. కార్లు రెండూ వున్నాయి. మరో పది నిమిషాలు చూసినా నవ్వు రాకపోవడంతో కారేసుకుని బయల్దేరాను దాలో యెక్కడా కనిపించలేదు. ఇంతలో కారు హెడ్ లైట్స్ లో ఎకరో రోడ్డునూడ పడివుండటం చూసి ఆపాను.

“కారు దిగి చూద్దనుకదా, నవ్వే! ఎవరు రోడ్డు మీద పడేశారో అర్థం కాలేదు. క్వాస బాగానే వుందని సంతృప్తిపడ్డాక నిన్ను కార్లో పడుకోబెట్టి ఇంటికి తీసుకొచ్చాను. అప్పటికీ నీకు స్పృహరాలేదు. నీ గదిలో పడుకోబెట్టి అమ్మను, స్రవంతిని లేపాను” చెప్పాడు ప్రసాదరావు.

కిలోర్ నిశ్చేష్టుడై విన్నాడు.

ఏమిటి? తను స్మృతానందరకు తమ్ముడ్ని అనుసరించి వెళ్ళటం, అక్కడ తను చూసిన ట్రాడజీనతో పాసకుడు, అరుణ్ మూర్ఖపోవటం, తను అతన్ని భుజాన్నెత్తుకుని రాబోతూ స్పృహతప్పి పడిపోవటం—ఇదంతా తన భ్రమా? ....లేక కలా? ....కల కాదని తెలుస్తూనేవుంది. తను నడిరోడ్డుమీద పడున్నాడని చిన్నాన్న చెపు తున్నాడు. చిన్నాన్న అబద్ధం చెప్పడు!

“పన్నెండున్నరకి కరెంటు పోయింది. మీరెవరై నా గమనించారా? — మళ్ళీ ఎప్పుడొచ్చింది?” అడిగాడు కిలోర్.

కాంతమ్మ స్రవంతి తమకీ తెలియదన్నారు.

ప్రసాదరావు మాత్రం తను లేచేసరికి లెట్టు కలుగు
తునే వున్నాయని చెప్పాడు.

కిలోర్ కి అంతా అగవ్యాగోచరంగా వుండి, తల విడి
లించాడు. అసలు ఏం జరిగింది? అరుణ్ ని లేపి అడిగితే, ..!?
ప్రయోజనముండదు. అరుణ్ నిద్రలోకి పడిచివేశాడు.
బాహ్య స్పృహ తెలియని స్థితిలో ఏం జరిగిందో ఎలా
జరిగిందో ఎలా చెప్పాలి?

“రమ్మ తీసుకో కిశూ, నీ మనసెందుకో బావుండ
లేదు. ఇంతవరకు అరుణ్ నిద్రలో నకున్నాన్నాడని
చింతిస్తూంటే, సుళ్ళకూడా అదేవిధంగా ప్రవర్తించటం
విచిత్రంగా వుంది. ఈ దయం మాట్లాడుకుందాం!”
అన్నాడు ప్రసాదరావు.

“జీసీ గదిలోనే పడుకుంటాను” అన్నాడు కిలోర్
అరుణ్ పక్కనున్న బెడ్ మీద కూచుంటూ.

అప్పుడు రాత్రి మూడున్నరగంటలయింది.

14

“అన్నయ్యా, అన్నయ్యా!” అంటూ అరుణ్ పట్టి
లేపుతుండగా మెలదన వచ్చి త్రుళ్ళిపడి లేచాడు కిలోర్.

అరుణ్ అప్పటికే స్నానంచేసి డ్రైప్ గా వున్నాడు.

తమ్ముడి వారి అయోమయంగా చూసి, “ఏమిటి?”
అన్నాడు కిలోర్.

“ఫ్యాక్టరీకి వెళ్ళావేమోనని లేపాను” అన్నాడు
అరుణ్ తప్పుచేసినవాడిలా తలతిప్పుకొని.

వార్ క్లాక్ అప్పుడే తొమ్మిది కొట్టింది.

“అరె రె, తొమ్మిదయిందా అప్పుడే!? చాలానే పు
నిద్రపోయినట్టున్నాను ....” అనుకొంటూ బెడ్ మీదినుంచి
లేచాడు.

స్నానానీకాలు ముగించుకుని ఫ్యాక్టరీకి వెళ్ళేసరికి అక్కడంతా హడావిడిగా వుంది.

కిలోర్ ఆశ్చర్యంగా మేనేజర్ని పిలిచి “ఏమిటి, అందరు యేదో ఆందోళన చేస్తూన్నట్టున్నారు!?” అనడిగాడు.

మేనేజర్ వివేచన చెప్పాడు.

“నిన్న సామంత్రం రెండు విచిత్రమైన సంఘటనలు జరిగాయి సార్! మన ఫార్మర్ పోలారావు తన కొడుకును చంపేసి, కణక పిస్తోలు పేల్చుకొని చచ్చిపోయాడు సార్! పోలీసులు దర్యాప్తు చేస్తున్నారు. కటుంగ కలహాలవల్ల విరక్తి చెంది యిలా చేసివుంటాడని అందరు చెప్పుకుంటున్నారు.”

కిలోర్ నిరాశిపోయి విన్నాడు.

మేనేజరు మిర్చి చెప్పాడు.

“మన ఇంజనీర్ గోపీని కూడా నిన్న రాత్రి పోలీసులు అరెస్టు చేశారట సర్! అతని భార్య ఈమధ్యనే కాలి చనిపోయింది కదా! అది ప్రమాదవశాత్తూ జరిగినదాదని గోపీ అతని తల్లి హత్యచేసి సమాధి చేశారని తేలిందట. పోసుమార్గం జరిగాక అది నిజమేనని నిరారణయిందట.

అదీ గాక గోపీ అతని ప్రియుగాలు సుందరిని హత్య చేస్తూ రెడ్ హ్యాండెడ్ గా పోలీసులకి దొరికిపోయాడట. అతని తల్లిని కూడా హత్యనేరం కింద పోలీసులు అరెస్టు చేశారట సర్!”

కిలోర్ కి ఒక వాని వెంట మరొకటి నమ్మశక్యంగాని విషయాలు రెడరవటంతో సబుగా చాలానేపు అలాగే కూచుండిపోయాడు.

నిన్న అన్నీ ఇద్దూరాలే జరిగాయి, తన విషయంలో

కూడా నమ్మశక్యంకాని సంఘటనే జరిగింది. తను నిజం గానే భ్రమపడ్డాడా? భ్రమే అయితే స్మకానం వరకు వెళ్ళటం. అరణ్ ని స్మకానంలో చూడటం ఎలా సంభవించాయి? తను నడిగొద్దుమీద ఎలా పడున్నాడు?

మేనేజరు యజమాని అనీమితంగా ఉండటం గమనించి మెల్లిగా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే వారీస్ ఇన్ స్పెక్టర్ లోనికొచ్చాడు. “అయూమ్ ఇన్ స్పెక్టర్ శ్రీనివాస్!” అన్నాడు తనని పరిచయం చేసుకుంటూ.

“వరీ గాడ్ టు సీయూ సర్!” అన్నాడు క్లోర్ ఇన్ స్పెక్టరుతో కరచాలనం చేస్తూ.

“మీతో పర్సనల్ గా మాట్లాడాలని వచ్చాను” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

“చెప్పండి!” అన్నాడు క్లోర్ ముందుకి వారి.

“మీ ఫ్యాక్టరీలో పనిచేసే యిరువురు ఉద్యోగుల విషయం ఎంక్వైరీ చేయటానికొచ్చాను. ముఖ్యంగా ఇంజనీర్ గోపీ సంగతి. అతని స్త్రీ లోలుడని, అరినికో ఉంపుడుకై తే వుండని ఆమె పేరు సుందరి అని, తెలిసింది. ఈ విషయంలో మీకేమైనా ముఖ్య విషయాలు, మాకు సకరించేవి ఉంటే చెప్పండి!....” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

“మీకు తెలిసిన విషయాలు కూడా నాకు ఈనాటి వరకు తెలియవు. అతని వ్యక్తిగత జీవితం గురించి నాకేమీ తెలీదు. సారీ!”

“ఆర్ థెట్! మరి, ఫోర్మన్ పోలారావు సంగతి!? అతను నిన్న కొడుకును చంపి, తను నూనెడ్ చేసుకున్నాడు.”

“పారీ సర్ ! ఒక్క ఎగయిన్ పారీ! ఆతని విషయాలు కూడా నాకు తెలియవు....”

“ఓకే చెప్ !.... ఇప్పుడు మీ పర్సనల్ విషయాని కొస్తాను. మీకు శ్యామలరావు తెలుసా?”

పక్కటా బాంటు పడ్డట్టు అనిపిస్తాడు కిలోర్. ఆతని మాఖకవళికల్ని పరిశీలనగా చూస్తూన్నాడు శ్రీనివాస్.

“శ్యామలరావా? ఏ శ్యామలరావు?”

“ఏంటమంది శ్యామలరావులు తెలుసు మీకు?”

“మీ క్లావలసిన శ్యామలరావు యెవరు?”

“మీ ఆఫీసులో డైరీగా పనిచేసి రెండు నెలల క్రితం ప్రమాదానికి గురై చనిపోయిన సుధ, ఆమె తమ్ముడు శ్యామలరావు గురించిన వివరాలు కావాలి. అక్క, తమ్ముడు కూడా కొన్ని నిమిషాల వ్యవధిలో చనిపోవటం, సుధ మీ డైరీ కావటం, అనుమానాస్పద పరిస్థితుల్లో రెండు మరణాలు సంభవించటం—ఇవన్నీ మా థిప్పాట్ల మెంటు మీ వ్యక్తిగత విషయాలలో నోక్యం చేసుకోవలసిన అవసరం కల్పించాయి. గోప్యత జరిగిన ఇంటరాగేషన్ లో చాలా ఆసక్తికరమైన విషయాలు బయటపడ్డాయి” చెప్పాడు శ్రీనివాస్.

కిలోర్ కొన్ని త.టాలు మాట్లాడలేదు. తర్వాత శ్రీనివాస్ తంక నిస్సహాయంగా చూశాడు.

“వాల్చిర్లది మరణాలకి నేను కారణమని మీరు భావిస్తున్నారా?”

“ఆ విషయం. యిప్పుడే చెప్పటం సాధ్యం కాదు. తర్వాత జరిగాల్సి వుంది”

“రెండు నెలల క్రితం సంభవించిన మరణాల మీద

దర్బారు ఇప్పుడు టేకవ్ చేశారా?”

“రండేశ్వర్ క్రితం కేసులను కూడా అసమానం మీద తిరగ తోడి జోషుల్ని అడ్రసు చేసి ఇక్కడికి కేసులు కూడా చాలా టేకవ్ చేశాయి. పదిహేనేళ్ళ క్రితం మాత్రం చేసి తప్పించుకుని ఘరానాగా సెద్దమనిషిలా చెలామణి అవుతున్న కోటిశ్వరుడికి ఉరిశిక్ష వేయించి నల కూడా కాలేదు. ఇంకా చెప్పమంటారా ఉదాహరణలు?!”

“అక్కరేను. కేవలం క్యూరియాసిటీ సేక్ అడిగాను. మీ క్లాకలసిన వివరాలు అడగొచ్చు.”

“థాంక్యూ! సుధ యెందుకు చనిపోయింది. గులా చనిపోయింది? క్యామెరా వుండడానికి కంట్రీకిన సంగుటనలు - అన్నీ మీ నోట వినాలని వచ్చాను. యేదీ దాచకుండా చెప్తారని విశ్వసిస్తున్నాను” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

కోకోర్ ఇంటర్ కమ్యూనికేషన్ ఫోన్ చేసి “నేను మర్నీ ఫోన్ చేసేవరకు యెవర్ని నా గదికి రానిర్పద్దు. అంతగా అవసరమైతే మేనేజర్ని ధూడమివండి” అని చెప్పాడు తర్వాత శ్రీనివాస్ వంకయాని చెప్పటం మొదలెట్టాడు కోకోర్ —

15

సుధ మధ్యతరగతి కుటుంబంలో జన్మించినా హై స్కూల్ ఫీమల్ స్ట్రీలా చాలా ముందగా, అందంగా, డీసెంట్ గా వుంటుంది. మొదటిసారిగా ఉద్యోగంలో సంతన దగ్గరకు వచ్చినపుడు ఆమె అందాన్ని కొద్ది క్షణాల వరకు రిప్పవల్చుకుండా చూశాడు కోకోర్.

ఆమెకు ఇంకా యేళ్ళకు పైగా నే వుండొచ్చు కాని

పద్మనిరీశ్య యువతిలా వుంది. ఆ శోణ చిన్న పువ్వులున్న శోణ్ కలర్ చీర కట్టుకుని మేచి గ బ్లాసు వేసుకుంది. చెవులకు శోణ్ కలర్ క్లిప్టర్స్ తాపిన రి.గ్స్ పెట్టుకుంది. నాదుట శోణ్ కలర్ లింది పెట్టుకుంది. ఎడమచేతికి శోణ్ కలర్ డిస్కా గాజులు, కుడిచేతికి రిసువాచ్ పెట్టుకుంది. స్ట్రాప్ శోణ్ కలర్, శోణ్ కలర్ ఆమె శరీరం రంగుతో అద్భుతంగా మార్ అయింది.

ఇలాంటి సౌందర్యరాశికి, పెద్దింటి పిల్లకి ఉద్యోగంలో పనేమిటా అని ఆశ్చర్యపోయాడు కిశోర్, ఆ మాటే సుధతో అన్నాడు.

సుధ మనోహరంగా నవ్వింది “ఈ వేషం లోకం కోసం సర్! నాన్న పోయాక కుటుంబభారం, మాయాల్సింది యింటికి పెద్దదానిగా పుట్టిన నేనే కదా! తమ్ముడింకా చదువుకొంటున్నాడు. మీకు నా క్వాలిఫికేషన్స్ నచ్చితే ఉద్యోగమివ్వండి” అన్నది.

కిశోర్ ఆమె సర్టిఫికేట్స్ చూశాడు. ప్రెస్టీజియస్ కళాశాల నీన ఆర్ త లున్నాయి. ఆమె విషయం, నమ్రత, నడకడి అతనికి బాగా నచ్చాయి. అందరైతేనే అనాంకారం గాని, అడంబరం గాని ఆమెలో మచ్చుక నాలేవు. ఆమె తమ ఫ్యాక్టరీకే గొప్ప సెంటరాఫ్ ఎట్రాక్షన్ అవుతుందనటంలా అతిశయోక్తి లేదు.

కిశోర్ నిమిషాలమీద అపాయింట్ మెంట్ ఆర్డర్ పైపు చేయించి సంతకం పెట్టి ఆమె కందించాడు.

సుధ మనసు ఆ క్షణంలో అతనిపట్ల కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది. రెండు చేతులు జోడించి హృదయపూర్వకంగా నమస్కారం పెట్టింది.

అది మొదలు ఆమె ఆ ఫ్యాక్టరీలో ఓ భాగమై

పోయింది. ఆమె అఫీసులో వుంటే సుందర నందనో
ద్యావనం గుబారించినట్లుండేది. ఆమె తమతో కొద్ది
క్షణాలు మాట్లాడితే చాలు, తమ జన్మ ధన్యమై పోయినట్లే
భావించేవారు— అఫీసులోను, ఫ్యాక్టరీలోను కూడా.

అయితే, సుధ చాలా రిజర్వ్డ్. అవసరమైతే దాని
కన్న ఒక్క మాటకూడా ఎవరితోను మాట్లాడేది కాదు.
కీలోర్ డిక్టేట్ చేసేటపుడు కూడా చాలా కామ్గా
వుండేది. కీలోర్ మాత్రం ఆమెను చూస్తూ కామ్గా
వుండటం కష్టమని తేల్చుకున్నాడు.

కీలోర్ త్వరలోనే తన మనసు ఆమెపట్ల ఆకర్షింప
బడుతున్న విషయం గ్రహించాడు. అందుకని సిగ్గుపడ
లేదు, పెగా సంతోషించాడు. ఇన్నాళ్ళు తను పెళ్ళి
చేసుకోకుండా వుండిపోయింది యిలాంటి జంటకోసమే
ననిపించింది కూడా.

అతను సుధతో పెళ్ళి ప్రసక్తి తెచ్చినపుడు ఆమె
ఆశ్చర్యపోలేదు. ఆమె కొన్నిరోజులుగా అతని చర్యల్ని
చాలా శ్రద్ధగా గమనిస్తోంది. అతను తనతో మాట్లాడే
టపుడు అతని కళ్ళలో మెరిసే కాలి ఆమెకు అతను
తనంటే యిష్టపడుతున్న నిజాన్ని చెప్పకనే చెప్పేది.

సిబ్బందిని, ఫ్యాక్టరీ వర్కర్సుని కొనచూపుతో
కాసించగల కార్యదక్షుడు తన విషయంలో తత్తర
పడటం, మాటలకు తడుముకోవటం చూసినపుడు ఆమెకు
నవ్వాచ్చేది. ఎంతవారైనా కాంతాదాసులే కదా అను
కునేది. అతను తనని కోర్తున్నాడనే అనుకొందిగాని, తనని
దేవతగా ఆరాధిస్తున్నాడని తనని పవిత్రంగా ప్రేమి
స్తున్నాడని, తనని పెళ్ళి అనే పవిత్ర బంధంతో ముడి
చేసుకోవాలనుకుంటున్నాడని— అతను నోరు విప్పి చెప్పే

వరకు గ్రహించలేదు.

గ్రహించిన మరుక్షణం ఆమె ఆనందాతిరేకంతో కొద్దిసేపు మూగబైపోయింది. ఆ తర్వాత తన అదృష్టానికి తనే మరసిపోయింది. ఆ పైన, తన చంటి సామాన్యరా లికి అంత గొప్పవాడితో వివాహం సంభవమా అని భయ పడింది. అతని పెద్దలు అడ్డుపడతారని సందేహించింది. కిలోర్ ఆమె అనుమానాలన్నీ పటాపంచాలు చేసేశాడు. తన చేతిన్నన్న వజ్రపుంగరం ఆమె చేతికితొడిగాడు. ఆ తర్వాత ఆ చేతిని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు సున్నితంగా.

“ఇదే మన పెళ్ళికి గుర్తు! మనకి మానసికంగా పెళ్ళయిపోయినట్టే! త్వరలో పెద్దల సమక్షంలో పెళ్ళి చేసుకుందాం” అన్నాడు.

ఆమె తనుకంతా పులకరించిపోయింది. అతని పాదాల మీద వాని ధర్తికి పురస్కారంగా కళ్ళ కెదువంది. అత నామెను సందిట చేచ్చుకుని సమాధరించాడు.

ఆ తర్వాత అనుకోకుండా యిద్దరు వాద్దు మీరి పోయారు. అతడు తనని మోసం చెయ్యడని ఆమెకు తెలుసు—ఆమె మనసుకు తెలుసు. ఆమెను అస్థాయం చెయ్యాలనే దురాలోచన అతని కే కోశనా లేదు.

అయితే పరిస్థితులే అనుకూలంగా లేవు.

జపాన్ సాంకేతిక సహాయంతో ఎలక్ట్రానిక్ పరిక రాల్ని తయార చేయాలనే ఒప్పందం మీద ఆ దేశంలో ఆర్మెల్లు పర్యటించటానికి బయల్దేరి వెళ్ళాడు.

అయితే అతనిచ్చేసరికి చాలా విచిత్రాలు జరిగాయి. ఆమె చేతికున్న ఉంగరం వాళ్ళిట్లో ఓ తుఫాను సృష్టించింది. ఆమె తమ్ముడు శ్యామలరావు ఆప్పుడు ఫెసల్ బి, ఎస్సీలో వున్నాడు. సుధని యెంతో నొక్కించి అడి

గాదు ఆ ఉంగరం గురించి, ఇప్పట్లో యేమీ అడగొద్దన్న
దామె.

అయితే శ్యామలరావు అంతటా సంతృప్తిపడి
ఉన్నాడేమో, అక్క ప్రవర్తన గురించి ఫ్యాక్టరీలో
ఎంక్వయరీ చేశాడు, ఆమెకు కిశోర్ తో వున్న సాన్ని
హిత్యం గురించి తెలిసిపోయింది, తల్లితో చెప్పాడు.
ఆమె నెత్తి నోరు బాదుకుంది, ఉద్యోగం అక్కలేదు—
మా నెయ్యమింది, తను ఉద్యోగం మానేస్తే ముగ్గురు
పస్తు పడుకోవాల్సిందేనని సుధకు తెలుసు!

తల్లికి నచ్చ చెప్పింది, తన తప్పుపని చెయ్యటంలేదని,
వాళ్ళు భయపడేట్లు యేం జరగదని హామీ ఇచ్చింది.
అయితే మరో రెండు నెలల తర్వాత ఆమెకో నిష్పలాంటి
నిజం తెలిసింది.

తను గర్భవతి! ఆమెకు ఆ నిజం తెలిసిన వెంటనే
ముందు ఆనందమే కలిగింది. ఎందుకంటే ఆమె కిశోర్ని
ప్రికరణకుద్దిగా ప్రేమించింది, అతను కూడా ఆమెను
గాఢంగా ప్రేమించాడు, తనకి కల్లో కూడా అన్యాయం
చెయ్యడు

అయితే అతను స్వదేశంలో లేనప్పుడే ఈ ప్రమాదం
ముంచుకొచ్చింది, వెంటనే ఉత్తరం రాసిందతనికి, భయ
పడొద్దని, తన శుభవార్త విని చాలా ఆనందించానని
మరో రెండు నెలల్లో తిరిగొస్తున్నానని, అంతగా అవ
మాన మనిషి నే కొన్నాళ్ళు ఉద్యోగానికి సెలవు పెట్టేసి
యింట్లోనే ఉండమని ఉత్తరం రాశాడు.

అయితే ఆ ఉత్తరం ఆమెకు ఆనందం కలిగించలేదు,
నలుగుళ్ళోను అవమానకరమైన పరిస్థితి ఎదురయ్యింది,
ముఖ్యంగా తల్లి తమ్ముడు తనని నీతిలేనివాన్ని చూసిపోట్లు,

ఓ అంటరానిదాన్ని చూసినట్టు చూస్తున్నారు. మరో పక్క కోజు కోజుకి ఎత్తుగా తయారవుతున్న పాట్ల — కన్యగానే తల్లివి కాబోతున్నావు సుమా! — అని హెచ్చరిస్తోంది.

ఎలాగో అన్నిటిని భరించి క్షోర్ అగమనం కోసం వెయ్యి కళ్ళతో ఎదురుచూసింది సుధ.

అతనొస్తున్న కోజున ఆమెకు పండుగే అయింది. ఎప్పుడెప్పుడు తనని గట్టున పడేస్తాడా అని యెదురుతెప్పులు చూసింది.

క్షోర్ జపాన్ నుంచి తిరిగొచ్చాడు.

సుధ అతను ఆఫీసుకు రాగానే అతన్ని కలుసుకొంది. వంటనే పెళ్ళి జరగాలన్నది.

క్షోర్ ఆఫీసు వ్యవహారాలన్నీ తను లేని సమయంలో అస్తవ్యస్తం కావటంవల్లను, ఓ పక్క బోనస్, తదితర కోర్కెలు చెల్లించకపోతే సమ్మె చేస్తామని వర్కర్స్ బెదిరించటం వల్లను బాగా చికాకులో ఉన్నాడు.

సుధ రాగానే పెళ్ళి విషయం నొక్కించటంతో సహనం కోల్పోయాడు. ఆమెను తూలనాడాడు. సర్దిగా అప్పుడే క్యామెరాలావు అదంతా విని క్షోర్ మీద తిరగబడ్డాడు, అపారం చేసుకుని.

దాంతో క్షోర్ కు కోపంవచ్చి పిచ్చివాడై పోయాడు. బయటకు పొమ్మని ఆరిచాడు. సుధ మనసు తీవ్రంగా గాయపడింది. తమ్ముడ్ని తీసుకుని వంటనే అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రే నూతిలో దూకి ఆత్మహత్య చేసుకొన్నది. ఆ విషయం తెలిసిన క్యామెరాలావు కోపంతో పెట్రేగి పోయి క్షోర్ మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవటానికి బయ

లేరి ఇక్కాడు.

ఆ సమయానికి క్లౌర్ ఇంకా ఫ్యాక్టరీ ఆఫీసులోనే వున్నాడు. ఆపేషంలో కేకలు పెడుతూ ఆతనిమీది కొచ్చాడు క్యామలరావు.

క్లౌర్ మీది కొత్తున్న క్యామలరావును అల్లంత దూరంలోనే నెట్ వాచ్ మన్, ఓ వర్క్మను ఆపేశారు.

ఆ సమయానికి ఫ్యాక్టరీలో తగూరవుతున్న సబ్బాస్టేట్ ఆసిడ్ ని పరిశీలిస్తున్నాడు క్లౌర్. అతని చేతిలో ఏసిడ్ ట్యూబ్స్ వున్నాయి.

క్యామలరావు తనని నిరోధించిన యిద్దర్నీ గింజాకుని ఒక్కసారిగా క్లౌర్ మీద తరికాడు. ఆ అడుగుకు ఏసిడ్ ట్యూబ్స్ పగిలాయి. అంతే! క్యామలరావు హృదయ వివారకంగా ఆరిచి రెండు చేతుల్లోను ముఖం మూసుకున్నాడు.

క్లౌర్ లో బాటు అక్కడున్న వారందరు, ఊహించని రీతిలో జరిగిపోయిన ప్రమాదానికి నిశ్చేష్టులై పోయారు.

క్యామలరావు ఎడమకన్ను పూర్తిగా కాలిపోయి ఆ సొనంలో నల్లటి గుంట మిగిలింది. కుడికన్ను గుడ్డు కలుపుతోచ్చేసి తెల్లగా సొనలాంటి పదార్థం ప్రవిస్తోంది. పక్క వికృతంగా బయటికొచ్చేకాయి. ముఖమంతా మచ్చలు పడి పోయింది. బొబ్బలు లేచాయి.

హాస్పిటల్ కు తరిలించాలనుకునే లోపల క్యామలరావు నరకయాతనపడుతూ ప్రాణా లోనిలేకాడు.

ఇది జరిగి దాదాపు రెండు నెలలయింది. దాదాపు అందరు ఆ సంఘటన మరచిపోయారు.

ఇప్పుడు ఇన్ స్పెక్టరు దచ్చి దాన్ని మళ్ళీ కలికాడు.

“అయితే ఏకిడ్ మీరు కావాలని క్యామలరావు ముఖమీద పాన్యాలేదని ప్రమాదవశాత్తు అతని వచ్చి మీమీదపడటంతల్ల చింది దని మీరంటారు.... అవునా?!” అడిగాడు శ్రీనివాస్.

“అవును ఇన్ స్పెక్టర్! నా తప్పేలేదు. నేను ప్రయత్నపూర్వకంగా చేసిం దేమీ లేదు. నేను నిర్దోషిని.”

“సుధ చావు కూడా మీరు కారకులు కాదంటారా!?”

“నిజంగా నేను కారకుణ్ణి కాదు పార్! ఆఫ్ కోర్స్ ఆమె నావల్లనే గర్భవతియింది. నన్ను ఘోరంగా అపారం చేసుకుని, తొందరపడి ప్రాణులు తీసుకొంది.

ఈ రెండు సెల్లుగా నే నెంత కుమిలిపోతున్నానో ఆ భావం తెలియకే ఎరుక!”

“కానీ మీ ఇంజనీరు గోపీ చెప్పిన కథనం ప్రకారం, మీరు సుధని అవమానించి, ఆమె కడుపులోని బిడ్డకు మీరు తండ్రిని కానని తిరస్కరించి ఆమెను తీవ్రపద జాలంలో మునిగించి ఆమె ఆత్మహత్యకు కారకులయ్యారని తెలుస్తోంది. ఎవరూ ఇందులోని నిజానికాలు నేను దర్యాప్తు చేస్తాను. ఈ లోపల మీరేమైనా చెప్పదల్చుకుంటే నాకు ఫోన్ చేసి చెప్పండి.”

శ్రీనివాస్ లేచి కోర్టులో కరచాలనం చేసి, బూట్లు ఒకటొక లాడించుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

అతని వెళ్ళిన వెంటనే ఫ్రేజ్ లోంచి చల్లటి మంచినీళ్ళు తీసుకుని గడ గడ తాగాడు కోర్టు. కొద్ది నిమిషాల వరకూ అతను మామూలు మనిషిగా కాలేక.

పోయాడు.

మరచిపోతున్న వాధుని మైన బాధని మళ్ళీ ఇన్ స్పెక్టరు కలికాడు. ఆ బాపకాలు తనని చుట్టుచుట్టి నుద్దని తన చంపేసికట్టు తనని దోపిగా జేలేత్తి చూపు తున్నాయి కళ్ళారా చూసిన క్యామలరావు మరణం తన గుండెని కలచి జేసింది.

అదే రూపంతో మొన్న స్మశానంలో కనిపించిన క్యామలరావు నిజంగా ప్రేతమేనా? అచ్చం చనిపోయే ముందు క్యామలరావు ఎలా వున్నాడో అగే రూపం!

గాడ్, తన మనసేదో భ్రాంతికి లోనవుతోంది 'తన నెవరో ఊపిరాడకుండా పీక నొక్కేస్తూన్నట్టు,' తన కళ్ళు మూసినా తెరిచినా భయంకరమైన స్మశాన సన్ని వేశాలు తనని భయభ్రాంతుణ్ణి చేస్తున్నాయి

పక్క ఆరుదోని యేవో క్షుద్రశక్తులు పీడిస్తున్నాయని తన బాధపడుతుంటే తన కూడా వాటి ప్రభావానికి తలొగ్గవలసిని పరిస్థితి ఎదురయ్యింది. దానికి తోడు ఈ ఆభియోగం ఒకటి! ఇన్ స్పెక్టరు మాటలే యింకా చెవుల్లో గింగుగుమంటున్నాయి.

కోకోర్ అసహనంగా తల విదిలించాడు.

అప్పుడు గుర్తొచ్చిందతనికి — డాక్టరు సుధాకర్ సైకియాట్రిస్టు మేఘనాథ్ కు అరుదోని చూపించ మన్నాడు. తను గతరాత్రి ఫోన్ చేసే అత నీ కోజు కసాడని బాంబే వెళ్ళాడని బహులు చెప్పారు. ఫోన్ చేసే....!?

ఫోన్ లాక్కుని మేఘనాథ్ సంబగు డయల్ చేశాడు. అది డై గట్ డయలింగ్ సౌకర్యమున్న ఫోన్. అవతల్నుంచి మేఘనాథ్ రెన్కో కొచ్చాడు.

కు పంపా ఆరుణ్ మానసిక పరిస్థితిని వివరించి
“మీ లోపాలి సాయంత్రం మా ఇంటిక రావలరా?” అనడి
గాడు క్లౌర్.

కేఫునాథ్ రెండు క్షణాలేదో ఆలోచించి,
“అలాగే వస్తాను. కేస్ ఈజ్ క్లౌట్ ఇంప్రబ్లింగ్!”
అన్నాడు.

“థాంక్స్ సో ముచ్!” అంటూ ఫోన్ క్రెడిట్
చేశాడు క్లౌర్.

అతనికి తలంతా దివ్వుగా, బాగా వేసటగా అని
పించింది. పంటనే చిక్కటి కమ్మటి స్ట్రాంగ్ కాఫీ
పడకపోతే తల పగిలిపోయేలా వుంది.

కాలింగ్ బజ్జులు నొక్కి అటుడర్ని పిలిచాడు.

17

పోలీస్ జీవ్ ను చూసి బయటికి లొంగి చూశాడు
శేఖర్.

ఇన్ స్పెక్టరు లోనికొస్తున్నాడు.

శేఖర్ గుండె ఝల్లుమన్నది. పోలీసు రెండుకు వస్తు
న్నట్టు? తన విషయం తెలిసిపోయిందా? తెలిసే అవ
కాశం లేదే....! ఏమో, పోలీసులు వేటకుక్కల్లాంటి
వాళ్ళు. వాసన చూసి పసిగట్టేవారు నేరస్తుల్ని.

లోకనాథం కూడా సమయానికి ఇట్లోనే వున్నాడు.
గోపీకి జరిగిన క్లాస్టికి అతనికి ఆనందం కలిగింది. కాని
యెంత చెడ్డా అల్లుడు! మాకుమలో కొన్నాళ్ళు కాపరం
చేసినవాడు. అందుకే అది తలచుకున్నప్పుడల్లా చివుక్కు
మనేది మనసు.

ఇన్ స్పెక్టరు క్రినివాస్ లోనికొచ్చాడు.

శేఖర్ ముందుగదిలోనే వున్నాడు.

“హూ ఈజ్ మిస్టర్ శేఖర్?!” అనడిగాడు
ప్రనివాన్. గంభీరంగా.

శేఖర్ తలసంకించి, “నే నే! ఏం కావాలి మీకు?”
అన్నాడు తడబాటు బయటకు ప్రదర్శించకుండా.

“గోప్తి మీ బావగారే కమా!”

“అవును.”

“మీ చెల్లెలి భర్తా, అక్క భర్తా?”

“చెల్లెలి భర్త. నా చెల్లెలు పేరు సుజాత.” చెప్పాడు
శేఖర్. కొత్తవాళ్ళ మాటలు విని లోపల గదుల్లో వున్న
లోకనాథం బయటికొచ్చాడు.

ఇన్ స్పెక్టర్ని చూసి “ఎవరు కావాలి సార్?”
అనడిగాడు లోకనాథం. “నేను సుజాత తండ్రిని” అని
చెప్పాడు.

“గోప్తి యెలాంటివాడు? ఆతను మీ అమ్మాయిని
హత్య చేశాడని మీకు ముందుగానే తెలుసా?” అడి
గాడు ప్రనివాన్,

“తెలియదండి. తెలిసుంటే పోలీస్ కంపెయింట్
ఇచ్చివుండేవాళ్ళం కదా! తర్వాత, అంటే అమ్మాయిని
అర్జంటుగా పూర్వేళాక చూచాయగా అనుమానం
వచ్చింది. కాని చుట్టూపక్కలవాళ్ళు కూడా అది ప్రమాద
వశాత్తు జరిగిన మరణంగా ధృవపరిచారు. దాంతో అను
మానించలేకపోయాం.”

“గోప్తి మరో స్త్రీతో సంబంధమందని మీకు
తెలుసా?”

“తెలియదు.”

“మీకు తెలుసా శేఖర్?!”

శేఖర్ తల అడ్డంగా తిప్పి, “తెలియదండి. ఆతను

హత్యా నేరంమీద అరెస్టుయిన విషయం తెలికాక ఇవన్నీ జేపల్లో చదివాం” అన్నాడు.

“కాని గోపీ తన ఉంపుడుకత్తె సుందరిని హత్య చేయలేదు.”

“మరి....?!”

“హంతకుడు వేరే వున్నాడు. అతనే హత్య చేసి, గోపీని బ్రావ్ చేసి, నీం తెలియనట్టు మాట ఫాన్ చేసి చెప్పాడు.”

శేఖర్ తొట్రుపాటును కప్పిపుచ్చుకోవటానికి విశ్వ ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. శ్రీనివాస్ తదేక దీక్షతో అతనినొక గుచ్చి చూస్తున్నాడు.

లోకనాథం అడిగాడు. “మరి గోపీని హత్యానేరం మీద అరెస్టు చేసినట్లు విన్నాం!?”

“మీ అమ్మాయి సుజాతని హత్య చేశాడని నిర్ధారణగా రుజువయ్యింది. పోస్టుమార్టం రిపోర్టుకల అది సాధ్యమయ్యింది. కాని సుందరిని అతను హత్య చేయలేదు. అతని శరీరమద్రలున్న కత్తిని హంతకుడే కావాలని ఆమె పొట్టలో విగ వేశాడు. కాని, అంతకు చాలా నేపటి క్రితమే ఆమె ప్రాణాలు పోయాయని, అందుకే ఆమె పొట్ట నుంచి రక్తం స్రవించలేదని అతను గ్రహించి వుండడు.”

“మరి గోపీని విడుదల చేసేకారా?” శేఖర్ గొంతులో దాచుకోవాలన్న ఆత్రుత ఆగలేదు.

“లేదు. మీ చెల్లాయిని హత్య చేశాడని ఒప్పుకున్నాడు. మాట ఆధారాలు దొరికాయి. అతని తల్లి కూడా నేరం ఒప్పుకుంది.”

“అయితే మీ రిప్పుడెందుకు వచ్చినట్టు?” లోక

నాథం ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“సుందరి హంతకుణ్ణి సగౌరవంగా తీసుకు ఇక్కామని!”
అన్నాడు శ్రీనివాస్ కూల్ గా.

“సుందరి హంతకు డిక్క-డెండుకుంటాడు? లోక
నాథం మరింత ఆశ్చర్యపోయాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే సార్వంట్ శివం... రాజా, అక్కడి
కొచ్చారు. శివం చేతుల్లో బేడీలున్నాయి.

లోకనాథం నిరాశిపోయి చూస్తున్నాడు.

శ్రీనివాస్ శేఖర్ వంక తీక్షణంగా చూసి, “మిస్టర్
శేఖర్! సుందరిని హత్య చేసిన కిరానికి నిన్ను అరెస్టు
చేస్తున్నాం!” అన్నాడు.

మరుక్షణం శివం శేఖర్ చేతులకు బేడీలు తగిలించాడు. శేఖరిం నిశ్చలంగా నిల్చున్నాడు.

లోకనాథం ఇన్ స్పెక్టరు చేతులకు పట్టుకొని,
“ఏమిటి ఇన్ స్పెక్టరుగారూ! నా బిడ్డ హంతకువా?
మీరు పోగొట్టుకుతున్నారు” అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ జేబునుంచి ఓ పన్ను తీసి లోకనాథంకి
చూపించి, “ఈ పన్ను గుర్తుపట్టకపోరా?” అన్నాడు.

లోకనాథంకి అది కాగా గుర్తు అయినా నోరు
మెదపలేదు. సన్నవంకే మామూ నిల్చున్నాడు.

ఇన్ స్పెక్టరు పన్ను విప్పి లోపలపై పు అకలలో వున్న
శేఖరం ఫోటో చూపించి, “ఈ పన్ను శివం పక్కన
దొరికింది. అంతేకాదు, మేము సుందరి ఇంటికి వెళ్ళేటప్ప
టికి గోపీ క్లోలోఫాం మత్తులో పడివున్నాడు. మేము
తలుపులు విరిగొట్టి లోనికి ప్రవేశించాం. హత్య చేసి,
క్లోలోఫాం వాసని చూసి స్వహత్యిని శరంపక్కన
పడుండే మూరుడెవడూ వుండదు ప్రపంచంలో.

“అందుకే మొదటే గోపీ హంతకుడు కాదని తెలిసి పోయింది మాకు. ఆ వెంటనే ఈ పద్మ మా కళ్ళ పడింది. శేషు విడిపోయింది. అయినా గోపీని కనపడినాకీ తీసుకున్నాం. ఎందుకంటే అతనిమీద వచ్చిన మరో ఆభియోగం పూర్వం చేసుకోవటానికి సుబాత శవం తవ్వి పోస్తున్నారట. చేకాక గోపీ హంతకుడని కన్ఫర్మ్ చేసుకున్నాం.

“అంతే కాదు; హత్య చేకాక మాకు ఫోన్ చేసిన శేఖర్ గొంతు బాగా గుర్తు పెట్టుకున్నాను. మరో పాయింట్ — శేఖర్ సుబాత అన్న కావటం! అందుకే కక్షతో హతురాల్ని ముఖమీద కత్తితో తొనిపింపించి చంపాడు. అయితే ఆ మాత్రానికే ఆమె చనిపోలేదు. ముక్కు చెవులు తోనేకాదు కాబట్టి తను విశ్వతంగా మారిపోయానని షాక్ తో చనిపోయిందామె.

“ఈ లోపల గోపీ లోనికొచ్చాడు. అప్పుడు వచ్చి వుంటుంది శేఖర్ కి — అతన్ని హత్యలో ఇరికించాలనే ఆలోచన! వెంటనే కార్యమూపంలో పెట్టాడు” అన్నాడు.

శేఖర్ తల దించుకున్నాడు.

18

మెట్టు దిగి బయటకు వెళ్ళబోతూ చుట్టుకున్న ఆగిపోయాడు రవీంద్ర. అతని ఎడమచేతికి సి మెంట్ కట్టుంది. మెడలో జోలెలా వేసుకున్నాడు.

ఎదురుగా పోలీస్ డీవ్ అగింది.

ఇన్ స్పెక్టరు, పోలీసులు లోనికొస్తున్నారు.

రవీంద్ర గుండె వేగంగా కొట్టుకొంది. ఏమిటిది? పోలీసులకి నిజం తెలిసిపోయిందా? అయినా తనవర్సే

హత్య చెయ్యలేను తనెందుకు భయపడాలి? ...

ఇన్ స్పెక్టరుతో వచ్చిన ఓ మధ్య వయస్కుడు రవీంద్రని చూపి “అవునండి ఆత నే!” అన్నాడు.

ఇన్ స్పెక్టరు రవీంద్రని తీక్షణంగా చూసి, “నిన్న నువ్వు పోలారావంటికి వెళ్ళావు. నువ్వు లోపలికి వెళ్ళటం చాలామంది చూశారు. మరో అదగంట తర్వాత పోలారావు కొడుకు సురేంద్ర లోనికి వెళ్ళటం కూడా చూశారు. మరో సగనిమిమల తర్వాత నువ్వు బయటికి పారిపోవటం కూడా చూశారు. మీ యిల్లు సోదా చెయ్యాలి. హత్యాస్థలంలో నువ్వుండటం కేరం! పోలారావు ఆత్మహత్య అని తేలేవరకు నువ్వు హంతకుడిగా అనుమానితుడివే!” అన్నాడు.

“ఇన్ స్పెక్టర్, నేను హత్య చెయ్యలేను. అక్కడ నేను ఆ సమయంలో ఉన్నమాట నిజమే! కాని ఆ రెండు మరణాలతోను నా కలెంటి సంబంధం లేదు. నేను నిరపరాధిని!” అన్నాడు రవీంద్ర. ఆతని గొంతులో ధ్వనించిన నిజాయితీని సిన్సియర్టీని గుర్తించాడు త్రినివాన్.

జరిగిందంతా వివరంగా చెప్పాడు రవీంద్ర. త్రినివాన్ శ్రద్ధగా విన్నాడు. ఆతని విరిగిన చేతిని, బాందేజిని చూశాడు. తల పంకించాడు.

“అసలు మీ అన్న జనార్దనాన్ని పోలారావు హత్య చేశాడని నీకలా తెలిసింది? ఆధార మేమిటి?” అడిగాడు త్రినివాన్.

రవీంద్ర వెంటనే మాట్లాడలేదు. ఆ తర్వాత నోరు విప్పి “మీ రెక్కడా ఆతని పేరు బయట పెట్టనంటే చెపుతాను” అన్నాడు.

“శేషులూ యెవరి ప్రాముఖ్యత యెలాంటిదో తెలిస్తేనే కదా, పేరు బయట పెట్టేసి, లేనిది తెలిసేది!” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

రవీంద్ర కొద్ది క్షణాల తర్వాత, “మనసేనయ్య చెప్పాడు” అన్నాడు.

“మనసేనయ్య?! అతని నెవరు....?” అడిగాడు శ్రీనివాస్.

“ప్రతీతాశ్వులతో మాట్లాడే తుద్రజీవతా ఉపాసకుడు.”

“ఉపాసకుడా? అతనికెలా తెలుసుంది?”

“చనిపోయిన వ్యక్తి శవం పూడ్చిపెట్టి పూజేసే ఆతని విద్య ఫలిస్తుంది. శవాన్ని కాలి కేసే చెప్పలేదు. ....కాలి పట్టిన చివరి సమాధి దగ్గర ఆతను తన విద్యను ప్రయోగిస్తాడు. మినిషి చనిపోయిన ఓ సంవత్సరం వరకు ఆ మినిషి ప్రతీతాశ్వు ఆ సమాధి చుట్టుపక్కలే సంచరిస్తుందని, సంవత్సరం వాటివోలే వచ్చే జన్మ నేర్తుతుందని మనసేనయ్య విశ్వాసం.

“ఎవరో మనసేనయ్య గురించి చెప్పితే, అన్నయ్య మరణం గురించి తెలుసుకోవాలనని మనసేనయ్యను కల్సుకున్నాను. ఆతను నన్ను వివరాలన్నీ అడిగి మర్నాడు ఆర్ధరాత్రి దాటాక స్మశానానికి రమ్మన్నాడు. నేను ఆతని చెప్పినట్టే ఆ సమయానికి వెళ్ళాను.

“మనసేనయ్య ముందు ఓ వ్యక్తి కూచుని వున్నాడు. చదువుకు నే కుర్రాడేలా వున్నాడు. అన్నయ్య సమాధి తవ్వబడి వుంది అప్పటికే అర్చిల్లయిపోయింది. అసిసంజగం తప్ప ఆకారం మిగలేదు. ఆ అసిసంజగంతోనే తన విద్యను ప్రయోగిస్తున్నాడు మనసేనయ్య.

“అ బ్రహ్మాడిని అవహించింకి ఆ ప్రతేతార్థ కనని మా చిహ్నాన్న సముద్రంలో ముంచి చంపేసిపట్టు స్పష్టంగా చెప్పాడు. నేను స్పష్టంగా నా చెవులతో స్వయంగా విన్నాను. గొంతు కూడా అన్నయ్యదే! ఆ తర్వాత ఆ బ్రహ్మాడు నిద్రలో నడుస్తున్నవాడిలా వెళ్ళిపోయాడు.

“తర్వాత మసేనయ్య గొయ్యి పూడేశాడు, అస్థి పంజరం పెట్టి. నేను ఆతని కివ్వార్చిన సామ్మిచ్చి ఇంటి కొచ్చేశాను” చెప్పాడు రవీంద్ర.

శ్రీనివాస్ ఆశ్చర్యంగా విన్నాడు. ఈ అధునిక కాలంలో కూడా ప్రతేతార్థాలు అవహించటం, ఇదంతా నమ్మశక్యమైనదేనా? సరిగ్గా అప్పుడే ఆతనికి మరోవిషయం గుర్తొచ్చింది. శేఖర్! తన చెల్లెలు చంపబడిందని యెలా తెలిసింది? ఆతను కూడా మసేనయ్యను అందుకు నియోగించాడా. చూడాలి. ఈ మసేనయ్య విషయం యేదో వింతగానే ఉన్నట్టుంది!

“ఎవరా మసేనయ్య? ఎక్కడుంటాడు?” అడిగాడు రవీంద్రని శ్రీనివాస్. రవీంద్ర వివరాలు చెప్పాడు.

శ్రీనివాస్ ఆతనివంక తీక్షణంగా చూసి. “వీడి, వీమైనా పోలారావుతో నివ్వు పెనుగులాడుతుండగానే గుండు ఆతని తలలోకి పేల్చింది అది మళ్ళీ చేకావో ఆతని ప్రమాదవశాత్తు కాల్చుకున్నాడో. వివరాలు తెలియాలి వుంది. అంతచాకా మా కస్తడిలో వుండక తప్పదు!” అన్నాడు.

సార్జంట్ రాజు బేడీలు పట్టుకుని నుంచున్నాడు. శ్రీనివాస్ వంక ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

“ఆతని మరో చెయ్యి గాయపడింది, బేడీలు వెయ్య

నక్కలేను. అతన్ని అరెస్టు చేసినట్లే! తీసుకువచ్చి
అన్నాడు త్రినివాస్.

రవీంద్ర మానంగా పోలీసుల వెంట నడిచి జీవ్
ఎక్కాడు. తను నిర్దోషి! తనకు శిక్ష పడినా పడక
పోయినా, తనకు కుటుంబాన్ని నాశనం చేసిన పోలా
రావు తన పాపానికి శిక్ష ననభించాడు. తనని నిర్దో
షిగా విడుదల చేయటాని కఠినమైన సమాచారం
కేసెట్ నూపంలో తన దిగ్గనుంది. పోలీసావులో వాదోప
వాదాలు చేసేపుడు తననుస్తులో దాచుకున్న మినీ టేప్
రికార్డింగ్ అతను స్వయంగా చెప్పిన రహస్యాలన్నీ రికా
ర్డుయిపోయాయి. తన తండ్రిని చంపినట్లు కూడా పోలా
రావు ఒప్పుకున్నాడు.

ఆ కాసెట్ భద్రంగా ఇంట్లో దాచాడు. తనమీద
శ్రేణు కోర్టుకి రాక తప్పును అప్పుడు తన తండ్రి లాయరుకి
అని అందిస్తే సరిపోతుంది. తనిప్పుకు లక్షాధికారి! ఎంత
భర్తయినా ఫరివాలేదు. నిర్దోషిగా నిరూపించుడరాదు!
తృప్తిగా లోలోన నవ్వుకున్నాడు రవీంద్ర.

19.

“ఓండి, రండి!” సాదరంగా ఆహ్వానించాడు కిశోర్
నైకియాట్రిస్టు మేఘనాథ్ ని.

మేఘనాథ్ లోని కడుగుపెట్టాడు. దాదాపు ఆరడు
గుల విగ్రహంలో ఎప్పుడూ చెదరిన చిరునవ్వుతో, నలగని
మల్లెపువ్వులాంటి తెల్లటి దుస్తులో చక్కటి వర్చస్సుతో
చూపయలను ఇటే ఆకరిస్తాడు మేఘనాథ్.

“ఇత నే మా తమ్ముడు అయిపో!” అంటూ పరిచయం
చేశాడు కిశోర్.

మేఘనాథ్ అయిపోని పరీక్షగా చూశాడు.

పెళ్లి యెలాంటి అవలక్షణాలు వున్నట్టు కనిపించటం లేదు. చాలా మామూలుగా, నార్మల్ గా వున్నాడు.

“మీరేం చేస్తున్నారు?” అడిగాడు మేఘనాథ్.

చెప్పాడు అరుణ్.

“రాత్రిళ్ళు బాగా నిద్రపోతున్నారా?”

“ఒక్కొక్కరుడూ” అన్నాడు అరుణ్ నవ్వి.

“ఓసారి మీ గదికి వెళ్దామా?” అన్నాడు మేఘనాథ్.

“విత్ ప్లజర్!” అని లేచాడు అరుణ్.

ప్రసాదరావు ఇంకా ఫ్యాక్టరీ నుంచి రాలేదు. మేఘనాథ్ కోసమని ముందుగా బయల్దేరి వచ్చేకాడు కిలోర్.

అందరు అరుణ్ గదిలోకి వెళ్ళారు.

మేఘనాథ్ తన ఎక్స్రే కళ్ళతో గదండా చాలా క్షుణ్ణంగా పరిశీలిస్తున్నాడు.

కిలోర్ తో చెప్పాడు మేఘనాథ్. “మీతో విడిగా కాసేపు మాట్లాడాలి!” అని.

“రండి. నా గదికి వెళ్దాం!” అన్నాడు కిలోర్.

“మళ్ళీ మీ దగ్గర కొస్తాను. మాట్లాడుదాం” అన్నాడు మేఘనాథ్ అరుణ్ తో.

అరుణ్ నవ్వుతూ తలూపాడు.

కిలోర్ గదిలో యిద్దరు కూర్చున్నాక కేసు పూర్వ పరాలన్నీ వివరంగా కనుక్కొన్నాడు మేఘనాథ్.

అతని ముఖం గంభీరముద్ర చాల్చింది. “పదండి, అరుణ్ తో మాట్లాడుదాం” అన్నాడు మేఘనాథ్.

ఇద్దరు అరుణ్ గదిలోకి వెళ్ళారు. మేఘనాథ్ అరుణ్ ని చూసి నవ్వి, “మిమ్మల్ని కొద్ది క్షణాలు హిప్పైజ్ చేస్తాను. మీ కిష్టమేనా?” అనడిగాడు.

అరుణ్ : వ్యూహ రూపి “నేను హిప్పటిజం నేర్చు కోవాలని చాస్తానన్నాగా అనుకుంటున్నాను. అన్నయ్య వద్దని వారించాడు. ఆ కోరిక నేటిదాకా తీరలేదు” అన్నాడు.

మేఘనాథ్ కి కోర్ వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి, “హిప్పటిజం పట్ల మీకు సదభిప్రాయం లేదా? ఎందుకు వద్దన్నాను?” అనడిగాడు.

కికోర్ వెంటనే “దురభిప్రాయం మాత్రం లేదండీ! ఛార్టర్డ్ ఎకాంట్ టెంట్ కావలసినవాడు చదువు గురించి ఏకాగ్రత చెడగొట్టుకుని రైటర్ అయిపోతాడని భయం. అంతే!” అన్నాడు.

మేఘనాథ్ నవ్వి, అరుణ్ ని ట్రాన్స్ ఫోర్ కి తీసుకు వెళ్ళాడు. అతి స్వల్ప వ్యవధిలోనే అతడు డీవ్ హిప్పసిన్ లోకి వెళ్ళిపోవటం గమనించి ఆశ్చర్యపోయాడు. “హి ఈజ్ టూ సెన్సిటివ్!” అనుకున్నాడు మనసులో.

తర్వాత అతన్ని కొన్ని ప్రశ్నలు వేశాడు మేఘనాథ్. డీవ్ హిప్పసిన్ లో వుండగా అతను తన చేతు కూడా సరిగా చెప్పలేకపోయాడు. కాసేపు జవార్దనం అని, కాసేపు సుఖాత అని మరోసారి మరొకటి చెప్పాడు.

“నువ్వు ప్రతిరోజు ఆర్థరాత్రి స్మకానానికి యెందుకు వెళ్తున్నావు?” అనడిగాడు మేఘనాథ్.

“రాత్రి పన్నెండున్నరయ్యేసరికి నా చెవుల్లో యేదో హోరు వినిపిస్తుంది. ఎవరో నా చెవిలో మెల్లిగా లే.... లేచి తిన్నగా నడువు... స్మకానానికి సరాసరి వెళ్ళు.... వెళ్ళు వెళ్ళు.... అంటూ చెపుతారు. నేను వెంటనే నిద్రలో నే నడుస్తూ స్మకానానికి వెళ్తాను. ఆ తర్వాత నా మీద యెవరో భయపు మోపేనట్లు భ్రాంతి కలుగుతుంది.

తర్వాత యేం జరుగుతుందో, నే నేమి సమాధానం చెప్తు
తానో నాకు తెలియదు.

“ఆ తర్వాత యెవరో వర్షిపో....ఇంటికి వర్షిపో....
అంటున్నట్టు వినిపిస్తుంది.... లేచి వచ్చేస్తుంటే స్వహ
తప్పిపోతుంది. నేను మెలకువ వచ్చి చూసేసరికి నా
గదిలో వుంటాను. అంతకుమించి యేం జరుగుతున్నదీ
నాకు తెలియదు” చెప్పాడు ఆరుణ్.

“నిన్ను ప్రశ్నలడిగే వ్యక్తి ఎవరు?”

“తెలియదు?”

“ఏమడుగుతాడు?”

“గుర్తులేదు. వెంటనే మరచిపోతాను.”

“ఇప్పటికీ యెన్నిసార్లు స్మృతానానికి వెళ్ళావు?”

“మూడుసార్లు ”

“స్మృతానంలో నీకు భయం వెయ్యదా?”

“ఉహూ! ఇంకా యెంతో ధైర్యంగా వుంటుంది.
ఎవరో అనుక్షణం నన్ను కనిపెట్టుకుని రక్షిస్తున్నట్టు
నిశ్చింతగా వుంటుంది.”

మేఘనాథ్ ప్రశ్నలడుగుతూ నే ఆలోచిస్తున్నాడు.

ఇతని మెదడుని తమ కంట్రోల్లో ఉంచుకొని అజ్ఞులు
జారీచేస్తూ అతన్ని తన దగ్గరకు రప్పించుకుంటున్నా
రెవరో. ఆక్కడ అతన్ని హిప్పైజ్ చేసి అతనిచేత
ప్రశ్నలకు సమాధానాలు రప్పిస్తున్నారు.

ఆ ప్రశ్నలు ఎలాంటివి? వాటివల్ల ఎవరికి లాభం?
మేఘనాథ్ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూన్నాడు. ఇంకా
ఆరుణ్ హిప్పైజ్ చేయటంతో లాభమేమీ వుండదని
అతనికి తెలుసు. ఆరుణ్ ని పోస్టు హిప్పనిస్కి తీసుకొచ్చి,
రిపోర్ట్ తో అతని గదికి వెళ్ళాడు మేఘనాథ్.

“చివరిసారిగా జరిగిన సంఘటన మరోసారి చెప్పండి”.
అన్నాడు కిలోర్ తో.

కిలోర్ తో క్రితం రాత్రి జరిగిన సంఘటన గురించి, తను స్వయంగా స్మశానంలో ఆ ఉపాసకుణ్ణి చూసి-ట్టు అతన్ని పట్టుకోవాలని పయగెత్తినట్లు అతను పారిపోయినట్లు, తను అరుణ్ ని ఎత్తుకొని వెళ్తుండగా తనకి స్పృహ తప్పి-ట్టు మెలకువ వచ్చి చూసేసరికి తను తన గదిలో తన బెడ్ మీదున్నట్లు, అరుణ్ తన గదిలోంచి ఎక్కడికి వెళ్ళలేదని ప్రసాదరావు చెప్పినట్లు—అన్నీ వివరించాడు.

“అయితే అరుణ్ గదిలోనుంచి వెళ్ళినదీ లేనిదీ మీ అమ్మగారుగాని, చెల్లాయిగాని చూడలేదు, అవునా?”

“అవును. మా చిన్నాన్న కూడా నేను గదిలోలేనని తలుపులు బార్లా తెరిచివున్నాయని అనుమానం వచ్చి నాకోసం బయల్దేరానని చెప్పాడు.”

“మరి మీ అమ్మగార్నిగాని, చెల్లాయినిగాని లేపి జరిగిందేమిటో వాళ్ళతో చెప్పలేదా?”

“లేదు. నేను లేకపోగానే ఆయనకు మరేం తోచలేదు. నేనకూడా అరుణ్ లాగా నిద్రలో నడుస్తూ వెళ్ళిపోయా నేమానని భయపడి వెరుక్కుంటూ కాళ్ళో బయల్దేరాడు. కాళ్ళో రోడ్డుకి అడ్డంగా నేను పడివుంటే తీసుకొచ్చి బెడ్ మీద పడుకోబెట్టి అప్పుడు అమ్మనీ చెల్లాయిని లేపి చెప్పాడు.

“అరుణ్ నిద్రలో నడిచి వెళ్ళిపోతుంటాడని తెలుసుకదా! అతను గదిలో ఒంటరిగా వుంటే అలాగే వదిలేసి, అడవాళ్ళకి మాటమాత్రంగానే నా చెప్పకుండా మీకోసం వెరుకుతూ వెళ్ళిపోయారన్నమాట!”

“అవును. నేను రోడ్డుమధ్య కనిపించటం అరుణ్

ఇట్లునే నిద్రపోతూ వుండటం నాకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించాయి.”

మేఘనాథ్ మెదడులో ఫ్లాష్ పరిగింది.

“పదండి అరుణ్ గదికి వెళ్దాం” అంటూ చకచక అరుణ్ గదిలోకి నడిచాడు.

అరుణ్ మంచం దగ్గర ఆగాడు మేఘనాథ్. అది సన్ మె... తాపడంచేసిని. రోజ్ వుడ్ కాఫ్. డన్ లవ్ పరుపుమీద వల్లెపూవులాంటి గుప్పటి పరిచి వుంది.

మంచం గోడక దగ్గరగా వేసి వున్నది. రెండుపక్కల గోడల్ని తాకుతూ అరేంజి చేయబడి వుంది.

మేఘనాథ్ అరుణ్ మంచం కలెక్టెపు పరుపు వెకతాడు. అతని కళ్ళు మెరిశాయి.

దెకోలామకి అతికించబడి వున్న అయస్కాంతాన్ని పేలితాడు. రెండంగుళాల వ్యాసంతో వున్న గుండ్రటి బిళ్ళ కనిపించిందక్కడ.

మైక్రోస్కోపర్ అతిమాక్కుంగా అమర్చబడి వున్నది. సరిగా అరుణ్ కిటికీ అతిసమీపంగా.

మేఘనాథ్ దాన్నించి కనిక్టన్ ఇన్స్టర్డ్ అతి నిన్నని దారంలాంటి వైర్ ని కనుగొన్నాడు. అది మంచం నలుపుపట్టె దిగుభాగంనించి టేబుల్ మధ్య మధ్య అతికించబడి కాళ్ళకరకు సాగివున్నది.

మేఘనాథ్ కాళ్ళవైపున్న దెకోలాం దిగువనన్న పట్టె దగ్గర చేతో తడిచాడు. వైరు అక్కడిచాకా కొన సాగి, పక్కగోడలోకి సన్నటి ఇంపగొట్టంద్వారా చొచ్చుకుపోయి వుండటం నమనించాడు.

“ఈ పక్క గది ఎవరిది? ....బియాన్, అంగుళా ఎవ రుంటారు?” అనడిగాడు మేఘనాథ్.

అంతదాకా అతని చర్యలను శోధ తరచుకొని ఆశ్చర్యంగా చూస్తూన్న క్లౌర్ అరుణ్ శేరుకొని, “మా చిన్నాన్న గారు టున్నారందులో!” అన్నాడు.

“అయిదున్నారా?”

“ఇంకా ఫ్యాక్టరీనుంచి రాలేదు” అన్నాడు క్లౌర్.

“ఆ గది తాళాలు మీ దగ్గరున్నాయా?”

“లేవు. చిన్నాన్న దగ్గరే వున్నాయి. కానీ తాళం చెవులతో బాటు బండ్ లో వుంటాయి. అవి యెప్పుడూ ఆయనతోనే వుంటాయి.”

“అయినప్పుడొస్తారా?”

“ఈపాటికి రావలసిందే! ఎందుకో రాలేదు!”

“అయినా చేస్తావా? మనం ఆ గదిలో సారి పరీక్షించాలి.”

క్లౌర్ అరుణ్ ఆశ్చర్యంగా చూశారు. “అంటే మీరు ...”

“అవన్నీ తర్వాత వివరంగా చెపుతాను. వెనకవైపు నుంచి కిటికీలున్నాయి కదా! అద్దాలు పగలగొట్టి లోపలికి వెళ్ళాలి. అభ్యంతరమా?”

క్లౌర్ యేదో చెప్పబోయాడు మేఘనాథ్ వారించి “నామీద నమ్మకముంటే మీరు నా చర్యలకి అడ్డు చెప్పకండి. ప్లీజ్!” అన్నాడు.

“ఆర్ రిట్! మీరేం చేసినా అభ్యంతర పెట్టరు” అన్నాడు క్లౌర్.

మేఘనాథ్ ఆవరణలోనించి వెనకవైపుకు వచ్చి కిటికీ అద్దాలు పగలగొట్టాడు. ఈచలులేని కిటికీ అది!

కిటికీనించి లోపలికి దిగాడు.

అరుణ్ మంచం కాళ్ళవైపునుంచి నరాసరి ఆ గది

లో! ఇనపగొట్ట ద్వారా నన్నటి వైకు వచ్చివుందా! శరీరా మంచిం కాళ్ళవైపు ఆనుకున్న సరిహద్దు గోడ దగ్గర అల్మయిరా వుంది.

దాన్నిండా పుస్తకాలు నిలుపుగా పెర్చబడి వున్నాయి. మేఘనాథ్ పుస్తకాల్ని తొలగించాడు.

అతని కళ్ళు మెరిశాయి.

అక్కడ మేక్ వున్నది! దాని చివరనున్న వైకు సరాసరి యనపగొట్టానికి కనెక్ట్ చేయబడి వుంది. ఆ ఇనపగొట్టం అరుణ్ గదిలోనుంచి ఈ గదిలోకి గోడకి రంధ్రంచేసి అమర్చారు.

కిటికీలోనుంచి అరుణ్, కిలోరే కూడా దిగారు. వాళ్ళకి మేక్, దాని వైకు చూపించాడు మేఘనాథ్! వాళ్ళిద్దరు నిరాంతరణ్ణు చూశారు.

“అంటే చిన్నాన్న... !?” తర్వాతి మాటలు పలకటానికి ఇద్దరి భయంగా వుంది.

మేఘనాథ్ చిన్నగా నవ్వి, “రాత్రి క్కు మీ చిన్నాన్న అరుణ్ కి నిద్రలోనే సంకేతాలు పంపిస్తూ న్నాడు, యీ మేక్ ద్వారా ... ఈ వైకు చివరనున్న స్పీకర్ ద్వారా అతని ఆజ్ఞలు సరాసరి అరుణ్ మెదడులో ప్రవేశిస్తున్నాయి. వాటి ఫలితంగా అరుణ్ నిద్రలో లేచి నడుస్తూ సరాసరి స్మృతానం చేర్తున్నాడు. స్మృతానం ఎందుకు చేర్తున్నాడు, అతన్ని మీ చిన్నాన్న స్మృతానానికెందుకు పంపిస్తూన్నాడు — అన్న విషయం తెలుసుకోవాలి....” అని అతను చెప్పుడగానే తాళం తెరుస్తూన్న చప్పుడు వినిపించింది గుమ్మం దగ్గర్నుంచి.

చేవులప్పగించి విన్నారు ముగ్గురు.

బయట ప్రసాదరావు తాళం తీస్తున్నాడు.

పోలీసుల్ని చూసి కొద్దిగా వెనక్కి తగ్గాడు మనోనయ్య.

“నువ్వేనా మనోనయ్య?” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

మనోనయ్య బాదాపు ఆరడుగుల పొడవున్నాడు. ముఖానికి సింధూరం బొట్టు వున్నది. ఒంటికి చితాభిస్మం పూసుకున్నాడు. కళ్ళు ఎర్రగా జ్యోతుల్లా తాగిందాడి కళ్ళలా వున్నాయి. కొత్తగా చూసేవాళ్ళకి మొదటి సారి భయం పుట్టక మానదు.

“నేనే! ఎందుకు?” అన్నాడు తిరస్కారంగా మనోనయ్య.

“నీనుంచి కొన్ని వివరాలు కావాలి!”

“నేను ఎవరి నింజానా వివరాలు అడిగి తెల్పుకుంటానేగాని, యెవరికీ వివరాలు చెప్పను. చెప్పాల్సిన అవసరం లేదు.”

“ఓహో, అలాగా! నీ గురించి ఇద్దరు కుర్రాళ్ళు మాకు రిపోర్ట్ చేశారు. శేఖర్, రవీంద్ర వాళ్ళ పేర్లు. అర్ధరాత్రిపూట సమాధులు తవ్వి శవాల్ని పైకితీసి తుద్రవీద్యలు ప్రయోగిస్తూన్నావని రూఢిగా తెలిసింది. అది పెద్ద నేరం. అందుకు శిక్షేమిటో తెలుసా....?” శ్రీనివాస్ గొంతులోకి కాతిన్యానికి మనోనయ్య కొద్దిగా జంకాడు.

“అడగండి మీకేం కావాలో, చెప్తాను” అన్నాడు.

“రెండుకోజుల క్రికం రవీంద్ర అనే కుర్రాడికి వాళ్ళన్నయ్యని చిన్నన్నే హత్యచేశాడని ప్రేతాత్మని అవాహనచేసి చెప్పించావు. అలాగే శేఖర్ అనే కుర్రాడి జెల్లానుని అమె భర్త, అత రికోసిన్ తో కాల్చి చంపేశారని చెప్పించావు అవునా?”

“అవును. నా విద్యనింతవరకు ఎవరు తప్పుపట్టలేదు. ప్రేతాత్మ అబద్ధం చెప్పదు....”

“అలాగే అనుకుందాం. అయితే ఆ ఆత్మని రప్పించటానికి ఎవరో యువకుణ్ణి ఉపయోగించుకుంటున్నారని తెలిసింది. ఎవరతను?”

“నా వ్యాపార రహస్యాలు బయటపెట్టను.”

“ఊ, అలాగా! మరిప్పుడా కుర్రాడు చచ్చిపోయాడు. అందుకు కారకుడివి నువ్వే!”

“అఁ! చచ్చిపోయాడా? కేవలం పిచ్చివాడిగా మారుస్తే చాలని చెప్పారే ఆ పెద్దాయన?”

“ఎవరా పెద్దాయన?”

“అయన పేరు నాకు తెలియదు. ఊరవరల పెద్ద ఫ్యాక్టరీ ఉండినదా! ఏసిడ్, ఫ్యాక్టరీ. దాని యజమాని.”

“క్లూరా?”

“కాదు, వాళ్ళ చిన్ననాయన.”

శ్రీనివాస్ అలర్టుగా అయ్యాడు. తీగలాగితే డొంకంతా కదుల్తోంది ఇదీ మంచిదే!

“మనోనయ్యా, నీమీదికే గొడవరాకుండా చూసాను. అసలు బరిగిందేమిటో చెప్పు!” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

మనోనయ్య చెప్పుకొచ్చాడు.

ప్రసాదరావు అరుణ్ ని పిచ్చివాడిగా మార్చేయమని మనోనయ్యతో ఒప్పందం చేసుకున్నాడు. అతను మేలే ట్యుట్రలకు కుల్ని ప్రయోగించమనికూడా చెప్పాడు. ట్యుట్రలకు కుల్ని ఆవాహన చెయ్యటానికి బలహీన మనస్కులు, బాగా నెన్సిటివ్ గా వున్నవాళ్ళు కావాలి! ప్రసాదరావు అతిసున్నిత మనస్కుడయిన అరుణ్ ని మనోనయ్యకు అప్పగిస్తానన్నాడు.

మనేనయ్య సంతోషించాడు. అందుకల్లా అతనికి లాభ ముంది. చనిపోయిన వాళ్ళ గురించి వాళ్ళ బంధువుల రహస్యాలు అడుగుతుంటారు. అవి చెప్పటానికి ప్రేతాత్మలని ఓ మనిషి ద్వారా ఆవాహన చేయాలి. ఆ మనిషి అరుణ్ కావటంకల్లా మనేనయ్య స్వార్థమే కాకుండా ప్రసాదరావు కోరిక తీరుతుంది.

అరుణ్ ని స్మకానంకరకు పంపటం తను బాధ్యత తీసుకుంటానని చెప్పాడు ప్రసాదరావు. స్మకానంలోని తంతు మనేనయ్య చూసుకుంటాడు. ప్రేతాత్మలని ఆహ్వానించటానికి అరుణ్ ని ఉపయోగించుకుని చివర్లో అతని మీద ట్యుద్రశక్తుల్ని ప్రయోగిస్తానని మనేనయ్య చెప్పాడు.

ఇప్పటిదాకా అతన్ని తన పనులకి ఉపయోగించు కున్నాడు మనేనయ్య. ఒకటి రెండు రోజుల్లో అరుణ్ మీద శక్తుల్ని ప్రయోగించి ప్రసాదరావు ఆప్పగించిన పని పూర్తిచెయ్యాలనుకుంటున్నాడు మనేనయ్య.

“నీ వృత్తి యేదో నువ్వు చేసుకోక, ఇలాంటి ఆమాయకులైన యువకుల్ని యెందుకు బలిచేయబోయావు?” అడిగాడు శ్రీనివాస్ అంతా నిని.

“తప్పయిపోయింది బాబూ! నా వృత్తిలో వచ్చే డబ్బు నాకు చాలు. ఇలా మనుషుల్ని చంపే పనులు ఒప్పుకోవటం పోరసాటే! అయినా నేను ఆ కుర్రవాణ్ని చంపటాని కొప్పుకోలేదు. పిచ్చివాడిగా మారుస్తే చాలంటే, డబ్బు కక్కుర్తితో సరేనన్నాను” అన్నాడు మనేనయ్య శక్త్యాత్మక పడుతూ.

శ్రీనివాస్ వగంగా ఆలోచిస్తూన్నాడు. మనేనయ్య చేతున్న పని చట్టనిఃదగ్గరయినదీ, అది నీచమైనదిను— అయినా అతని పొట్టకోసం ఆ వృత్తి స్వీకరించాడు—

అతనివల్ల కొందరు హంతకులు దొరికినా, వానివల్ల ఎవరికి
 ఈ యోగం? మనసేనయ్యని అదుపులాకి తీసుకోకతిప్పదు!

“ఆ పెద్దచునిషిని మాకు చూపించు—అనక నిన్ను
 వదిలేసాం” అన్నాడు శ్రీనివాస్.

మనసేనయ్య “పదండి, చూపిస్తాను” అన్నాడు.

శ్రీనివాస్ మనసేనయ్యను తీవ్ర ఎక్కించాడు.

తీవ్ర కిక్కోర్ ఇంటివైపు దూసుకుపోయింది.

“ఏం చేస్తున్నారు గదిలో?” అడిగాడు ప్రసాద
 రావు వాళ్ళ ముగ్గుర్ని గదిలో చూసి నిర్భాంతపోయి.

“రా చిన్నాన్నా! నీ కోసమే ఎదురుచూస్తున్నాం”
 అన్నాడు కిక్కోర్ కంక్షంగా.

“నా ఆనుమతి లేకుండా నా గదిలోకి ఎవరు అడుగు
 పెట్టమన్నారు మిమ్మల్ని? ఈ మనెవరు?” అన్నాడు మేఘ
 నాథ్ కంక గుర్రుగా చూసి ప్రసాదరావు.

“అదంతా తీరిగా మాట్లాడుందాం. ఈ మైక్రో
 ఫోన్లు, స్పీకర్లు—ఏమిటి తర్రంగం? చిన్నాన్నా నీ
 గుట్టరట్టయింది. నీ నేరం ఒప్పుకో!” అన్నాడు కిక్కోర్
 తీవ్రంగా అతనివంక చూచూ.

ప్రసాదరావు చేతిలో కవాలర్లు ప్రత్యక్షమయ్యింది.
 “ఎవరూ కదలాద్దు, ఇటువచ్చి గోడవారగా నిల్చండి.
 కిటికీవైపు అడుగులు పెయ్యద్దు మిష్టర్ ...బుద్ధిగా ఇటు
 నించండి” హుంకరించాడు ప్రసాదరావు తిలుపువైపు
 జరుగుతూ, బోల్లు పెట్టాలని అతని ప్రయత్నం.

అయితే అప్పుడే తలుపులు భగ్గున తెరుచు
 కున్నాయి. ఎస్ స్పెక్టరు శ్రీనివాస్, మనసేనయ్యతో
 బాటు ఎదురుగా ప్రత్యక్షమయ్యాడు.

ప్రసాదరావు చేష్టలుడిగి అలాగే నిల్చుండిపోయాడు. అరుణ్ మెరుపువేగంతో ప్రసాదరావుమీది కురికి రివ్వారు లాక్కొని కాలేయ్యబోయాడు. కాని వెనక నుంచి కిశోర్ అతన్ని సందిట బిగించి ఆపేశాడు.

లేకుంటే ప్రసాదరావు ప్రాణాలు యిగిరి పోయిందేవి.... కోపం తీరక ప్రసాదరావు రెండుచెంపలు చెక్కున వాయించేశాడు అరుణ్.

శ్రీనివాస్ సార్జంట్ వంక తలతిప్పి “అరెస్టు హిమ్!” అన్నాడు.

ప్రసాదరావు కోపంగా శ్రీనివాస్ ని చూసి, “ఎందుకు? షా మి వారంట్!” అని అరిచాడు.

“వారంట్ అవసరం లేదు. మీరు వాళ్ళ మగ్గుర్ని కాల్యబోతుండగా అరెస్టు చేస్తున్నాం. మీ సంగతులన్నీ మీ వాళ్ళే చెపుతారు. ఇదగో, ఈ మసేనయ్యను మించిన సాక్షి ఆక్కలేను” అన్నాడు శ్రీనివాస్ నవ్వుతూ.

ప్రసాదరావు ముఖం నెత్తురుచుక్క లేకుండా పాలి పోయింది. రెండు చేతులు ముందుకు చాచాడు. సార్జంట్ శివం అతని చేతులకి బేడీలు బిగించాడు.

ప్రసాదరావు తన స్టేట్ మెంట్లో యిలా చెప్పాడు: “నేను నా అన్న ఆస్తిని కాజేయటానికి ప్లాన్ వేశాను. అన్న వారసు లిద్దర్ని చట్టానికి దొరక్కండా హత్య చెయ్యాలని పథకం వేశాను. అందుకు మసేనయ్యను ఎన్నుకున్నాను. కాని కిశోర్ మెదడు నా హిప్పటిజమ్ కి లొంగదని తెల్సుకుని ముందుగా అరుణ్ మీద ప్రయోగించాను. అతని మెదడుని నా స్వరతరంగాల కనుగుణంగా మలచుకున్నాను. ప్రతి రాత్రి పన్నెండున్నరకి అతని మెదడులో ట్రైబేషన్స్ సృష్టిస్తూ అతన్ని ఆటంకం

లేకుండా స్మకానానికి వెళ్ళటానికి వీలుగా గడి తలుపులు, గట్లు నేనె తెరిచిపెట్టేవాణ్ణి.

అయితే, కిశోర్ అరుణ్ నడుస్తూ వెళ్ళటం స్మకానం పరిసరానకు సరాసరిపోవటం గమనించి ఫాలో అయ్యాడు, మొదటిసారి ఊరుకున్నాను. రెండోసారి కూడా అలాగే కావటంతో నాకు మహా చక్కటి ఆలోచన వచ్చింది.

గతంలో కిశోర్ ని ప్రేమించిన సుధ తమ్ముడు క్యామలరావు కథ నాకు తెలుసు—అతను చనిపోయే సమయంలో నేను కూడా ఆక్కడున్నాను. క్యామలరావు చనిపోయే సమయంలో యెలా వున్నాడో అదే వికృత రూపంలో ఓ మనిషిని యేర్పాటుచేశాను స్మకానంలో. ఛెర్రెట్ కారు వెళ్ళు తప్పించి స్థారు కాకుండా చేసి, దూరంగా ఆపివుంచిన నా కార్లో యింటికి తిరిగొచ్చాను.

క్యామలరావుని స్మకానంలో చూసిన కిశోర్ గుండె చెదిరి చచ్చిపోతాడని నా ఊహ! కాని అలా జరగలేదు.

అరుణ్ ని కూడా స్మకానంలో ఒంటరినీతిలో వదిలేసి కిశోర్ యింటికి పరుగుతుకొచ్చాడు. అంతిమమే స్రవంతి నన్ను లేపి, అన్నయ్యలద్దరు కనిపించటంలేదని చెప్పింది. నేను నా మారుతి కార్లో బయల్పడ్డగా కిశోర్ ఇంటికి చేరుకున్నాడు. అతన్ని తీసుకుని మళ్ళీ కార్లో స్మకానానికి వెళ్ళాను. ఆక్కడ క్యామలరావు వేషం వేసుకున్న వ్యక్తి కనిపించకుండా యేర్పాటుచేశాను ముందుగానే! ఛెర్రెట్

కారు వెళ్ళు సరిచేసి స్థారు చేశాను.

మరుసటిరోజు కూడా కిశోర్ అరుణ్ ని అనుసరించి స్మకానానికి వెళ్ళాడు. నేను ఫాలో అయ్యాను. మనె న్నయ్య అరుణ్ మీదికి ప్రతేతాత్మ ఆదహిస్తున్న సమయంలో కిశోర్ అతనిమీదికి దాడిచేశాడు. అతను పారిపోయాడు.

అరుణ్ స్వహతపి పడిపోయాడు.

అప్పుడు కూడా కిశోర్ భయపడకుండా అరుణ్ ని తీసుకొని మోసుకుంటూ రాబోయాడు. నేను వెనకనుండి అతని తలమీద కొట్టి స్వహతపించాను.

అయితే తనని కొట్టించెవరో చూడకుండా నే, కొట్టారని కూడా గ్రహించలేక కిశోర్ నేలమీద పడి స్వహతపోయాడు. అరుణ్ ని, కిశోర్ ని నేనే ఇంటికి తీసుకొచ్చాను. అరుణ్ ని అతని గదిలో పరుండబెట్టి, కిశోర్ ని కిశోర్ గదిలో పరుండజేశాను. అంతక్రితం మెయిన్ ఆఫ్ చేసి ఇల్లు చీకటి చేసింది నేనే!

శాంతమ్మని, స్రవంతిని ఆతిర్వాత పిలిచాను. కిశోర్ ఒక్కడే ఒంటరిగా నిద్రలో నడుస్తూ వెళ్ళిపోయాడని, దాల్చో రోడ్డు కడ్డంగా పడుంటే తీసుకొచ్చానని చెప్పాను.

దాంతో కిశోర్ మెంటల్ డిప్రెషన్ కు లోనవుతాడని, క్రమంగా మరో రెండు మూడు షాక్ ట్రిట్ మెంట్స్ చిచ్చి పిచ్చివాడిగా మార్చేయాలని నా పథకం.

అయితే, అటు అరుణ్ ని గాని, ఇటు కిశోర్ ని గాని నే ననుకున్న పద్ధతిలో పిచ్చివాళ్ళగా మార్చలేక పోయాను. కనీసం భయభ్రాంతులై గుండె ఆగి మండిస్తారని ఆశ నే అదీ జరగలేదు.

చివరికి మేఘనాథ్ వల్ల నా గుట్టు కట్టయ్యింది. ఇన్ స్పెక్టరు శ్రీనివాస్ పరిశోధించి ఘనీనయ్యని పట్టుకోవటంతో నా గురించి అంతా చెప్పేశాడు...."

—: అ యి పో యిం ది :—

అంతర్యుద్ధం

నీలూ

అప్రీమ్ ఒక్కసారిగా స్తంభించిపోయిపోయింది.

స్కూటర్ వచ్చి ఆగింది. మేనేజర్ తన గదిలోకి వెళ్ళాడు. అందరి కళ్ళలోనూ ఉత్కంఠ!

ఎవరూ మౌనంగా ఉండిపోలేదు. అయినా వారందరికీ తమ తమ అభిప్రాయాలు చెప్పాలనుంది. అటెండర్ రాజు ఆ రోజు వచ్చిన “హాస్టు” మేనేజర్ గదిలోకి తీసు వెళ్ళాడు. ఉపరి విగబట్టి మామూలున్నారంతా.

రాజు చిద్విలాసంగా బయటకువచ్చి కర్టన్ ద్వారాకు. తిరిగి అందరి కళ్ళలోనూ ఏం జరిగిందనే ప్రశ్నలు. ఆ రోజు వచ్చిన లెటర్స్ లో ఓ ముందపాటి కనర్ మీద “కాన్సిడెన్సి యర్” అని రాసుంది.

అందరి ఉత్కంఠకూ కారణం అదే!

సాధారణంగా సంవత్సరానికి సారి మాత్రమే ఇలాంటి లేఖలు వస్తుంటాయి. అవి ఉద్యోగి స్థలమీద సంవత్సరానికి సారి కాన్సిడెన్సి యర్ టిపోర్టులు పంపి చ

మంటూ రాసే లేఖలు. తిరిగి ఆ రిపోర్టులు కూడా రహస్యంగానే పంపిస్తారు. విడి సందర్భాలలో యేదైనా ప్రత్యేక సందర్భాలు మిహాయిస్తే ఇలాంటివి రావు. కోణవారీ వచ్చే లేఖలు పల్పటి కవర్స్ లో వస్తుంటాయి.

లెటర్స్ ఒక్క మేనేజర్ మాత్రమే చించుతాడు. ఆ లెటర్లు చించి అందులో విషయం తెలిసేదాకా అందరికీ ఆరాటంగా వుంటుంది. పల్పటి కవర్ చించక పోయినా అందులోని విషయాన్ని కొంతవరకు గ్రహించగలుగుతారు. మందపాటి కవర్ లో ఆ అవకాశం యే మాత్రం లేదు.

ప్రస్తుతం కాన్సిలెక్షియల్ రిపోర్ట్స్ పంపించే సమయం కాదు. అవి పంపించి కొంతకాలమయింది. అదే విధంగా ఆఫీసుకు చేంది ఈ నడుమ ఎలాంటి గొడవలు లేవు. అవినీతి ఆరోపణలు గాని, నల్లజన్స్ ఆఫ్ డ్యూటీ అనే ఆంశంవీద యెవరిమీదనైనా మేమో సర్వ చేయటం లాంటిది కూడా లేదు. మరలా లెటర్ యేమే ఉంటుంది?

రాజా వెనక్కు వళ్ళాడు. ఒక్కొక్కరూ తమ సీటు నుంచి లేచి అతని వెనక్కు వళ్ళారు.

“రాజా ఆ లెటర్ చూశారా?”

“లేదండి. అదింకా చింపలేదు.”

“ఎందుకని.”

“ఎమో. ఆ లెటర్ మాత్రం ప్రక్కన పెట్టారు.”

“గురుడు సెప్పెన్స్ మైంటన్ చేయటంలో నిపుణుడు.”

“ఎవరూ ఏం కంఘాన పడల్సిన అవసరంలేదయ్యా. ఆయన గారితో యేమన్నా వచ్చివుంటుంది” అన్నాడు

శివం. శివం తమిళుడు కాదు. తెలుగువాడే.

“అం డేనంటావా” అన్నాడు. వెంకటేశ్వర్లు.

అప్పుడు బజర్ మ్రోగింది.

రాజు పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళాడు.

“శివాన్ని పిలువ్.”

ఆ మాట అందరికీ వినిపించింది.

శివం గంభీరంగా మారపోయాడు. తన మాటలు ఆయన విని ఉంటాడనిపించింది. మొఖంలో ఏమాత్రం భయాన్ని కన్పించకుండా లోనికి నడిచాడు.

“నమ నేసార్” వివేచాడు.

“నమ నే. టేక్ యువర్ సీట్.”

శివం కూర్చున్నాడు.

మేనేజర్ ఒక్కసారి శివంకేసి పరిశీలించాడు.

శివం అయిదడుగుల ఎనిమిది అంగుళాల ఎత్తుంటాడు. ఆ మొఖంలో పెద్ద మీసాలూ .... చురుకయిన కళ్ళు ఆకర్షిస్తుంటాయి. అతనితోగా ప్రయత్నించి యేమేంపొడర్లు, క్రేమ్స్ వాడినా తన వదనంలోని ప్రారత్వాన్ని కొద్ది భాగం మాత్రమే కప్పిపుచ్చగలడు.

అతన్ని చూడగానే ఎవరికీ సదభిప్రాయం కలగదు. అతను ఓ ఆఫీస్ లో లాయర్ గ్రేడ్ క్లర్క్ గా పని చేస్తున్నాడనే విషయాన్ని ఎవరూ విశ్వసించరు. ఇంటి దగ్గర తిని దేశంమీద పడి తింగే రాడీగా భావిస్తారు.

శివం తన దేహాన్ని తెలివిలేటల్ని తలుచుకొని మురిసి పోతుంటాడు. ఎలాంటి చిన్న విషయాలలోనైనా పెంటనే రియాక్టుతాడు. ఆఫీస్ లో ధైర్యంగా మాట్లాడే ధైర్యం తన కొక్కడికే వుందని అరిచి నమ్మకం. ఏ ఆఫీసర్లూ అతన్ని తమ దగ్గర వుంచుకోవటానికి అంగీక

రించను. ఎవరికయినా తప్పకపోతే అతన్ని చూసే చూడ నటు వదిలేసారు.

“వాడే ఆఫీస్ నుండి మీ కో మెమో వచ్చింది.”

“నాకా?” ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు.

“అవును.”

“ఎందుకు సార్?”

“మీ సి. ఆర్స్ మీద వారేదో వివరణ అడుగు తున్నారు. విల్ ఇన్ ఫ్రీడేన్ లోపు మీరు సబ్మిట్ చేయల్సి వుంటుంది.”

శివం మాట్లాడలేదు...

మేనేజరు శివానికి మార్కు చేసిన కాపీ అందించాడు.

శివం మానంగా అందుకొన్నాడు.

“వసా సార్!”

మేనేజరు తలూపాడు. కాయితం అందుకొని బయట కొచ్చిన శివం కేసి అందరూ ఆశ్చర్యంగా చూశారు.

“ఏమిటి గురూ!”

“మెమో యిచ్చారయ్యా” శివం కంఠం కంగున మ్రోగింది.

“దేనికీ?”

“మాడాలి” అంటూ వెళ్ళి కూర్చుని ఆ లెటరు పరిశీలించాడు.

అది గతసంవత్సరానికి చెందిన సి. ఆర్స్ మీద ఆఫీ సర్ రాసిన కామెంట్. “హిజ్ ఇంట్రెగ్రిటీ ఈజ్ నాట్ టోటల్ రిలయబుల్. హి హేజ్ ఎ టెండన్సీ నాట్ టు రెస్పెక్ట్ హిజ్ సుపీరియర్స్” ఈ రెండు అంశాలమీద శివం వివరణ కోరారు. అది చూడుకోజాల లోపు ఇవ్వాలి వుంటుంది.

శివం అది చదివాక ఊరకాలం కంగారుపడాడు. అతని మొఖంలో కోపం సానంలో భయం చోటు చేసుకొంది. అతను ఈ ఉద్యోగంలో చేరి ఆరు సంవత్సరాలు దాటుతుంది. ఇలా జరగటం ఇదే మొదటిసారి. అందుకే అతనికి తెలియకుండానే చేతులు వణకటం మొదలుపెట్టాయి.

“ఇటివ్వు” అని ఆ లెటరు అందుకొని చదివాడు వెంకటేశ్వర్లు.

“ఎవరు రాశారంటావ్?” అన్నాడు.

నిజానికి అతనికి మహాదానందంగా వుంది. అప్పు అడిగితే యివ్వలేదని శివం అతన్ని భయంకరంగా తిట్టి వున్నాడు. అందుకే శివం అంటే గొంతుదాకా కోపం. అయినా అతన్ని యేమీ చేయలేక ఆ కోపాన్ని తన లోనే దాచుకున్నాడు. శివాన్ని అడగటంలో తన సంతోషాన్ని కప్పిపుచ్చుకొని, సానధూతి పులుసుకొని మరీ అడిగాడు. ఇవేవీ గమనించే సీతిలో శివం లేడు.

“ఇంకెవడు రాసాడు, ఆ భోవడిగాడే” అన్నాడు.

ఆ భోవడిగాడు “రామారావ్”.

“వాడేనంటావా?”

“వారే. ఈ రిపోర్ట్ ఈ సంవత్సరానిది కాదు. పోయిన సంవత్సరానిది.”

తిరిగి బజర్ మ్రోగింది. ఎవరి నీట్లలోకి వారు చేరిపోయారు. రాత్రా లోపలకు వెళ్ళాడు.

“మంచినీళ్ళు పట్టా” మేనేజరు కంఠం మ్రోగింది.

అందరూ ఊపిరి పీల్చుకొన్నారు.

ఆ లెటరు ఒక్కొక్కరికీ అందుకొని చదవటం మొదలుపెట్టారు.

శివం కర్నూలు నుండి ఈ నడుమే ట్రాన్స్ఫరు

కాదాడు. విజయనగరం వస్తున్నందుకు అతనితో సంతోషించాడు. అక్కడ డిపో మేనేజర్ తో తాళా తగాదానే ప్రతి చిన్న విషయంలోనూ వారికి అభిప్రాయభేదాలు లేవు. అక్కడున్నంతకాలం ఒక రోజు కరు యేదో చేయాలని ప్రయత్నం చేశారు. ఆ యత్నం అగడికాదు.

శివం ఈ లోపు మరో సమస్య ఎదుర్కొన్నాడు. అది కుటుంబ సమస్య. సరిగ్గా అప్పుడే ట్రాన్స్ ఫర్ కావటం జరిగింది. విజయనగరంలో నూతనంగా ఓ బ్రాంచి యేర్పాటు చేస్తూ శివాన్ని అక్కడ పోస్టు చేశారు. ఆ రోజు కూడా వివరిసారిగా డిపో మేనేజరుతో పోట్లాట జరిగింది. తనకు అద్వాన్స్ గా ఆరు వందల కావాలంటూ అడిగాడు శివం. అందుకు తిరస్కరించాడతను. దాంతో గొడవ మొదలయింది. ఇద్దరూ అరుచుకున్నారు.

“ఆరువంద లిక్విడానికి రూల్ లేదు” అంటాడాయన.

“ఆ రూల్ నువ్వు చూపించు” అంటాడు శివం.

చూపించటానికి యేం లేవు. అఖిరుకు అకౌంటెంట్ యిద్దరికీ నచ్చచెప్పి అయిదువందలకు అంగీకరింపజేశాడు. శివం డబ్బుంగుళాని అలానే వచ్చేశాడు.

శివానికి ‘ఫేర్ వెల్’ ఇన్స్ట్రుమెంట్ లాంటి కనీస సంప్రదాయాల్ని కూడా యెవరూ పాటించలేదు. డిపో మేనేజరు నిరంకుశుడు. నిజంగానే శివం తప్పించి ఆ ఆఫీస్ లో మాట్లాడే ధైర్యం యెవరికీ లేదు. ఇప్పుడు అతనికి యిష్టంలేని వ్యక్తికి ‘ఫేర్ వెల్’ యిస్తే ఆ కత్తు మనసులో పెట్టుకోవచ్చు. అందుకే యెవరికీ వారి మానం విహించారు. కథ అంతటితో ముగియలేదు.

శివం వచ్చిన వెంట శోభల్లోపు ఆదిపో మేనేజరు
అసిస్టెంట్ మేనేజరుగా విజయనగరంలో పోసు చేయ
బడ్డాడు. ఇద్దరూ ఎర్లీ ఒకచోట ఫీల్డుగా పని చేశాల్సి
వచ్చింది. శివం ప్రత్యర్థి అసిస్టెంట్ మేనేజరు రామారావు!

వారిద్దరి నడుమ అనేక తగాదాలు జరిగాయి. ఇలా
జరగటం ఇదే మొదటిసారి.

శివం లేచి మేనేజరు గదిలోకి వెళ్ళాడు.

“జీసు ఫీల్డుకు వెళ్తున్నా సార్!” అని చెప్పి రచ్చ
కాడు.

ఫీల్డులో అయిదుగురు పని చేస్తుంటారు. ఆఫీస్ లో
మరో ఆరుగురుంటారు. క్లబ్ బాల్లో ఈ వార్త అందరికీ
తెలిసిపోయింది.

కాన్ఫిడెన్షియల్ రిపోర్ట్స్ కు చెంది కొన్ని నైతిక
నియమాలున్నాయి. ఓ వ్యక్తి ప్రవర్తనకు చెందిన ఈ
రిపోర్టుల ఆధారంగా ప్రమాదనాలు అపిలేయవచ్చు.
ఇంక్రిమెంట్లు కట్ చేయవచ్చు. ప్రొమోషన్ వీరియడ్
ఎక్స్ పెండ్ చేయవచ్చు.

మామూలుగా ఆరిడెంట్ దుర్మార్గుడన్నా కానీ సి.
ఆర్స్ చెడగొట్టడానికి పూనుకొరు. అలా రాయబోయే
ముందు తనో వ్యక్తి జీవితంమీద దెబ్బ కొట్టబోతున్నాననే
విషయం గుర్తుకొనుంది. అ సమయంలో తప్పకుండా
తమ మానసిక వత్తిడుల్ని అదుపులో పెట్టుకుంటారు.
అందుకు ప్రయత్నిస్తారు.

అలా కాకుండా సి.ఆర్స్ చెడగొట్టేవారు రెండు
రకాలుగా ఉంటారు. మొదటి రకంవారు యువకులు.
వారికి జీవితానుభవం తక్కువ. ఉద్రేకం ఎక్కువ తమ
ఉద్యోగ జీవితం వ్యక్తిగత జీవితం భిన్నమైనవనే విష

యాన్ని వాగు ఒక్కచేసుకోలేదు. వారిలో ఉచేకమే
ప్రధానమయినప్పుడు విచక్షణాహీనంగా రాస్తారు.

మరొకం నిజంగా ఆ వ్యక్తికల్ల గాయపడ్డవారు.
అతని అవినీతిని, క్రమశిక్షణా రాహిత్యాన్ని ఏమాత్రం
సహించే దళ దాటిపోయాక మాత్రమే అందుకు పూను
కుంటాడు.

రామారావుకు మర్బ్ టెంపర్ ఉంది. అతను యువ
కుడు. శివ కల్ల ప్రతిక్షణం టెంక్షన్ అనుభవించేవాడు.

“రామారావ్ ఇంత పని చేస్తాడనుకోలేదు” అన్నా
రెవగో.

“రామారావే కాదు. హృదయమున్న వాడెవడూ
ఈ పనిచేయడు ఏమైనా ఉంటే బయట చూసుకోవాలి.
అంటే కాని చేతిలో ఆధికారం ఉందికదాని”

“ఇవాళ శివానికి రాసాడు, రేపు మరొకరికి.”

“అరే రేపోమాపో ప్రమాదమే రావాలి. ఇప్పుడెంత
ప్రదానాకో.”

“అవును. భవిష్యత్ మీద కొట్టాడు.”

“వొంగ వెధవ” ఎవరో తెల్లారు.

శివం కళ్ళు ఆగ్రహంతో మండిపోతున్నాయి. ఈ
క్షణంలో రామారావు వెనురుపడితే మీదపడి కొట్టేస్తాడు.
బలంగా కొడితే రామారావు చచ్చిపోతాడు కూడా!

రామారావు సన్నగా ఉంటాడు. అతని బుగ్గలూ,
కళ్ళూ బోతుకగోయ్యంటాయి. అసిపంజరానికి తోటా,
ఆ తోటకు పెట్టు తొడిగిట్టుంటాడు.

అతనికి తరచుగా కోపం వస్తుంటుంది. అలా వచ్చి
నప్పుడు “నాకు పర్సనాలిటీ లేకపో బ్బి సరిపోయింది,
నేనూ నీ అంత ఉంటేనా” అంటుంటాడు.

రామారావు సాంఘికంగా, ఆర్థికంగా వెనకబడి
 కులంలోనుండి వచ్చాడు. తన చదువు పూర్తి కావటం
 తోనే ఉద్యోగం వచ్చింది. శివానికి అతినంటే లెక్క
 లేకపోవటానికి అతని కులంకూడా ఓ కారణం!

“నూడు శివం. ఈ విషయంలో నువ్వు మరీ ఉద్రేక
 పడ్డావనుకో. అది నీకే నష్టం. ఇలాంటి వాటికి కంగారు
 పడల్సిన అవసరంలేదు. రెవిన్యూ డిపార్టుమెంట్‌లో
 అయితే మెమోల్లో కొట్టుకుంటారు. నాకు తెలిసినాయన
 ఉన్నాడు. ప్రవేశండ్లంగా డ్రాఫ్ట్ రాస్తాడు. ఆయన చేత
 రిపే ఇప్పించానుంటే ఇంక తిరుగుండదు. లాయర్‌లకు
 పనికొస్తారు. రామారావుతో తగాదా పెట్టుకుంటే అతని
 ఎలిగేషన్స్‌కు ఇంకా బలం వస్తుంది. నువ్వు సస్పెండ్
 అయినా ఆశ్చర్యంలేదు. కాబట్టి నువ్వు కంట్రోల్
 కావాలి” అన్నాడు రాఘవ.

“అ నా కొడుకుని వదిలిపెట్టరు గురూ” అన్నాడు
 శివం.

“వదిలిపెట్టాదు. కానీ యిప్పుడు మార్గం కాదు.
 పేగా ఎవరిముందు ఏం కామెంట్ చేయొద్దు. వాళ్ళు
 యేదో సామర్థ్యానికి అంటారు. అందుకు నువ్వు రెచ్చి
 పోయి యేమన్నా అంటే తీసుకెళ్ళి మోస్తారు.”

“వాడిలా చెయ్యటం బాగుందా?”

“బాగుందని ఎవరంటారు. కత్తుతోనే చేశాడని ఆర్థిక
 మయింది కదా. అయినా ఈ ఆరు సంవత్సరాలలో నీకు
 కనీసం మెమో అయినా ఇవ్వలేదంటున్నావు. ఆయన
 ఆరోపణలకు బేస్ లేదు. ఈ మెమోవల్ల నీకేం జరగదు
 గాని.... నువ్వు ఆవేశపడితే వాడి వలతో ఇరుక్కొన్నావు”
 వివరించాడు రాఘవ.

శివంలో ఎంత తెలింపు. వుంకో ఆంతే పిరికితనం కూడా ఉంది. ఎంత గంభీరంగా మాట్లాడగలడో అంత త్వరగానూ లొంగిపోగలడు.

“సరే నేనేం మాట్లాడను. మనం దీనికి కిపె ఎప్పుడు ఇద్దాం?”

“ఈ రోజు సాయంకాలం ఆయన్ని కలుసుకొని. మాట్లాడతాను. రేపు రాయొచ్చులే. మూడు రోజులు పైముంది కదా” అన్నాడు రాఘవ.

2

రామారావు మొఖంలో కళలేదు. గిర్బిగా ఫీలవు తున్నట్లుగా కనిపిస్తున్నాడు. ఆయనమందు రాఘవ కూర్చుని వున్నాడు.

“మీరిలా రాయటం ఏం బాగుండలేదు సార్. మీకెంత ద్వేషమైనా ఉండొచ్చు. కానీ అతనిమీద అధారపడిన వారు దెబ్బతింటారనేది మీరు ఆలోచించాలి” అన్నాడు రాఘవ.

“లేదయ్యా. అతని సంగతి మీకు తెలవదు. కర్నూలులో ఉన్నప్పుడు నన్నెంత బాధలుపెట్టాడో మీకు తెలియదు. అక్కడ పార్టీల నందరినీ నా మీదకు పంపించేవాడు. హెడ్ ఆఫీస్ ముందు ఆయన మూలంగా ఎన్నిసార్లు తలవంచుకోవలసి వచ్చిందో నీకు తెలుసా? నామీద ఒకాయన కోర్టులో దావా నడుస్తుందయ్యా. నేను మాత్రం మనిషిని కదా?” అన్నాడతను.

రాఘవకు ఏం జవాబు చెప్పాలో అరంకాలేదు.

“ఈరోజు నీకు చెబుతున్నానయ్యా. నన్ను ఆమ్మ అక్క ఆటూ తిట్టాడు. నేను సన్నగా ఉండటానికే సరిపోయింది లేకుంటే యే కాలాలో విరచేసేవాణ్ణి. ఇంటి

వగ్గర' వాళ్ళేం చేశారయ్యా. యెంతకాలం సహించ. మంటావో చెప్పు అతిడికి నేనంటే ఏమన్నా తెక్కంచా? అందుకు కదా నేను రాసింది."

"ఏది యేమైనా మీరు కూడా నొందరపడ్డారు. మీ గో విషయం అలాగింది. మొత్తం ఏంపా యాన్ దృష్టిలో మీ గురించి చర్చ జరుగుతుంది. దీన్ని యెవరూ ఆమోదించరు."

"దీన్ని ఆమోదిస్తారయ్యా. ఆయన బూతులు తెట్టినా, యేం చేసినా అందుకుంటే ఆమోదిస్తారా? మీరందరూ కూడా ఆయనకు మల్లే నే వుండొచ్చు కదా. ఏం దయ్యా ఆయన గొప్ప. ఆయని గొప్ప కులం ఆయితే ఏంటయ్యా నా కింద పని జేస్తున్నప్పుడు నా మాట వినాలా వద్దా" అన్నాడు రామారావు కోపంగా.

"అది నిజమే అనుకోండి. ఆఫీస్ వ్యవహారాల్లో యేవో వస్తుంటాయి. అవన్నీ పర్సనల్ గా తీసుకో కూడదు."

"ఎన్నిసార్లయ్యా చూసేది. అతను ఆఫీస్ గదుల్లో వ్యభిచారం చేస్తాడయ్యా. ఎవడన్నా చూస్తే నా పరువేం కావాలి?" అన్నాడు.

"మీ కంట ఖచ్చితంగా తెలిసినప్పుడు అప్పుడే చర్య తీసుకోవాల్సింది. నేను చెప్పే పాయింట్ మీకు అరం కావటంలేదు. అతను అధ్యంతరకర పనులు చేసినప్పుడు మాత్రం యేంచేయకుండా ఇప్పుడిలా చేయటం యేం బాగుందంటారు?" అన్నాడు రాఘవ.

అప్పటికి రామారావు కర్ణమయింది. "అయినా నే నంత స్ట్రాంగ్ గా రాయలేదు కదా. ఊరికే వార్నింగ్ కి రాకా. ఇప్పటికయినా మారతాడా అని...."

“మారతాడు లెండి.”

“మారతాడా! నాకు నమ్మకం లేదు. అతని సంగతి మీకు తెలియదు” అన్నాడు రామారావు.

రాఘవ నవ్వి “మీరు ఆ మెమోమీద పట్టుబట్టి కూర్చోకండి” అన్నాడు లేస్తూ.

“అబ్బే అదేం లేదయ్యా. ఆ రోజు ఆఫీసులో యెవరి మీదో పెట్టి చెందాలంగా తిట్టాడు. ఆ రోజంతా రాశాను.”

రాత్రికి బార్ లో శివం, రాఘవ కలిశారు.

“ఏం గురూ! మాట్లాడావా?” అన్నాడు శివం.

“మాట్లాడాను. దాదాపు యెడ్చినంత పని చేశాడు” అన్నాడు రాఘవ.

“ఏమిటంట?”

“ఏమిటేమిటి? నీ భాగోళం అంతా చెప్పుకొచ్చాడు. ఆయన్ని నానా చెందాలంగా తిట్టావంట, ఆఫీసుగడ్డులో వ్యభిచారం చేశావుట, పార్టీల్ని ఎగదోశావుట, ఆయన మీద కోర్టులో కేసు కూడా ఉందట గదా” అన్నాడు రాఘవ.

“అదా!” అంటూ నవ్వాడు. శివం.

“అంటే నిజమేనా?”

“నిజమే గురూ! వాడు నన్ను సతాయించాలని చూశాడు. నేను వాణ్ని సతాయించాను”

“అందుకే అతనలా రాశాడు.”

“వాణ్ని బదిలిపెడతా ననుకొంటున్నావా? ఆ మొఖంమీద ఏసిడ్ పోయ్యచూ కొడుక్కి.”

“పోశావు లే, అదేమంత గొప్ప విషయం కాదు. ఆ తర్వాత నిన్ను జైల్లో పేస్తారు.”

“జే నే యేమాతుంది? ఈ రోజు నడిరోడ్డుమీద చంపితే నే నెక్కులేను” అన్నాడు గ్లాసు అందుకుంటూ.

“కథలు చెప్పుకు. ముందు నీ ఉద్యోగం పోతుంది. ఆ తర్వాత గొడవలు. ఈ పాదేక ఆంతా యెందుకు? నువ్వు కూడా నీ పద్ధతులు మార్చుకోవాలి. ఆయన్ని అమ్మ బూతులు తిట్టవటం ఎందుకలా?”

“ఆ రోజు యేదో అన్నాడు గురూ, అందుకు,”

“ఆ రోజు రాకాడంటు.”

“అలాగ” అన్నాడు ఆలోచిస్తూ.

“అవును. మరి యేం చేస్తాడు? నువ్వు ఆయన్ని పేరు పెట్టి తిడితే యేమన్నా చర్య తీసుకోగలడు. అసలు మీ యిద్దరికీ యే విషయంలో తేడా లాస్తున్నాయి?”

“నా పర్సనాలిటి మానీ ఏడ్వూ బాస్! రోజూ ఆఫీస్ కి టక్ చేసుకొచ్చేవాడ్ని. రెండు మాడుసార్లు రోడ్డుమీద ఆడపిల్లల మాట్లాడటం మాశాడు. వాడికి కుక్కు ఎక్కువ.”

“అది క్యక్తిగతం. మనో, కారణం చెప్పు.”

“మరేమిటో నాకు రోచటం లేను.”

“జేను చెప్పనా?”

“చెప్పు.”

“మీ యిద్దరికీ డబ్బుల విషయంలోనే తేడా లాస్తున్నాయి.” శివం ఒక్కసారిగా బిత్తరపోయాడు.

“నిజమే బానూ.... వాడికి నేనంటే ఆ విషయంలో హడల్. నన్నెప్పుడూ డబ్బు లొచ్చే నీటు దగ్గర వెయ్యడు.”

“నన్ను సరిగ్గా చెప్పనీ. ఆలా వేస్తే పూర్తిగా నువ్వే తి నేస్తావని ఆతని భయం, మామూలుగా ఇలాంటి వ్యవ

హా రాల్లో కాంప్రమైజేషన్ ఉంటుంది. ఇద్దరికీ వాటాలు పంచుకోవటం ఇష్టంలేదు, అతనికి ఆఫీస్ లో ఉద్దా వుంది నువ్వొక్కడివే. నీకూ ఉంది అతనిొక్కదే. మీ తగాదాలు తిరుగుతుంది. ఈ విషయం చుట్టూనే. ఏమంటావ్?” అన్నాడు రాఘవ.

“నిజమే గురూ. వాడిది కర్నూలు. కా వా ల ని వేయించుకున్నాడు. తనకు తిరుగులేదనుకున్నాడు. నాతోనే ఇబ్బంది వచ్చింది.”

“అందుకు నీ పద్ధతులు నువ్వు అనుసరించావు. అతని పద్ధతుల్లో అతను వాడేవాడు. ప్రస్తుతం అతను నిన్నో దెబ్బ కొట్టాడు. నేను మాట్లాడాను కదా, అదంత ప్రమాదం లేదన్నాడు. నే నేం సీరియస్ గా రాయలేదు కదా అన్నాడు. కా ట్టి ఈ సందర్భంలోనైనా మీరు కాంప్రమైజ్ అయితే బాగుంటుంది” అన్నాడు రాఘవ.

“లాభంలేదు గురూ, ఇంత జరిగాక వెనక్కి వెళ్ళటం మా వంశంలో లేదు. దెబ్బకి. దెబ్బతెయ్యాలి” అన్నాడు శివం. అతని కళ్ళు అప్పటికే ఎర్రబడ్డాయి.

“పగలు పెంచుకోవటం అంత మంచిది కాదు.”

“మా వంశ లక్షణాల్లో అదొకటి కాన్, రివెంజ్ తీసుకోకుండా మేం యెప్పుడూ నిద్రపోం. మా వంశ లక్షణం మరొకటి. అది నిర్భీచారం.”

“ఆ విషయం రామారావుకెలా తెలిసింది?”

“ఎవడో చెప్పంటాడు. వాడు గనుక వన్ను పట్టుకుంటే వదిలేవాడా? అరే ఎన్నిసార్లు ప్రయత్నంచేశాడు పట్టుకోవాలని. ఆఫీస్ లో సరెన్ గా చెక్ చేసేవాడు. అయినా మనం దొంగేవాళ్ళం కాదు. అదే వాడి బాధ. నేను పార్టీ లందరినీ బాగా ఎక్కించి పంపేవాడ్ని.

చచ్చేవాడనుటో.”

“ఇంతిమా నీకెలా బ్రాన్స్ఫర్ ఆయింది.”

“అదో పెద్ద క్యవచోరం. అక్కడ నాతో అమ్మాయితో సంబంధం ఉండేది.”

“చిల్లర తిరుగుర్పు కాకనా?”

“అవును. ఒకరోజు వోరికిపోయాను. ఇంక ఇంట్లో చూడు రభస. భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది. విడాక్ట్ కాకా రచ్చింది గొడవ. మావాళ్ళెళ్ళో సుధ్యలావుండి నన్ను చివాట్లువేసి మున్నుల్ని కలిపారు. ఈ బ్రాన్స్ఫర్ కూడా వాళ్ళ పుణ్యమే. వాళ్ళే రికమండే చేసి మార్పిచారు.”

“ఇక్కడకూడా తిరుగుతున్నావు కదా?!” అన్నాడు రాఘవ - ఆశ్చర్యంగా.

“ఏం చెయ్యమంటావ్. అది మా వంశ లక్షణం. మా తాత ఆరవై దాటినా తిరుగుతుండేవాడట.”

“రేపు ఉదయం ఎనిమిది గంటలకల్లా వచ్చేయ్. రేకపోతే ఆయన దొరకడు.”

“అలాగే.”

“నీకు అప్పజెప్పి వెళ్తాను. ఆయనకు విషయమంతా చెబితే డ్రాఫ్ట్ రాస్తాడు. టైపుచేయించి పంపేయ్. నేను రేపటినుండి కేంపుమీద వెళ్తున్నాను కదా. వారంలో తిరిగొస్తా. ఈలోపేం తొందరపడకు.

3

“ఇతను మా కోర్కీ శివం. మీకు చెప్పా కదా” అంటూ పరిచయం చేశాడు రాఘవ.

“నమస్కారం సార్” అన్నాడు శివం.

“కుశోపిడి” అన్నాడాయన.

ఆయన పేరు వీరాచారి. ఆయన్ని చూస్తుంటే చాణక్యస్థి చూస్తున్నామా అనిపిస్తుంది.

శివం తనకొచ్చిన మేమో అందించాడు.

చిరునవ్వుతో అందుకున్నాడాయన. చదువుతున్నంత సేపూ ఆ నవ్వు చెక్కుచెదరలేదు.

“ఏం రేంజర్ లేదుగా సార్” అన్నాడు శివం.

పెదవి చప్పరించాడాయన.

“నాకు వేరే పనుంది. మీరు మాట్లాడి డ్రాఫ్ట్ తయారుచెయ్యండి” అన్నాడు రాఘవ. వీరాచారి తలూ పాడు నవ్వుతూనే.

“మరి నేను వెళ్ళొస్తాను. శివం నేను చెప్పింది గుర్తుంచుకో. వస్తానండి గురువుగారూ” అని చెప్పి రాఘవ వెళ్ళిపోయాడు.

“ఇంతకూ మీ ఇద్దరూ వదులగా గొడవ యేమిటి?” అడిగాడు వీరాచారి.

“ముందు నుండి గొడవే సార్!”

“మీరు అతనితో ఎలా ఉండాలనుకుంటున్నారు?”

“అంటే” అన్నాడు అరంకాక.

“మీరు అతనితో తలపడదల్చుకుంటే మనం సీరియస్ గా ప్రాసీడవుతాం. లేదా మనం మనల్ని డిఫెండ్ చేసుకుంటూ రిక్వెస్టింగ్ మానగ్లో రాయాల్సిందే.”

“నావరకు చెప్పాలంటే వాణ్ణి ఇలా రాయటం కారు సార్. ఫిజికల్ గానే వీడో పార్టు తీసేయాలని ఉంది.” రాఘవాచారి నవ్వుతూ చూశాడు.

“చూడబ్బాయ్. నీకు చాలా ఆవేశం ఉన్నట్లుంది. పగతీర్చుకునే పద్ధతి ఎప్పుడూ అంత దైర్యం గా వుండకూడదు. ఈ మేమో దేముందయ్యా. ఇలాంటివి మా

సర్వములూ కొన్ని వందలు చూశాం. రివెంజ్ తీసు
కోవటా ఓ కళ" అన్నాడాయన తాపీ గా.

శివం ఆశ్చర్యంగా చూశా డాయనవంక.

“నువ్వు నీ దేహాన్ని మాత్రమే చూసి ముడిసిపోతూడదు.
శరీరం కంటే బుద్ధిబలం ఆవసరం. ఆరమయిందా?”

తలూపాడు శివం.

“అందుకే దేహాంశాదు ప్రధానం. నువ్వు అరిచి
బీభత్సా చేశావనుకో. అదేం విశేషంకాదు. నువ్వు తిట్టావ్.
ఏమేమీ చేశావు. సమయం వచ్చింది నొక్కేకాదు.
దీన్ని బట్టి చూస్తుంటే రివెంజ్ తీసుకునే కళ నీ కంటే
అతనిలా యెక్కువన్నట్లుంది. ఇప్పుడు నువ్వు ఆవేశంతో
యే పని చేసినా యెనుయతియగుతుంది. అందుకే ప్రకాం
తంగా ఓ పథకం రూపొందించుకోవాలి.”

“నన్నేం చెయ్యమంటారు?”

“ఏంలేదు. ముందే మేమాకి సమాధానం రాసివ్వాలి.
అసలు వాటకం అక్కడి నుండే ప్రారంభం అవుతుంది.
రేపటినుండి నువ్వు పూర్తిగా మారిపోతున్నావు. నీ
కరీర్ నాశనం చెయ్యటానికి ప్రయత్నించిన ఆ వ్యక్తి
మీద నీ కలాంటి ద్వేషం వుండదు పైపెచ్చు గతంలో
అతనిమీద పోట్లాడినందుకు పక్కాత్తాపా ప్రకటిస్తావ్.
కోడ కోడలా నువ్వెలా మారతావంటే యిత నేనా ఆ
పాత వ్యక్తి అనుమానం వస్తుంది.

అప్పుడు నీ అసలు కార్యక్రమం ఆరంభమవుతుంది.
అతన్నే కాక చుట్టుప్రక్కలవారికీ కూడా నువ్వు మారా
వనే అభిప్రాయం కలిగించాక. నువ్వు రంగంలోకి దిగు
తావు. అతని దినచర్యనూ, ఉద్యోగ జీవితాన్ని రహ

స్వంగా గమనిస్తావు. ఆతని 2 లహీనత యొక్కడ వుంజో నువ్వు తెసుకోగలుగుతావు. అప్పుడు ప్రణాళిక వేయబడుతుంది. పిక్చర్ లో నువ్వుండవు. ఆ పని నువ్వు చేశావని అనుమానం కూడా రాదు. అంతగా నిన్ను సమ్మాలి. ఆతను ఏమిటుపాటుగా వుండాలి.

ఆతన్ని కారీరంగా బాధ పెట్టగలవేమో గానీ అంత కంటే మానసికంగా బాధ పెట్టగలగటమే గొప్ప. కారీర కంగా నువ్వు బాధ పెట్టినా ఆ ఫలితం నువ్వు అనుభవించాల్సి వుంటుంది" అన్నాడాయన.

శివం ఆయన మాటల్ని ధిక్తితో వింటుండిపోయాడు. ఆ మాటల్లోని వాస్తవికత ఆతన్ని ఆకరించింది. రామారావు ఇలా రాయగలడని తను ఊహించలేదు. కర్నూలులో ఉన్నప్పుడు ఆతనిం చేయటానికి ఆవకాశం వుండో ఊహించేవాడు. అందుకు తగ్గట్టుగా ప్రయత్నించేవాడు. ఇప్పుడు ప్రమాదాన్ని తాను శంకించలేదు. ఈ బ్రాంచిలో ఆతను ప్రధాన అధికారి కాదు. అందుకే తక్కువ అంచనా వేశాడు. తను యేమిటుపాటుగా ఉన్నప్పుడు దెబ్బతీశాడు.

అదే రామారావుకు హెడ్ ఆఫీస్ లో బలం వుంటే తన పరిస్థితి మరోలా వుండేది.

తను హెడ్ ఆఫీస్ పరిస్థితి నిజంగానే విచిత్రమైంది. అక్కడ రికమండేషన్ కు తీర్పించి ఫ్యాక్టుస్ అండ్ ఫిగర్స్ తో సంబంధం లేదు. ఈ విషయంలో రామారావు నిస్సహాయుడు. రికమండేషన్ వుంటే యెలాంటి వాస్తవాలయినా సమాధి కాబడితాయి.

రామారావుమీద కూడా చాలా ఆరోపణలున్నాయి. "హెడ్ స్ట్రాంగ్" అనే రామారావును పై అధికారులు

గ్యాని స్తుంటాడు. అందుకే అతను తరచుగా బ్రాన్స్
కాబడుతుంటాడు.

మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను సార్!" అన్నాడు శివం!
యన చిరునవ్వు నవ్వేడు. "నా గదిలో కూర్చుందాం
అంటూ తీసుకళ్ళాడు.

మమ కొన్ని వివరాలు అడిగాక పావుగంటలో
ని తయారుచేశాడు. శివం ఆయన వాడిని ఇంగ్లీష్
ని ఆ భాషలో ఉన్నాయనే విషయం మొదటి
గా తెలుసుకొన్నాడు.

యినా శివానికి అర్థమయిన విషయం ఒకటుంది.
నీతి అని వినటం, చదవటమే గాని తన అనుభవం
రాలేదు. ఒక విషయాన్ని యెంత నమ్రతగా, డిప్లొ
మాగా చెప్పవచ్చో, వీరాచారి డ్రాఫ్ట్ చెబుతుంది.
బ్యాలెన్స్ డ్ గానూ, కన్విన్సింగ్ గానూ వుంది.
ఇది నా ప్రమాదానకు యే యిబ్బంది కలిగించదు
"

వేరే ప్రాసీడ్ కాకుంటే మాత్రం యేముండదు.
కూకాక కూడా యింకా ఏమీన తీసుకుంటారని నే
ను."

నేను ఈ రోజే సబ్ మిట్ చేస్తాను."

ఈ లెటరు తీసుకళ్ళి ముంగు నీ మిత్రుడికి చూపిస్తు
వ్" అన్నాడాయన తాపీగా.

ఎవరికి? రామారావు కా?"

అవును."

నేనా!" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

చూశావా! అప్పుడే మామూలు మనిషివయ్యావు.
య్యకు నే వ్యక్తి రాగ ద్వేషాల్ని తన మనసులోతప్ప

మొఖంలోనూ, ప్రవర్తనలోనూ స్పష్టంగా చూపిం
గంభీరంగా అన్నాడు.

శివం జీవితంలో మొదటిపాఠం నేర్చుకొన్నాడ
“తప్పుకుండా చూపిస్తా సర్. త్వరలో నీ మి
కలుసాను.”

“సంతోషం, విజయభవ” అన్నాడాయన.
వీరాచారికి ఈ రకమైన సంఘర్షణ అంటే
యివ్వం!

4

“ఇదిగో సార్, హెడ్ ఆఫీసు మెమోకు రిపై
న్నాను. ఓసారి మీకు చూపించాలని తీసుకొచ్చే
నమ్రతగా కాయితం అందించాడు శివం.

ఉహించని ఈ సంఘటనకు కంగారుపడిపో
రామారావు. “అబ్బే.... నా కెందుకయ్యా?”

“ఊరికే చూడండి సార్! టెటరులో యే
తప్పు అన్నాయేమో!”

రామారావు అనుమానంగా నే అంగుకున్నాడు.

“నా మీద మీరు రాకారని నాకేం కోపం
జనరల్ గా చూపిస్తున్నాను. ఆ తర్వాత యేం ర
నని మీ రనుకోవచ్చు కదా!”

“అబ్బే .... అదేం లేదయ్యా” అన్నాడు
“ఎవరో వ్రాయించావయ్యా? ప్రహ్లాదంగా
అన్నాడు చదివాక.

“ఎవరో మీ బోటాయనలో రాయించాను.”

“చాలా బాగుంది” అన్నాడు రామారావు.

“మీరు రాసింది నిజమేనండి. సుపీరియర్స్ ను
వించటం నాకు చేతకాలేదు. ఇప్పుడే అన్నీ నా

న్నాయి. ఇప్పటిదాకా మనం అనేక విషయాలలో
 ఉన్నాం. నేను మిమ్మల్ని యెదురుగా తిట్టాను
 నా గాని .... జరిగిందేదో జరిగిపోయింది, ఇకనుండి
 పరిస్థితులలోనూ మనం పోట్లాడుకొనే అవకాశం
 ఉండని నేను భావిస్తున్నాను.”

మంచిదే కదయ్యా!” అన్నాడు రామారావు.

‘మీ రిలా రాయటంవల్లే నాకు జ్ఞానోదయం
 ఉంది.”

‘ఏదో కోపంలో రాకాను, ఏమనుకోకు.”

‘మీరు నన్ను ఏమనుకోకండి.”

‘ఇట్సార్ రైట్!”

‘తం తన లెటర్ ఆందుకొని ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు.

రామారావుకు చెప్పలేనంత ఆశ్చర్యంగా వుంది.

తొందరగా యిలా మారటం అసంభవం. ఇంత విన
 గా ప్రవర్తించటం ఖచ్చితంగా ధూర్జలక్షణమే
 వున్నాడు. ఆయినా కొంతకాలం పరిశీలిస్తేనే గాని
 క్షయానికి రాకుండా ఉన్నాడు.

శివం లెటర్ ఆఫీసులో సబ్ మిట్ చేశాడు.

మేనేజరు పూర్తిగా చదివాడు.

“బాగుందయ్యా. చక్కగా రాశావు. ఆయినా
 పంటివన్నీ రొటీన్. రామారావు అలా రాయటం యేం
 గుండలేదు. పదికాలాలపాటు ఒకచోట కలిసి పని
 చేసిన వాళ్ళం. ఇలా మనస్పర్ధలు పెంచుకుంటే
 ఎలా?” అన్నాడాయన.

“నిజమే ననుకోండి. ఆయినా ఇందులో నా తప్పు
 ఉంది. పూర్తిగా ఆయన్నే అనటానికి ఏలేదు.
 నున్న నేనే రెచ్చగొట్టాను” అన్నాడు శివం

నమ్రతగా.

“వాట్!” అంటూ ఆశ్చర్యంగా కుర్చీలోంచి
లాడు మేనేజరు.

శివం నుండి అలాంటి జవాబు రాగలదని ఆ
ఊహించలేదు.

“ఈ రెటర్ ఫార్వర్డ్ చేయండి.”

“ఓ. కె!” అన్నాడాయన ఆశ్చర్యంగానే.

శివం బయటకొచ్చాడు.

“ఏంటి శివం! ఇంత మారిపోయావ్? నువ్వు
మర్యాదగా మాట్లాడుతుంటే రామారావుకు సో
పోతుంది.” అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

వెంకటేశ్వర్లు తోటివారిని రెచ్చగొట్టడంలో;
మునగ చెట్టెక్కించటంలోనూ నిపుణుడు. తనకు కావల
సమాచారాన్ని పరోక్షంగా రాబట్టుకోవటంలో
అతని తెలివిలేటలు ప్రదర్శిస్తాడు!

“అయినా మాన మేనేజర్, మర్యాద యివ్వటం :
బాధ్యత.”

“నువ్వు సరిగ్గా మాట్లాడుతుంటే నీ దోస్త్ అ
పోయాడు. ఇప్పుడు మాతో మాట్లాడటం మానేశాడు

“నేను ఆయనతో యెప్పుడు తగాదాపడ్డా ఆయ
నర్క్కి విషయంలో మాత్రం పొగిడాను. మనకు
మేనేజర్ లో అతనితోపాటు పనిచేసేవారు తక్కువ
ఇది వరకు పోట్లాడుకునేవాళ్ళం. ఇప్పుడదేంటేదు
అన్నాడు శివం.

“నిజమే” అన్నాడు వెంకటేశ్వర్లు.

సాయంత్రం మాటల సందర్భంలో వెంకటేశ్వర్లు
ఈ విషయమే రామారావుతో అన్నాడు.

“శివం చాలా మారిపోయాడు సార్!”

“వీనాయ్యా ఆట్లా అన్నావు.”

“అవునండి మిస్సున్నీ ఎంతగా పొగిడారనకున్నారు. మొదటిసారి నేను వివటం.”

“విమోచయ్యా.... నాకేం వమ్మకంలేదు.”

అయినా ఎందుకో సంతృప్తికలగటంలేదు. ఈ నమ్రత వెనుక ఏదో ప్లానుంది. ఎవరినన్నా మాట్లాడి కొట్టి పాదా? కోడుమీద వెళుతున్న గడ్డపి కొట్టేనే తనకు దిక్కేమిటి? అయితే ఏం చెయ్యాలి?

ఈ పరిణామాలన్నీ ముందే ఉహించి వుండాలింది. అతను యేదో చేస్తాడు. అదికూడా ఫిజికల్ గానే. ఒక్కసారి తన వంక మాసుకున్నాడు రామారావు.

“నేనకూడా అంత లావుంటేనా....” అనుకున్నాడు. అతన్ని గుప్పిట్లో ఉంచుకోవాలి. అందుకు యేం చెయ్యాలి? రామారావు ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయాడు

5

“నీలో ఆవేశం తప్ప ఆలోచనలేదు” అన్నాడు వర్మ. వర్మకూడా రెవెన్యూ డిపార్టుమెంట్ లో పని చేస్తున్నాడు. ఇంట్లో సంవత్సరాల అనాధవంతో అతను రాటు తేలి వున్నాడు. వర్మతో ఓ విచిత్ర పరిస్థితిలో రామారావుకు స్నేహం కలిసింది. తన బాధను ఆయనకు వెల్లడించాడు రామారావు.

“ఎందుకంటే తెలివిగలవాడు తొందరపడడు, ఓవేళ తొందరపడినా సగంపని చెయ్యడు.”

“అంటే .” అన్నాడు రామారావు.

“మొరతని నీ ఆర్గ్యూ మార్క్ రాకారు. బాగుంది. కానీ దానికి బేస్ యేమిటి? ఒక్క ముక్కలో అతను

యెరిర్ని గౌరవించడు, యాగ గెంట్ అని రాస్తే చాలదు. అందుకు బిగ్ ఆధారాలుండాలి, ముందునుండి అలాంటి చేస్ ను క్రియేట్ చేసుకోవాలి.

అతని ఉద్యోగ జీవితంలో మీ రెప్పడూ ముఖాముఖి తలపడ్డారు. కానీ రిటైర్ గా యే ఆధారంలేదు. కనీసం ఓ మేమేగాని, వార్నింగ్ గాని లేకుండా అకస్మాత్తుగా అతను దుర్మార్గుడయిపోయాడంటే రెండు విషయాలు స్పష్టమవుతున్నాయి. అతనిమీద మీకు వ్యక్తిగత బిష్టమ్యం ఉంది. రెండు, యేదో విషయంలో మీ ఇద్దరికీ పడటంలేదు. ఆఫీసులో ఆర్థిక విషయాలమీద తగాదా లాస్తాయి. ఇలా రాయటంవ్వారా మీ సుపీరియర్స్ లో మీమీద ఓ భావాన్ని క్రియేట్ చేసుకున్నారు.

ఏమాత్రం అనుభవమున్న ఆఫీసరయినా మీ రిపోర్టు చూసి “చేస్ లెస్” అని ఒక్కచుక్కలో కొట్టేస్తారు. మరి నువ్వు సాధించిందేమిటి? నథింగ్. నువ్వు బయట పడిపోయావు నీకు వ్యతిరేకంగా అతను తన కేడర్ నంతా కలుపుకొస్తాడు. నువ్వులా రాయటంకల్ల నీ ద్వేషాన్ని ప్రతిబింబించటం తప్పించి యెలాంటి ఉపయోగం లేదు.

అంతగా నువ్వు రాయదలచుకుంటే పూర్తిగా దిగి పోవాలి. అటో ఇటో - తేల్చుకోవాలి ఇలాంటి మేమేలు రెండింటే అతను ముద్దుబారి పోతాడు. అసలు యుద్ధం మొదలయ్యేదక్కడే” అన్నాడాయన.

“ఇంతిదూరం చేసు ఆలోచించలేదండి. కోపంలో రాస్తేకాను. అసలు మా హెడ్ ఆఫీస్ లో ఎంత స్పష్టమయిన ఆగోపాలు చేసినా గాలికగిరిపోతాయి. ఏదో తెలియించుదామని రాశాను” అన్నాడు రామారావు.

“ఇలా ముందు చూపులేకుండా రాస్తే కొద్దుల్నికూడా

ఫేస్ చెయ్యబుంటుంది. మనం ఓ విషయాన్ని సీరియస్ గా తీసుకుంటున్నామంటే దాన్ని డిఫెండ్ చేసుకునే సోమత ఉండాలి. మీ ఆఫీస్ పరిస్థితి తెలిసికూడా మీరు ర్యాంక్ పైవ్ చేశారు. ఈ సి.ఆర్స్ బ్రిటిష్ వాళ్ళ సంప్రదాయం. ఇలా దుర్వినియోగం అవుతున్నాయనే వీటిని పూర్తిగా రద్దుచేయాలని డిమాండ్ చేస్తున్నారు” అన్నాడాయన.

“నేను సరిగ్గా రాయనిమాట నిజమే. కానీ అతని ప్రవర్తన దారుణంగా వుంటుంది” అన్నాడు రామారావు తన చర్మను సమర్థించుకుంటూ.

“అలాంటప్పుడే ఎటాక్ ఇవ్వాలి. దొంగలుపడ్డ ఆర్మెల్లకు కుక్కలు మొరిగినట్లుగా ఇప్పుడు రాస్తే ఎలా? ఇలాంటి విషయాలలో తొందరపడకూడదు.”

“నిజమేనండి. నాకూ అనుభవం లేదుకదా. మరో విషయం తెలుసా? ఈ నడుమ అతను చాలా మారిపోయాడు. ఎంతో మర్యాదగా ఉంటున్నాడు. ఆ విషయం నాకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగిస్తుంది.”

వర్మ కొంచెం సేపు ఆలోచించాడు.

“ఇలాంటి విషయాలలో రకరకాల వారుంటారు. రిటెంజ్ తీసుకోవటంలో ఆదో భాగం. మీరు యేమరు పాటుగా ఉండకండి. అతన్ని ఓ కంట కనిపెడుతుండండి.”

“నాకు అతని గురించి ఒకటే భయం. చాటుగా దాడిచేసాడని లేదా యెకరితోనైనా చేయించగలడని. అతను తీసుకునే రిటెంజ్ అలానే వుంటుంది” అన్నాడు రామారావు.

వర్మ తయారాడు సాలోచనగా.

“నాల్గవ రిపోర్ట్ నీ ఎలా ఉంటుంది” అన్నాడు రామారావు.

“ఛ ... ఇంక ఆఫీస్ లో నీకు పరువేముంటుంది. ఆతని వ్యక్తిగత జీవితంలో యేదో జాగ్రత్తలుంటాయి. అవి కాచ్ చెయ్యాలి. తిరిగి మరెప్పుడూ నీ జోలికి రాకుండా ఉండాలంటే ఆ డూట్లోనే సాధ్యం. నువ్వు కూడా ఆతని పట్ల ప్రేమ ప్రదర్శిస్తూనే నీ చేతిలోకి తెచ్చుకోవాలి....” అన్నాడు వర్మ.

“అవును. ఈ విషయంలో నా ప్లాన్స్ నాకున్నాయి” అన్నాడు రామారావు.

శివం జీవితంమీద రామారావు షేడోపడటం ఆరంభమయింది ఆ క్షణంలోనే!

6

శివం ఓ స్కోప్ మానియాక్.

రోడ్డుమీద పోయేటప్పుడు వచ్చే పోయే స్త్రీలను కొరుక్కు తినేట్లు చూస్తాడు. ఆతని పెకిల్ వారిని రాసుకుంటూ వస్తుంది. ఆతని కళ్ళూ, చేతులూ ఏదో సజ్జలు చేస్తూనే వుంటాయి. వాళ్ళు పెద్దవారు గానీ, చిన్నవారు గానీ యెవరయినా సరే ఆతని స్వభావం అంతే.

ఆతనిలో మరో లక్షణం వుంది పెక్కు సంబంధించిన విషయాల్ని వర్మర్ గా వివరించటం. ఈ విషయంలో శివానితో సూత్రం వుంది.... ఏ వయసువారైనా ఫర్వా లేదు. ఆమె ‘స్త్రీ’ అయివుంటే చాలు. “స్త్రీ గొప్పది. ఏ స్త్రీ అయినా నన్ను కదిలిస్తుంది” అంటుంటాడతను. ఆతని స్పెసిమన్. శివం పెక్కు జాగ్రత్తలమీద గొప్ప పరిశోధన చేయవచ్చు.

సంభోగ సమయంలో అతని ప్రవర్తన కిరారంగా ఉంటుంది. అతనికి దృష్టి అనే పదానికి అర్థం తెలియదు. ఎప్పుడూ యిలాగా యేదో అనుభవించలే ఆరాటం.... తపన. అతని పదతుల్ని సంసార స్త్రీలెవరూ ఆమోదించరు. అందుకే అతని దృష్టి దేశం మీదుంటుంది.

అతని కాడిన్ పదతులకు వేశ్యలు సహకరించవలసిందే—వారికి తప్పదు కాబట్టి. శివం డబ్బు విషయంలో పాడుపుగా ఉంటాడు. అతనిప్పుడూ డబ్బులిచ్చి స్త్రీల దగ్గరకు పోడు. అతని మొఖంచూసి ఆకర్షింపబడేది తక్కువ రకం స్త్రీలు. అలాంటివారి దగ్గరకే పోతుంటాడు. ఈ విషయం ఇంటిదగ్గర తెలియకుండా జాగ్రత్త పడతాడు.

శివం భార్య గ్రాడ్యుయేట్. కర్నూలులో జరిగిన సంఘటనకే ఆమె తీవ్రంగా గాయపడింది. మధ్యవర్తుల ద్వారా అప్పుడు సంసారం చక్కబడింది. ఇప్పుడూ శివం తిరుగుబొక్క గమనిస్తే—వ్యభిచారం చేస్తున్నందుకు కాదు ఆమె గుండ్రాగిపోయేది—తన భర్త ఎలాంటి స్త్రీల దగ్గరకు వెళ్తున్నాడనే విషయం భరించలేక! అంత దారుణమైన అపహీనతలు కలిగున్న వ్యక్తి శివం!

రామా రావుకు అతని గురించి చూచాయగా తెలుసు—ఆడపిచ్చి వుందని. కానీ లోతుల్లోకి వెళుతున్న కొలది అతని ప్రవర్తన ఆరమయి ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఈ నడుమ శివం దృష్టిలోకి యిద్దరు మహిళ లొచ్చారు. అందులో ఒకావిడ స్త్రీగా వుంటుంది. ఆమెకు చాలా కాలంగా ఫారిన్ నైలెక్స్ చీర ధరించాలనే కోరిక వుంది. ఆమె శివం దృష్టిలోకి వచ్చింది. తన కాచీర తెచ్చివెడితే సుఖం అందించగలనని ఆమె

వాగ్దానం చేసింది. నెలాఖరు కదా జీతం అందుకొన్నాక కొనిపెడతానని నచ్చచెప్పబోయాడు శివం. కానీ ఆమె అందుకంగీకరించలేదు.

మరో అమ్మాయి ఎక్కడి నుండో వచ్చేసింది. ఆమెకు ఈ నడుమే పెళ్ళయింది. ఆమెకు తన భర్తంటే యిష్టం లేదు ఆమె భర్తకూ తనంటే ఆయిష్టమూ, అనుమానం! అందుకే ఓ సాయంకాలం పూట మేడమీదినుండి క్రిందకు నెట్టేశాడట. దాంతో ఆమెకు మాడునెలల గర్భం పోయిందట. అక్కడ వుంటే ఏదో కోజు చంపేయగలడని ఆమె ఇంటినుండి వచ్చేసింది.

ఏ రకం పక్షులు ఆ గూటిని చేరతాయని ఆమె శివం గూటికి చేరింది.

ఆఫీసు ఆయిన దగ్గర్నుండి అతను తిరుగుతుంటాడు. ఆ వేటలో వీళ్ళిద్దరూ తగిలారు. మొదటి విషయం వాయిదా వేశాడు. రెండో అమ్మాయి మాత్రం “మీ యిష్టమింటే నే నిక్కడే వుండిపోతాను. ఏదన్నా గది చూడండి. నాకు కొంచెం భోజనానికి ఇవ్వండి” అంటూ ప్రాధేయపడింది.

ఆమెకు వెంటనే లేబర్ యేరియాలో ఓ గది చూశాడు.

రామారావు ఈ విషయాలన్నీ నేకరించి పెట్టాడు. అతనలా నేకరించగలడే నే అనుమానం కూడా శివానికి కలగలేదు. శివానికి తన పతనమయిన జీవితాన్ని గొప్పగా చెప్పుకోవటంలో ఆనందం వుంది.

శివం ఈ గొడవల్లో వున్నా రామారావు జీవితానికి చెందిన చీకటి కోణాల్ని బయటకు తియ్యగలిగాడు.

రామారావు గొప్ప లంచగొండి!

అతను తనకు కాగా నమ్మకమైన వ్యక్తి ద్వారానే
డబ్బు తీసుకుంటాడు. అందులో అతనికి కొంత వాటా
పోతుంది. తనకేమీ పనిచేస్తాడు. ఎవరికీ అనుమానంరాదు.
రామారావు జీవితం లోతుల్లోకి వెళ్ళాక శివానికి ముఠ
కొన్ని విషయాలు తెలిసివచ్చాయి.

వారి కుటుంబంలో పెళ్ళి వచ్చింది అతని. మిగతా
వాళ్ళందరూ కూలిపనులు చేసుకుంటున్నారు. వారంత
కష్టపడి రామారావును చదివించారు. ఈస్థితికి వచ్చాక
అతనివన్నీ మరిచిపోయాడు. వానివన్నీ కలుసుకోవటానికే
అతనింగీకరించాడు. వారికి పెనా కూడా సహాయం
చేయ్యడు. అందుకే వారందరికీ రామారావంటే
ఆసక్తి. కాగా ట్రావ్ తయారుచేయాలి. అందుకే
రామారావు ఇరుక్కోవాలి.

అందుకు తగ్గ సలహా ఇవ్వగలిగేది వీరాచారే!

“మా వాడి గురించి వూరి వివరాలు సేకరించా
సార్!” అన్నాడు శివం, వీరాచారితో.

“మంచిది, అతను క్యాష్ తీసుకుంటున్నాడా?”

“అవును. కానీ అతను డైరీకు గా తీసుకోవటంలేదు.

“ఎవరిద్వారా తీసుకుంటాడు?”

“అటెండర్ ద్వారా.”

“అలా అయితే కష్టం కదా!”

“అది మీరు ఆలోచించాలి.”

“అతన్ని పట్టించాలంటే ఒకటే పద్ధతి వుంది. ఎ.
బి. వాళ్ళకి చెప్పటమే. వాళ్ళు కొన్ని ప్రత్యేకమైన
నోట్లు యిస్తారు. అవి తీసుకుంటుండగా వాళ్ళు కనీసం
కొంచెం ఆలస్యం అయివా ఫర్వాలేదు. ఆ నోట్లు తీ

కుంటే వేలిముద్రలు పడతాయి.”

“నిజమే అనుకోండి. కానీ వాడు స్వయంగా తీసు
కొచ్చే? —”

“తిప్పకుండా తీసుకుంటాడు. ఆయన బాగా నమ్మిన
వ్యక్తి అయివుండటం అవసరం. క్రొత్తవాళ్ళ దగ్గరయితే
ఎటూ అటెండర్ తీసుకుంటాడు. బాగా నమ్మకముంటే
ఆయనే తీసుకుంటాడు.”

“ఎందుకనంటారు?”

“నమ్మకం మొదటి కారణం. రెండోది ఆ అటెండర్
గాడు వీలీస్తున్నాడో యేం తెలుస్తుంది? పైగా వాడికి
వాటా ఇవ్వటం యెందుకు?”

“నిజమే!”

“ఒక్కసారి ఆ జీవితానికి అలవాటుపడితే చూ
పెప్పడూ డబ్బుమీదే వుంటుంది. అలాగే సాధ్యమైనంత
వరకూ రాబట్టుకోవటానికే చూస్తారు. మరొకడికి పైసా
యివ్వాలంటే ప్రాణం పోతుంది. అందుకని మంచిమార్గం
యేమిటంటే వాడికి నమ్మకమైనవాడిని పట్టుకోవాలి.
అతనిచేత ఎ.సి.బి. వారికే రిపోర్టు చేయిస్తే ట్రాన్
కూపోందిస్తారు.

ఒక్కసారి దొరికాడా వాడి ఖర్మ జీవితంలో ఆ
దెబ్బ మరిచిపోడు. ముందు సెన్సెడ్ అవుతాడు. ఆ
కర్వాత కోర్టులచుట్టూ తిరుగుటతో సరిపోతుంది. వాడు
సంపాదించిందంతా హరించుకుపోతుంది. అరమేందా?
అన్నాడాయన.

“ఇప్పటినుండి ఆ ప్రయత్నంలో ఉంటాను సార్!”

“గో ఎ హెడ్!” ఆశ్చర్యపడించాడు వీరాచారి.

శివో వస్తుండగా వైలెక్స్ చీర కనపడింది. ఆ

ప్రక్కగా నెక్కిరి ల్లిపాడు.

“ఏం జీవి!” అన్నాడు శివం.

“నువ్వా?” అందామె ఉలిక్కిపడుతూ.

“ఎక్కడ నుండి వస్తున్నావు?”

“బజారులో పనుండి వాయాను.”

“రమ్మంటావా?”

“నువ్వా చీర సంగతి మాట్లాడవు!”

“చూస్తుంటే నువ్వా చీర కోసమే డి అన్నట్లుండే”

అన్నాడు శివం.

ఆమె కొంచెం దెబ్బతిన్నట్లుగా చూసింది.

“అంత నమ్మకం లేకపోతే ఎలా? జీతాలు రాగానే కొనిపెడతానని చెప్పాను గదా. మనుషుల్ని నమ్మాలి” అన్నాడు పెంటనే.

ఆమె ఆలోచించింది. శివం అఫీసు అడ్రసు ఆమెకు తెలుసు. అనసరమయితే తాను అక్కడకు వెళ్ళి తెచ్చుకోగలదు. ఆమె భర్త మసలివాడు. పెక్కో నిషయంలా ఆమెకు అసంతృప్తి వుంది. ఆమెకు నై లెక్స్ చిమీడి కాక ఇంకా చాలా వస్తువులమీద ప్రేమంది. ఆమె కోజా చూసే సినిమాల ప్రేరణ అది.

“సరే రా!” అందామె.

“మీ వాళ్ళెవరూ లేరుగా?”

“ఎవరూ లేరు. ముందు నేను వెళ్తాను. ఆ తర్వాత రా!” అంది.

ఆమె వెళ్ళిపోయాక పదినిమిషా లుండి ఆమె ఇంట్లోకి వెళ్లాడు శివం. అతని కళ్ళు కామంతో మండిపోతున్నాయి అమాంతం మీదకు లాక్కున్నాడు.

“ఉండు. బట్టలు చిరిగిపోతాయి. చీర తెమ్మంది

అందుకే. మంచి చీర కట్టుకొని వద్దామనుకుంటే —”

“అప్పటిదాకా మనం అగలేం కదా! ఫస్ట్ తర్వాత నీకు చీర కాదు. మేచింగ్ బ్లాజు కూడా ...” అన్నాడు శివం. ఆమె మురిసిపోయింది.

అరగంట తర్వాత శివం వంక అడోలా చూస్తూ అంది.

“నీకు వెళ్ళింది?”

“అయింది. ఏం?”

“నీ పెళ్ళామెట్లా ఉరుకుంటుంది?”

శివం వికృతంగా నవ్వాడు.

“నీ వున్న మనిషివి కాదు. ఇదేం పద్ధతి?” అంది కొంచెం కోపంగా నే.

శివం కళ్ళవంట నీళ్ళు వచ్చేదాకా నవ్వాడు.

“చీర సంగతి మరచిపోకు” అంది.

“బ్లాజు కూడా” సవరించాడు శివం.

తిరిగివస్తుండగా శివం మనసులో ఆ వ్యక్తి మెరిశాడు!

8

“శివం భార్యకు,

ఈ లేఖ ఆసాంతం చదివి ఓ నిరయానికి రమ్మని కోరుతున్నాను. మీరు ఎంతో చదువు కొని, సంస్కారం కలిగుండి ఓ సెక్స్ పెర్వర్ట్ చేతుల్లో బానిసగా బ్రతకాల్సి రావటంపట్ల నా సానాధూతి ప్రకటిస్తున్నాను.

మీ దెంతటి గురదృష్టం. ఏ పురుషుడికయినా పరస్త్రిలపట్ల కొంత వ్యామోహం ఉంటుంది. కానీ దానికి ఓ హద్దుంది. మీ భర్త లీలల గురించి మీకు తెలిసింది చాలా తక్కువ.

కానీ అతని నగ్న స్వరూపం మీకు తెలిస్తే

గుండెలు బ్రద్దలయిపోతాయి. అతను యిలాంటి
ఆడవారితో లెసుగుతున్నాడో ఒక్కసారి మీరు
గమనిస్తే ఇంక జీవితంలో అతనితో కాపురం
చెయ్యటం సంభవించదు. రోడ్లవంట తిరిగే
వారూ, వేశ్యలు, మదంతో కోవ్వక్కినవారూ
ఇంకా ప్రత్యేకించి వరుసుమర్చిన వారు. వారే
అతను మెచ్చిన రంభలు.

ఓ బాధ్యతాయుతమైన ఉద్యోగంలో ఉంటూ
ఇలా ఎందుకు దిగజారావీ? ఈ విషయం మీ
స్నేహితులకీ, మీ బంధువులకూ తెలిస్తే మీరు
తలెత్తుకు తిరగగలరా?

మీవారి తాజా లీలలు యేమిటో తెలుసా? ఈ
ఉద్యోగం ఓ అసాధకు ఆశ్రయం ఇచ్చాడు. ఆమె
గురించి మీకు తెలుసుకోవాలనుందా? వంట వే
క్రింది అడ్రస్‌కు వెళితే పూర్తి సమాచారం
లభిస్తుంది. మర్యాదగా అడగండి. ఆమె ఏం
చెబుతుందో వినండి.

ఇంకా మీకు కావాలంటే అతను పర
స్త్రిలతో ఉన్నప్పుడు పట్టించగలం. ఆ రోజు నా
మీ వ్యక్తిగతం నిలుపుకొంటారా? ఆ రోజు నా
మీ బానిస బ్రతుకునుండి బయటపడగలరా? లేక
భర్త కదాని క్షమించి వదిలేస్తారా?

దారుణమైన అలాంటి మనఃశుల నడుమ మనిలే
ఆ వ్యక్తి తిరిగి మీతో కాపురం చేస్తున్నా
డంటే నీ శరీరం గగుర్పొడుస్తుంది. ఓ మంచి
వ్యక్తికి ఎందుకీ కాపం?!

ఈ లేఖ చూసి ఉద్రేకపడి ఆయన్ను ఏమోమో
అనటంకాదు. ట్టును సరుకొని పుట్టింటికి పోవటం
కాదు. వాస్తవాలు తెలుసుకోండి. అతని పతన
మయిన జీవితాన్ని కళ్ళారా చూడండి. మీరు
యథార్థాలను యిజువు చేసుకోండి. అప్పుడు
మాత్రమే మీకో నిర్ణయానికి రాగలరు. ప్రస్తు
తానికి ఇంకెంతే రాయదలచుకోలేదు.

“మీ శ్రేయస్సు కోర్తూ....”

క్రింద సంతకంలేదు.

“అగ్భ్యశా!” అన్నాడు వర్మ.

రామారావు చిరునవ్వు నవ్వాడు.

“ఇది ఎప్పుడు పంపిస్తున్నావ్.”

“సరే న సమయంలో.”

“ఈ రకంగా జరుగుతుందని అతనుహించడు. జీవి
తంలో తిరుగులేని చెప్పి ఇది.”

“అవును. వాడు ఇంకేదే నా రూట్లో వస్తే.... అదే
నామీద దాడిచేయాలన్నకుంటే అందుకు నేనుకూడా
సిద్ధంగా ఉన్నాను.”

“ఎలా?”

“ఏసిడ్ పొయ్యటం నాకూ వచ్చు” అన్నాడు
రామారావు గంభీరంగా.

అతనిలో ఇంతి పగ దాగుందని మొదటిసారి గుర్తిం
చాడు వర్మ.

9

“ఊరకరారు మహాత్ములు” అన్నాడు శివాన్ని
చూస్తూ పున్నారావు.

“కొంచెం పనుండి వచ్చాను” అన్నాడు శివం.

“మాటాడుకుందాం రండి” అంటూ తన గదిలోకి తిసుకెళ్ళాడు.

“మీరు తెలుసుగా, మా మేనేజర్ రామారావు అనడుమ నామీద రిపోర్టు రాసి నా థివిష్యట్ చెడగొట్టాలనుకున్నాడు” అన్నాడు శివం లాపలికి వెళ్ళాక.

“అవును, అసలేమిటి గొడవ.”

“ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే వేరే యే శత్రుత్వంలేదు. మన కులంవారంటే ఆయనకు ద్వేషం. ఆసలు తగాదా అదే. మనం పైకి రావటాన్ని అతనేమాత్రం సహించలేదు. ఇది కుల తగాదా తప్పించి మరొకటికాదు.”

పున్నారావు తన కులానికి చెందిన ఓ సంఘానికి బాధ్యత విహీనున్న విషయం శివానికి తెలుసు.

“అయితే ఏం చేద్దామని.”

“సి.టి.ఓ. గారు మా అంకులవుతారు.”

“ఎవరు రామనాథంగారా?”

“అవును.”

“అలాగా” అన్నాడు సంతోషంగా.

“ఆయనకికూడా ఈ విషయం చెప్పాను. ఎంతో బాధపడ్డారు. మనం వికమత్యంగా లేకపోవటంవల్లనేగా ఇలాంటి వారంతా మనమీద దాడిచేస్తున్నారు, అంటూ బాధపడ్డారు.”

పున్నారావులో రక్తం వేగంగా ప్రసరించసాగింది.

“నిజమే కదా” అన్నాడు.

“అందుకే చెబుకు చెబు తీయాలని.”

“తీయ్యల్సిందే” అన్నాడు పున్నారావు పట్టుదలగా.

రామనాథంగారితో కాబోయే పరిచయాన్ని తలచు

కొని మరింతగా పొంగిపోయాడు.

“మీరంటే అతనికి చాగా సమ్మకం గదా. మనం ఎ.సి.బి. వాళ్ళకు రిపోర్టు చేద్దాం. మీ దగ్గర లంచం తీసుకుంటుండగా ఆయనను పట్టుకుంటారు—”

పున్నారావు కొంచెం సేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు.

“మీరు యేమాలోచిస్తున్నారో నాకు తెలియదు. జాలి వాడికేంలేదు. ఆ కులపు నా కొడుకులే అంత అన్నాడుట. తెల్లారిలే సే యెవరి దగ్గర వాడు చెయ్యి చాచేది. మరెవరూ కూతలేటి? ఆలోచించండి. మీ ఇష్టం. మన వాళ్ళకుంటే హెల్ప్ చేయండి. అసలా కొడుకుని యెంతో కాలం ఇక్కడ ఉంచరు.”

“అది కాదండి. ఇంత జరిగాక ఇంకా వెనకడుగుండుకు? కాల్తీని లేపేస్తే పోలా?” అన్నాడు తాపీగా.

మొట్టమొదటిసారిగా మౌనమైపోయాడు శివం.

“మనవాళ్ళకి చెబితే అయిదు నిమిషాలు. ఎవరెందుకు కొట్టారో కూడా ఆరంభాదు.”

“కానీ, అనుమానం నా మీదికొస్తుంది. ఇలా అయితే లంచం తీసుకుంటుండగా వొరికినట్లువుతుంది. పరువు పోతుంది. మన పని అవుతుంది.”

“అలా చేద్దామంటారా” అన్నాడు పున్నారావు.

“అవును.”

“సరే ఎ.సి.బి.లో మనోజ్ఞుడాయనన్నాడు. వాడు కేసు బుక్ చేస్తే తిరుగు ఉండదు. నేను మాట్లాడుతాను.”

శివానికి అంతులేనంత సంతోషం కలిగింది.

“నేను అంతుల్కి ఈ విషయం చెబుతాను.”

“ఆయనతో రోజు గ్రాండ్ పార్టీ ఇద్దాం. ఈ పని సక్సెస్ అయ్యాక” అన్నాడు పున్నారావు.

శివానికి యెలాంటి సందేహాలు లేకుండా ఓ విషయం
స్పష్టమైపోయింది. ఈ సమాజంలో కలం లోతులోకి
చొచ్చుకుపోయింది! పున్నారావు బలహీనతను తనకి
అనుకూలంగా మలుచుకోగలిగాడు.

ఆ ఆనందంలోనే వేగంగా నైకిల్ తొక్కుతున్నాడు.
ఎవరో పిలిచిపోతున్నట్లుంది.

బెనక్కు తిరిగాడు. నైలెక్స్ చీర! దగ్గరకొచ్చింది.
“ఏం సారూ....కనసటలేదు.”

“పనుల్లో తిరుగుతున్నా.”

“ఇంకా జీతాలు రాలేదా?”

“వచ్చాయి. ఏవో ఖర్చులు. ఈ నెల్లో తప్పదు.”

“ఇదికూడా కథేనా?”

“నీమీద ఒట్టు.”

“చూపాగా.”

“ఏమి సంగతులు?”

“ఏం లేదుగానీ....” అంటూ అగింది.

“ఏంటో చెప్పు?”

“నీకందుకు చెప్పాలా అని!”

“అదేమిటి అలా అంటావ్___”

“నాకు తెలిసిన ఓ పిలుంది.”

“భలేదానివే, ఈ విషయం చెప్పనంటావ్,”

“పసిపిల్ల.”

“ఎక్కడుంది?”

“మా ఊరో___”

“సరే” చెప్పరించాడు.

“నా దగ్గరకొనుంది. ఎదులాంటి పిల్ల.”

“నిజంగానా.”

“కానీ....నువ్వు మరీ కత్తరి పడతావు.”

“ఛ ఊర్కో. లేపు ఫస్టుకి చూడు.”

“నువ్వు అబద్ధం చెప్పినా నమ్ముతున్నా.”

“ఛఛ అదేంలేదు, ఏవో ఖర్చులు, ఈసారి తీరం తీసుకోగానే ముందు మీ ఇంటికే రావటం,”

“సరే, రాగానే కబురుచేస్తాను.”

10

అఫీస్ గదిలో రామారావు కదురుగా కూర్చున్నాడు పున్నారావు. రామారావు మొఖం యెందుకో అప్రసన్నంగా ఉంది.

“విమిటలా ఉన్నారు” అన్నాడు పున్నారావు.

“ఏంచేస్తాం చెప్పండి. మా ఉద్యోగాలెంత? మేమెంత? ఇంటి దగ్గర టి.వి. కావాలంటూ గొడవ. చెబితే ఆరం చేసుకోవాలి. ఏమైనా వ్యాపారం నయం. ఏది కావాలంటే అది కొనుక్కోవచ్చు.”

“పోనీ—మీరుకూడా ఓ వ్యాపారం ప్రారంభించండి.”

“మీ శ్రమిటి చెబుతారు. కేపిటల్ కావద్దూ—”

“దాంజేముంది. ఆదే వస్తుంది.”

“ఎక్కడనుండి. వెధవది టి.వి. కొనటం మనవల్ల కావటంలేదు. ఇంట్లో రథస.”

“అలా అయితే ఓ పని చెయ్యండి. ఎంతకావాలో తీసుకోండి.”

“అప్పటిర్నోద్దూ” అన్నాడు రామారావు. అప్పటికే అతని కళ్ళు మెరిశాయి.

“తీరురుగుగాని లెండి. మీకు వీలయినప్పుడు ఎంతుంటే అంతివ్వండి” అన్నాడు పున్నారావు నవ్వుతూ.

“మీలాంటి పార్టీ లుంటే మాకు కోలా పండుగ.”

“ఏదో మీ దయ” అంటూ కేబుల్‌నుండి డబ్బు తీశాడు. లెక్క చెడుతూ అడిగాడు, “మాడు చాలా.”

“ఇంకందుకు, బాకండ్ బెల్ తీసుకుంటా!”

“ఇది వెలేన దోయ్. ఇంద—” అందించాడు.

రామారావు అంగుళాని టేబుల్ సాయుగులావేశాడు:

“లెక్క పెట్టలేను” అన్నాడు పున్నారావు.

“భరేవారే అసలింకో జోక్ తెలుసా? మా మిత్రుడొకాయన చెప్పాడు. ఎవరి దగ్గర్నుండి క్యాష్ ఇలా తీసుకోవద్దని. కవర్ లో పెట్టి మాత్రమే తీసుకోమని—” అన్నాడు.

“ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ! ఐయూమ్ వి. సి. రావ్, ఫం ఎ.సి బి. మిమ్మల్ని ఛేక్ చేయ్యాలి” తన ఐడెంటిటీ కార్డు చూపిస్తూ అన్నాడు వచ్చినతను.

అంతలోనే మరో ఇద్దరు వచ్చారు.

“ఎ....ఎ....ఎందుకు?” రామారావు తడబడ్డాడు.

వారేం మాట్లాడకుండా వెళికటం ప్రారంభించారు. టేబుల్ సాయుగులా డబ్బు దొరికింది.

“ఇవేమిటి?”

“అవి....అవి....”

“ఇవి మేం మార్కు చేసిచ్చిన నోట్లు!”

“అయిన అప్పుగా ఇచ్చారు. పున్నారావుగారూ! చె....చెప్పండి.”

“వీటికోసం నా ప్రాణాలు తీస్తున్నాడండి” అన్నాడు పున్నారావు.

“మోసం!” అరిచాడు రామారావు.

“యూ ఆర్ అండర్ అరెస్టు” గాల్లో తేలివచ్చాయా మాటలు.

శివం హుషారుగా అడుగుపెట్టాడు.

ఎదురయింది నె రెక్క చీం!

“ఏం డార్లింగ్ ఏనియింది?”

“వచ్చింది—”

“ఎక్కడ?”

“అంత తొందరొచ్చావూ? మరోసారి చెబుతున్నా, అది పసిపిల్ల, బాగ్ లో!”

“భలేదానివే!” అంటూ బుగ్గమీద చీటిక వేసి వెళ్ళాడు.

లోపల ఓ అమ్మాయి ఆ వైపు తిరిగి నిలబడి ఉంది. శివం అప్పటికే ఉద్రేకంలో వున్నాడు. దగ్గరకు వెళ్ళి వెనక్కు తిప్పాడు.

ఒక్కసారి నిరాశ కలిగింది.

ఆ అమ్మాయి లద్దు కాదు—కనీసం చాక్లెట్ కూడా కాదు.

కానీ స్త్రీ! ఎవరయితే యేం!

ఆ మెను దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

అప్పుడు తలుపుమీద శబ్దం....

“మళ్ళీమయింది....?” విసుక్కుంటూ తలుపు తెరిచాడు.

చాచి ముఖాన కొట్టినట్లయింది. ఎదురుగా పోలీసులు!

చాచి చేతిలో సంకెళ్ళు!

ఏం జరుగుతుంటో అర్థమయ్యేలోపు చేతులకు బేడీలు వడ్డాయి.

“వీమిటిది?” అనబోయాడు:

“నడువెపా” ముందుకు నెట్టారు.

క్రింద పడబోతూ నిలదొక్కుకొన్నాడు.

కోపంగా వెనక్కు తిరగబోయాడు.

కళ్ళముందో మెరుపు!

ఎదురుగా—

రక్తవర్ణం చాల్చిన కళ్ళలో ఆమె!

నిజంగా తన భార్య!!—

ముగింపు: రివెంజ్ తీసుకోవటంలో ఇద్దరూ మరిచిపోయిన అంశం ఒకటుంది. ఎదుటివారి వివరాలు నేకరించాలనే ఆరాటం తిప్పించి—తమలో ఏ అంశం వినియోగించుకోగలరో ఊహించకపోవటం!

‘రివెంజ్’ ఎప్పుడూ విషాదకరంగానే ముగుస్తుంది.

—:అ యి పో యి ం ది:—

• పాపముల అభ్యుదయ

(గత సంచిక తరువాయి)

చిరుతపులిరల్ల తన ప్రాణాలకు ప్రమాదమని యింత నేపు అరచేత ప్రాణాలు పెట్టుకొని గడిపింది. కాని గండం గట్టెక్కింది. కాని, మృత్యువు తన కోరిన్ని చాచుకొని అగ్నిరూపంలో వచ్చేస్తోంది!

సౌమ్య చకచక చెట్టు దిగింది.

మండిపోతున్న చెట్లవెలుగు అడవిలోకి దాడు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. అంతక్రితం అటవికులు అటుగా వెళ్ళినచోటు స్పష్టంగా నే కనిపిస్తోంది.

సౌమ్య ఓసారి గూడెం వెళ్ళు చూసింది. నిజానికి తను వెళ్ళాల్సింది మంచుకు కాదు గూడెం దిక్కుగా— వెనక్కు. కాని, అక్కడంతా మంటలతో దహించుకు పోతోంది. మంటలు యింకా వ్యాపించని వ్యతిరేక దిశలోనే తను పరుగెత్తి ప్రాణాలు కాపాడుకోవాలి!

విడుదలైన నెలలోనే మూడవ ముద్రణ
పొందిన నవల

మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి

సా వి ర హే

విడుదలైంది:

వెల: రూ. 25-00

మీరు ప్రేమించేవారికి ఆ సంగతి అందంగా ఎలా తెలియ
చేయటం!

ఎన్ని విధాలుగా తెలియ చేయవచ్చు!

మీరు ప్రేమించే అమ్మాయితో వాహనాలు వేగంగా తిరి
గేప్పుడు రోడ్డుమీద ఓ నిమిషం పడుకుంటానని బెట్ కట్టి,
ఏక్సిడెంట్ జరక్కుండా ఎలా పరుకోవటం!

హోటల్ లో టిఫిన్ తిన్నాక మీ దగ్గర టిల్ చెల్లించటానికి
దబ్బు లేకపోతే, ఏండిరుబ్బుకుండా ఎలా హాయిగా దయట
వడగొగడం!!

మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి రాసిన సాంఘిక నవ
లల్లో ఖాదా, థిర్ప్ ఫీరియ్యేలా రాసిన ఈ టీనేజ్ లవ్
స్టోరీ 'సావిరహే' ప్రేమించిన వాళ్ళని, ప్రేమించే వాళ్ళని,
ప్రేమించబోయేవాళ్ళని అందరినీ సమానంగా ఆకర్షిస్తుంది.
నేడే అడ్వాన్సుతో పాటు మీ ఆర్థరు సంపండి
ఫోన్ నెం: 63322

శ్రీ మహాలక్ష్మీ బుక్ ఎంటర్ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్. విజయవాడ.2.

సౌమ్య పరుగందుకొన్నది.

హారంగా కొండగుహలాంటిదీక్షో కనివించింది.

అక్కడికి అడవి అంతమై సమతల ప్రదేశం ప్రారంభమైంది. అయితే అది గుహలో అంతమై మళ్ళీ చెట్లు, గుట్టలు చుట్టూ ఆరరించుకున్నాయి. మంటలు అడవి నంతా వహించినా ఆ గుహదాకా రావు.

సౌమ్య ప్రస్తుతానికి ఆ కొండ గుహలో గడిపెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నది.

లోపలికి అడుగు పెట్టడంగా ఆమెకి అకస్మాత్తుగా అనుమానం వచ్చింది. ఆ కొండ గుహలో యేమైనా క్రూరమృగాలు నివాసముండటం లేదు కదా!

ఆమె అనుమానాన్ని నిజంచేస్తూ గుహలోపల్నుంచి గుర్రుమన్న శబ్దం గుండెల నదరగొట్టూ వినిపించింది.

విషకన్య కొద్దినిమిషాలేదో తీవ్రాలోచనలో పడిపోయింది.

పక్కన నవీన్ అస్థిమితంగా కదుల్తున్నాడు. ఆలోచనలలో సమయం వ్యర్థంచేయటానికతను సుశుఖంగా లేడు. అవతల సౌమ్య ఎలాంటి ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నదో, యే క్రూరమృగాల వాతపడి దో తెలీదు. ఎలాగో యీ మూడుల బంధనాలనుంచి తప్పించుకొన్నదిగాని, యీ ఆర్థరాత్రి సమయంలో ఎక్కడకుపోగలదు? ఎలా ప్రాణాలు కాపాడుకోగలరు.

నవీన్ ఆ క్షణంలో విషకన్యమీద కోపం తెచ్చుకున్నాడు. ఆమె మూలంగానే సౌమ్య తను విడిపోయారు. లేకుంటే యీ పాటికి అడవినుంచి తప్పించుకుని బయటపడి వుండేవారు. విషకన్య స్వార్థానికి తమను

“ముఖచిత్ర వ్యాఖ్యల పోటీ”

ఈ నెల “సప్లి మెంట్” ముఖచిత్రాలు (అట్టమీడి బొమ్మ, అట్టచివరి బొమ్మ) పరిశీలించండి. రెండు ముఖచిత్రాలకు సంబంధం వుండేటట్లుగా ఒక్క-మాటలో గాని, చిన్న వాక్యంలో గాని, పోస్టుకార్డుపై వ్రాసి, ఈ నెల ౮ వ తేదీలోపు మాకూ చేరే టటు పావండి.

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులు తమ పూర్తి చిరునామాతో పాటు, తమ నెంబర్ కూడా వ్రాయాలి.

మాకు వచ్చిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమమైన వ్యాఖ్యకు ఏడాది పాటు పత్రిక లేదా సప్లి మెంట్ దహమతిగా పంపుతాము.

“హోమ్ డెలివరీ”

‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులకు ‘అవరార పరిశోధన’ పత్రిక మరియు సప్లి మెంట్ శాఖలు వాటి అసలు ధరకే అందజేయబడితాయి. అంతేకాదు - వారికి పత్రికలను ప్రతి నెలా ‘రిజిష్టరు పోస్టు’లో పంపుతాము.

ప్రతి ౪ నెలలకు ఒకసారి అంటే - జనవరి మరియు జూలై నెలల పత్రికలు మాత్రం V. P. ద్వారా పంపబడితాయి— దానికి మీరు అర్థ సంవత్సర చందా రు. 78/-లు చెల్లించవలసి వుంటుంది. పోస్టు ఖర్చులన్నీ మేమే తరిస్తాము. పత్రికల ఖరీదుకు మించి మీరు పైసా చెల్లించ నవసరంలేదు.

‘హోమ్ డెలివరీ’ వల్ల పత్రికలు మీకు మరింత త్వరితంగా, గ్యారంటీగా అందుతాయి. పోస్టులో పోయే సమస్య ఎంత మాత్రం లేదు. ఇంకా నెలనెలా V. P. ద్వారా తెప్పించుకునే సౌకర్యంకూడా వుంది.

మరి - మీరు చేయవలసిందల్లా వెంటనే రు. 10/-లు పంపి శాశ్వతంగా ‘హోమ్ డెలివరీ’ సభ్యులుగా చేరటమే.

పూర్తి వివరాలకై ‘అపన’ చూడండి.

ఉపయోగించుకుంటున్నది....

అంతలోనే ఆమెను గురించి అలా ఆలోచిస్తున్నందుకు సిగ్గుపడ్డాడు నవీన్. అసలు ఆమె ఎప్పటికప్పుడు తమని ప్రమాదాలనుంచి రక్షించి వుండకపోతే యేనాడో తమ చరిత్ర ముగిసిపోయుండేది. సింగడినుంచి రక్షించటానికి తన అనుచరుడైన సర్పాన్ని వినియోగించింది. బీరేంద్ర నుంచి, ఆ తదుపరి ఎదురైన ప్రమాదాలనుంచి చింపాంజీని ఉపయోగించి రక్షించింది. అందులో ఆమె స్వార్థం వున్నా, అది తమకే ఎక్కువగా ఉపయోగపడింది.

తను లేకపోయినా ఆమె తన ప్రతీకారం చెల్లించుకో గలదు. కాని ఆమె లేకుంటే తామిద్దరు ఒరికి వుండేవారు కాదు! నవీన్ మనసు విషకన్యపట్ల కృతజ్ఞతతో నిండి పోయింది.

సౌమ్య కనిపించకుండా పోయినందుకు తనకన్న కూడా ఆమె ఎక్కువ బాధపడుతోంది. తన ప్రతీకారం నిషయం కూడా మరచి, ఆమెను వెతకటానికి ముందు ప్రాధాన్యత నిచ్చింది.

తన ప్రాణంపోయినా, ఆమెకు సహాయపడాలి! ఆమె ప్రతీకారం తీర్చుకోవటానికి తన శక్తివంచన లేకుండా కృషి చేయాలి. ఆమె తల్లిదండ్రుల ఆత్మలకు శాంతి కలగ జేయాలి.

నవీన్ లో నూతనోత్సాహం పెలుబికింది.

“సారీ మిస్టర్ నవీన్. మిమ్మల్ని యిబ్బంది పెడుతున్నందుకు క్షమించండి. నా కంఠంలో ప్రాణమున్నంతవరకు మీ సౌమ్యకలాంటి అపదరాదు. సురక్షితంగా మీ కప్పగిస్తాను” అన్నది విషకన్య.

తన మనసులో చెలరేగుతున్న ఆలోచనల్ని ఆమె పసి

యం. శేషాచలం & కంపెనీవారి

తాజా సూపర్ హిట్ నవల

మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి డైరెక్ట్ నవల

మందాకిని

వెల : రూ. 20/-

3 వ ముద్రణ వెలువడింది!

పుస్తకాల ఖరీదు పెరిగి వాటిని పాఠకులు కొనలేని రోజుల్లో
మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి డైరెక్ట్ నవల మందాకిని
విడుదలైన నెలలోనే 8000 కాపీలు ఎలా అమ్మగలిగింది!

- మల్లాది డైరెక్ట్ నవల కాదట్టి!
  - సస్పెన్స్ హారర్ నవలతో విసుగుపడున్నప్పుడు వెంటి
మెంటల్ నవలగా పెర్ఫెక్ట్ రీలీఫ్ ఇస్తుంది కాదట్టి!
  - నవల పేరు చాలా బాగుంది కాదట్టి!
  - ముఖచిత్రం బాగుంది కాదట్టి!
  - ఇది ఎన్నిసార్లు యినా చదువుకోవచ్చు కాదట్టి!
  - నిర్లంకి పేర్లు పెట్టుకోటానికి ఓ మంచి పేర్లు బాటతా నవల
చివర్లో ఉంది కాదట్టి!
  - వట్టిసిటీ బాగుంది కాదట్టి!
- మీరింతవరకూ చదివి వుండకపోతే వెంటనే కొని చదవండి!
పోస్టల్ టెప్పించుకోదలిస్తే 10 రూ. ఎమ్.వో. చేయండి.
మిగతా 10 రూ.లకి వి.సి. పెట్టి పంపిస్తాము.

ఆంధ్రప్రదేశ్ బుక్ డిస్ట్రిబ్యూటర్స్

9237, రాష్ట్రపతి రోడ్, సికింద్రాబాద్—500 003.

గట్టిపండుకు సిగ్గుపడ్డాడు నవీన్. అంతేకాదు, మొదట్నుంచీ ఏకవచనంలోనే మాట్లాడుతూ వచ్చిన విషకస్య యిప్పుడు తనని మన్నించి బహువచనంలో మాట్లాడటం ఆమె ఉన్నత సంస్కారాన్ని సూచిస్తూన్నా, ఎందుకో యిబ్బందిగా ఫీలయ్యాడు. వెంటనే ఆమెతో చెప్పేశాడు.

“నన్ను గౌరవ వాచకంలో మన్నించొద్దు. మన దూరం పెరిగిపోయినట్టనికీస్తోంది. నేను కూడా ‘మీరు’ అని మన్నించాల్సి వుంటుంది” అన్నాడు నవీన్.

“ఒద్దొద్దు. నువ్వు అనే పిలుస్తాను. సరేనా?” నవ్వేసింది విషకస్య. ఆమె ఆతడులో తన కంటో ఆత్మీయురాలిలాగా కనిపించింది నవీన్ కి.

తనూ నవ్వి, “నా ఆలోచన కేదలం సోమ్య గురించే కాదు; నీ గురించి కూడా! మా యద్దరికీ అడుగడుగునా సాయపడ్డ నీకు ఏమిచ్చి దుణం తీర్చుకోగలనా అని యోచిస్తున్నాను” అన్నాడు.

“రుణాలు, కృతజ్ఞతలు తరవాత. ఓ పక్క అడవి తగలబడిపోతోంది. ఉగ్రనాగుగాని తక్కిన సర్పాలుగాని లోపలికి ప్రవేశించటం త్రేమకరం కాదు. మన కోసం ఉగ్రనాగు ప్రాణాలను పణంగా పెట్టి లోపలకు—సోమ్య వెళ్ళిన దిశలో—చొచ్చుకుపోగలిగాడు.

కాని యిప్పటికే అడవంతా నేలబారున తగలబడుతోంది. పచ్చి మొక్కలు కూడా కార్తున్నాయి. ఉగ్రనాగు మంటల్లో ఆహారయిపోకూడదు. ఉగ్రనాగు ఎలాగూ దారి చూపించింది గాఢమిది మనిద్దరం ఆ బాట వెంబడి పోయి సోమ్య కోసం వెదుకుదాం, సరేనా?” అన్నది విషకస్య.

(సశేషం)

BLANK PAGE

Regd. no: H/ML-48

'PRABHAKAR'

